

Mùa thu tóc ngắn

Contents

Mùa thu tóc ngắn	1
1. – Chương 1	2
2. – Chương 1.1	5
3. – Chương 1.2	8
4. – Chương 1.3	13
5. – Chương 1.4	16
6. – Chương 1.5	19
7. – Chương 1.6	24
8. – Chương 1.7	30
9. – Chương 1.8	34
10. – Chương 1.9	37
11. – Chương 1.10	42
12. – Chương 1.11	46
13. – Chương 1.12	49
14. – Chương 1.13	56
15. – Chương 2	60
16. – Chương 2.1	62
17. – Chương 2.2	67
18. – Chương 2.3	71
19. – Chương 2.4	73
20. – Chương 2.5	76
21. – Chương 2.6	79
22. – Chương 2.7	85
23. – Chương 2.8	88
24. – Chương 2.9	90
25. – Chương 2.10	94
26. – Chương 2.11	97
27. – Chương 2.12	99
28. – Chương 3	103
29. – Chương 3.1	106
30. – Chương 3.2	111
31. – Chương 3.3 (end)	116

Mùa thu tóc ngắn

Giới thiệu

- Đứng lại ! Mày đứng lại cho tao ! Cấm mày chạy ! Tiếng hét ầm ỹ , lời chửi mắng thô tục cũng không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-thu-toc-ngan>

1. – Chương 1

- Đứng lại ! Mày đứng lại cho tao ! Cấm mày chạy !

Tiếng hét ầm ỹ , lời chửi mắng thô tục cũng không kém . Người đàn bà tóc xoăn tung đang cố chạy thoát thân , gã đàn ông tay cầm cây hùng hổ đuổi đánh.

- Cứu tôi với . cứu tôi ..

Bà ta ôm chặt lấy Đoàn Dũng và nấp sau lưng run rẩy.

- Làm ơn cứu tôi!

Giọng nói quen thuộc , giọng nói anh chưa bao giờ quên , tuy rằng thời gian đã làm chất giọng đó không còn trong trẻo thanh tao . Đoàn Dũng quay lại nhìn sợ.

- Hoài Thu!

- Anh Dũng! Cứu em với ..

- Con kia!

Gã đàn ông thất phu trở tới , chụp đầu tóc Hoài Thu giật mạnh.

- Hà . hà . ông đã bắt được mày , xem mày còn giỏi chạy nữa không ? Đồ khốn!

1 tay nắm tóc , 1 tay gã tát mạnh vào mặt cô . Hoài Thu đau đớn vùng vẫy.

- Cứu em , anh Dũng ơi ..

Không thể không can thiệp, Đoàn Dũng gạt tay gã đàn ông.

- Ông không nên có hành động vũ phu như vậy.

- Mày là cái chó gì can thiệp vào chuyện vợ chồng tao hả? Tao thích đánh nó đấy.

Mặt gã đỏ gay vì men rượu , mắt đục ngầu ghê tởm.

- Nó chỉ biết phá tiền của tao , ngày nay tao nghèo là vì nó . Tao đánh chết nó luôn.

- Ông mua buồng cô ấy ra!

- A! Cái thằng này . Mày nhất định can thiệp vào chuyện của ông . ông ày chết nè.

Gã vùng nắm đấm lên , Đoàn Dũng lạnh lùng chộp tay gã bóp mạnh . Đau quá , gã rú lên.

- Thằng chó đẻ! Buồng tao ra!

Tay được buông ra , gã quay sang điểm mặt vợ.

- Được lắm! Mà cậu người ngoài đánh tao , tao sẽ giết con bé.

Gã chạy đi , Hoài Thu hốt hoảng.

- Tony! Đừng ..

Cô quay lại Đoàn Dũng.

- Anh Dũng! Mai gặp nhé.

Rồi cô chạy đi . Đoàn Dũng đứng chôn chân tại đó , 1 hình tượng vừa sụp đổ dưới chân anh . 3 năm qua , anh đã đi tìm cô trong các hang cùng ngõ hẻm trên đất khách . 3 năm qua , anh ôm ấp 1 tình yêu sắt son của lời hẹn chia tay gặp lại . Thế mà . đau xót làm sao . Em đã đi lấy chồng , không 1 lá thư về . 3 năm qua , 1 Hoài Thu tuyệt vời như thiên thần đi vào trong những tác phẩm của anh , những tác phẩm được người người ca tụng . Còn người thực . phũ phàng thay.

- Anh Dũng!

Hoài Thu trở lại , tay cô bế đứa con , con bé ề ọt , nhếch nhách, mặt cô tím bầm . Cô ghen ngào .

- Anh sang đây từ bao giờ ?

- 3 năm , sau khi em đi được 1 năm mà không hề gửi cho anh 1 lá thư.

- Xin lỗi anh . Anh biết đó, người ta ca tụng nước Mỹ là thiên đường , là vùng đất hứa . Gia đình em đã trải qua những ngày khó khăn gian khổ nhất , làm sao em còn lòng dạ nào nghĩ đến tình yêu , và em đã lấy người đàn ông đó . 1 năm nay , anh ấy làm ăn thất bại , cho nên ..

Hoài Thu bật khóc.

- Anh hãy trở về và quên em đi.

Hoài Thu quay lưng . Tìm Đoàn Dũng như muối xát.

- Hoài Thu!

Mắt cô đầm lệ.

- Anh đi đi!

- Em . cầm số tiền này lo cho con.

- Em không lấy đâu.

- Ngày nay anh đã có tiền, đó là tiền bán những bài nhạc viết về tình khúc mùa thu . Anh đã đưa em vào những tình khúc mùa thu , cho nên số tiền này là của em.

Anh đặt xấp bạc vào tay cô , lặng lẽ quay lưng . Hoài Thu sững sờ nhìn theo , nước mắt tuôn nhạt nhòa ..

oOo

Anh sẽ trở về , 1 quyết định bất ngờ . Vậy là hết tháng ngày rong ruổi lang thang đi tìm ..

Nếu không ghìm được , Hạ Liên đã hét to lên hoan hỉ. Anh sẽ trở về , mang niềm vui phần khởi . Hạ Liên ồn ào đập cửa phòng Bạch Thu.

- Ê! Dậy đi Thu ơi! Mở cửa mau . Mở cửa !

Bàn tay Hạ Liên suýt đâm vào mặt Bạch Thu lúc cửa mở. Bạch Thu nhăn nhó.

- Mà làm gì vậy ? Sáng chủ nhật không để cho tao ngủ , đêm hôm có ngủ được đâu.

- Anh Đoàn Dũng về nước nhỏ ơi . Tao mừng ghê.

- Đoàn Dũng về nước thì ăn nhằm gì tao.

- Mà ..

Đến lúc này , Hạ Liên mới giật mình . Chết! Cô đưa ngón tay lên môi , liếc Bạch Thu . Bạch Thu nằm lại xuống giường kéo chăn trùm lên đến cổ , mắt nhắm lại.

- Thu này !

- Gì ?

- Cậu đi với tớ đón anh Dũng nhé!

- Không.

- Năn nỉ mà.

- Cậu quen chó đâu phải tớ quen.

- Tớ nói điều này , cậu hứa đừng giận nhen.

Bạch Thu mở mắt ra.

- Cậu làm gì rào đón dữ vậy ?

- Hứa đi!

- Ai biết chuyện gì mà hứa . Nói thử xem!

- Tớ liên lạc thư từ qua mạng với anh Đoàn Dũng.

- Thì tớ biết chuyện này.

- Nhưng . tớ lấy tên cậu và cả ảnh của cậu nữa.

- Trời đất! Cậu ..

- Ủ . Mình sợ anh ấy không hồi âm . Người ta nổi tiếng mà . nên tớ lấy tên cậu và nói tớ chính là người đã thổi sáo đêm cho anh đàn biểu diễn đêm tất niên 3 năm về trước ở trường mình.

- Trời đất ơi!

Đến lúc này , Bạch Thu bật dậy như cái lò xo.

- Rồi bây giờ , cậu mượn tớ ra mặt giùm.

- Ủ.

- Không được . Cậu thừa biết tính anh Kiên mà.

- Đi đón thôi , chứ có gì đâu . Bạch Thu? Cậu giúp tớ đi . mai này cậu lấy Trung Kiên sẽ để toàn con trai.

- Đồ quỷ! Thôi được , tớ cũng muốn tiếp cận con người nổi tiếng từ bên kia trở về.

- Hoan hô cậu ! Chưa ai dễ thương bằng cậu.

Hạ Liên mừng rỡ ôm chầm Bạch Thu , cô tinh nghịch hôn Bạch Thu 1 cái thật kêu.

- Tớ yêu cậu nhất!

- Thôi cậu đi! Tớ đã có anh Kiên , không cần cậu.

- Chảnh nha!

Hạ Liên nhảy lung tung , lòng cô tràn ngập niềm vui . Anh đã trở về , thần tượng tình yêu của em.

oOo

Sân bay đông quá . Những tấm băng rôn căng to.

- Hello Đoàn Dũng !

- Hân hoan chào đón anh Đoàn Dũng.

- I love Đoàn Dũng.

- ..

1 rừng băng rôn chào đón ngày anh trở về . Bạch Thu lắc đầu.

- Tao và mày sẽ là con kiến nhỏ xíu . Chưa chắc anh ấy đã nhớ có mày đón.

Hạ Liên hồi hộp không kém . Đây cũng là lúc cô đo tình cảm của anh , bởi anh đến với cô bằng 1 tình cảm thân thiết ưu ái nhất.

Điện thoại trong túi xách reo , số điện thoại của anh hiện lên . Hạ Liên reo lên.

- Anh Dũng, Thu ơi!

Bạch Thu nhún vai . Đối với cô , Đoàn Dũng là 1 ngôi sao ở mãi tít trên cao . Chung quanh anh có biết bao cô gái mong được anh để mắt đến . Bạch Thu không mong được anh . cô đã có Trung Kiên , từ ngày anh hãy còn là 1 sinh viên và bây giờ đã ra trường . Cuối năm nay , sau khi tốt nghiệp đại học , cả 2 sẽ cưới nhau.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.1

2. – Chương 1.1

Đôi lúc cô cũng tự hỏi : Tình yêu giữa cô và Trung Kiên giản dị như vậy ư ?

- Alô. Anh Dũng hả? Em . Bạch Thu đây . Em đang đứng cùng đoàn người đón anh . Em mặc áo sơ mi xanh , quần đen . Không nói nữa , anh sẽ nhận ra em ngay thôi.

- Đoàn Dũng! Đoàn Dũng!

Tên Đoàn Dũng thành 1 điệp khúc ồn ào . Anh xuất hiện giản dị và đầy tính chất nghệ sĩ trong chiếc áo trắng bằng vải sô , quần jean bạc , kính đen và mũ đen . Đi cạnh anh là người quản lý . Anh đưa cao tay chào tất cả. Ánh sáng từ những chiếc máy ảnh loé sáng liên tục .

Đoàn Dũng tươi cười bắt tay tất cả. Hạ Liên cố chen vào , cô nắm tay anh thật chặt.

- Anh Đoàn Dũng! Bạch Thu . ở ngoài kia.

Đoàn Dũng mỉm cười , anh nhận ra ngay Bạch Thu , cô bé thối sáo hoà đàn cùng anh 3 năm về trước . 3 năm qua , anh vẫn chưa quên đôi mắt trong veo thông minh và tuyệt vời ấy , đôi mắt của Hoài Thu cùng nét ngây thơ thánh thiện dễ mến.

- Bạch Thu phải không ?

Anh đưa tay ra đòi bắt tay cô , Bạch Thu lúng túng chìa tay ra . Bàn tay người nghệ sĩ có khác: mềm mại ấm áp. 1 chút cảm xúc kỳ lạ dâng lên trong trái tim Bạch Thu khi 2 ánh mắt giao nhau.

- Chào em.

- Anh Dũng . Em là Hạ Liên , bạn Bạch Thu .

Hạ Liên chen vào giữa , cô không quên nhắc Đoàn Dũng sự có mặt của cô . Đoàn Dũng thân mật khoác tay 2 cô gái giữa trăm ngàn ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tị. Máy ảnh nhá lên , tha hồ ghi hình.

- Anh ở khách sạn . Chúng ta về khách sạn uống nước nhé.

Vừa về đến khách sạn , ký giả vây quanh họ. Đoàn Dũng vui vẻ.

- Tôi xin được trả lời phỏng vấn vào buổi họp báo sáng mai . Hôm nay , tôi xin được yên tĩnh cùng 2 cô em gái của tôi.

Toán ký giả vệt ra , tuy nhiên họ không quên ghi hình ảnh cả 3 vào cuộn phim.

Đẩy ly nước trước mặt Bạch Thu , anh nhìn cô dịu dàng.

- 3 năm rồi , Bạch Thu nhỉ! Anh và em mới gặp lại , em xinh hơn trước.

Bạch Thu xấu hổ bưng mặt.

- Em già đi thì có . 23 rồi còn gì.

- Anh già đi thì có.

Hình như anh quên bằng Hạ Liên , cái tên và sự hiện diện của cô không gây cho anh chút ấn tượng . Hạ Liên không khỏi buồn thầm . Ai bảo cô mượn danh Bạch Thu để anh chỉ biết có nó . Hạ Liên cố chen vào , lời nói của cô như tiếng rơi của hòn sỏi nhỏ giữa đại dương mênh mông .

oOo

- Anh Kiên! Xem nè.

Đoan Trang ném mạnh lên bàn trước mặt anh trai xấp báo . Trung Kiên cau mày.

- Xem cái gì ?

- Thì xem đi.

Trung Kiên cầm lên 1 tờ báo , hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh.

“Có phải đây là “Mùa Thu Tóc Ngắn” của nhạc sĩ Đoàn Dũng?”.

Bức ảnh chụp Đoàn Dũng tươi cười khoác vai Bạch Thu , cô cũng đang cười rạng rỡ.

Đoan Trang gay gắt.

- Đây phải 1 tờ báo mà cả chục tờ . Bài báo nào cũng đặt câu hỏi: “Liệu đây có phải là “Mùa Thu Tóc Ngắn” của nhạc sĩ Đoàn Dũng?” Anh bị cấm sừng từ lâu lắm rồi , anh Kiên . Bạn bè em đang cười anh ngốc nghếch.

Trung Kiên đọc ngấu ngiến , càng đọc, càng giận dữ . Đã vậy , Đoan Trang càng chế dầu thêm vào lửa.

- Cô ta bỏ anh là cái chắc , Đoàn Dũng là 1 nhạc sĩ nổi danh , đẹp trai , giàu có ..

- Im đi!

Trung Kiên bật dậy như cái lò xo , lao nhanh ra cửa.

- Anh đi gặp nó à! Được , đi đi , anh sẽ sáng mắt ra.

Trung Kiên giận dữ lên xe nổ máy , phóng đi . Anh suýt đâm vào Mai Phương cũng mặc kệ, cô đang sợ phát khiếp nép vào hàng rào.

- Ông ấy điên rồi ! Cậu đừng chấp nhất . Người ta bảo vợ đẹp là vợ thiên hạ, cho ông ấy sáng mắt.

Mai Phương hớn hờ.

- Anh Kiên đã đọc báo ?

- Còn gì nữa . Để cậu xem , ông ấy sẽ chấp nhận tình yêu của cậu.

Mai Phương vui thầm , cô đang mong 1 ngày Trung Kiên đáp lại tình cảm của cô . Nhìn anh vui vẻ bên cô gái đó , tim cô tan nát.

“Bạch Thu! Một mùa thu huyền thoại của chàng nhạc sĩ tài ba .”.

Ầm! Trung Kiên xô mạnh cánh cửa đánh vào tường , căn phòng trọ của Bạch Thu tưởng chừng vỡ tung . Cô hoảng hốt nhìn anh.

- Anh Kiên ..

- Trả lời tôi ngay , như thế này là thế nào ?

Bạch Thu thở hắt ra.

- Em cũng đang bị ngộ nhận , trốn muốn chết đây nè.

- Tại sao phải trốn ? Cô trốn mà hình ảnh của cô với anh ta đầy ngập trên các trang báo . Mùa Thu huyền thoại . Đồ giả trá! Cô và anh ta từ bao giờ hả?

Bạch Thu khó chịu , lần đầu tiên cô bắt gặp ở người yêu 1 tính cách thô thiển tầm thường . Lẽ ra anh phải bình tĩnh hỏi cô . Thái độ của anh làm cho cô không muốn giải thích . Mặt cô trở nên lạnh lùng.

- Em không thích anh có thái độ này cư xử với em , chúng ta có thể nói chuyện ôn hoà kia mà.

Trung Kiên mai mỉa.

- Đã đến lúc cô nói không thích tôi rồi , phải không ? Vì hắn đã về nước , hắn nổi danh , giàu có , còn tôi chỉ là 1 sinh viên mới ra trường , sự nghiệp chưa có . Đồ thực dụng!

Anh ném xấp báo vào mặt cô , dùng dùng quay lưng . Bạch Thu cúi xuống nhặt mấy tờ báo . Cô hiểu anh nổi giận có lý , nhưng cách cư xử thô lỗ của anh , cô không thích chút nào . Thôi thì mặc kệ! Sau khi hết giận , hiểu rõ mọi chuyện , anh sẽ cười xoa véo vào mũi cô . Cả 2 sẽ dắt nhau ra hàng bánh cuốn bà Ba , ăn mỗi đĩa 2 đĩa . Rồi bắt chước như trong phim “Huyện thái gia chín tuổi”, anh ghép cô với con trai bà Ba – Cậu bé đã bảy tuổi nhưng vẫn còn đái dầm khi ngủ.

- Anh Kiên làm sao vậy Thu? Mày mới gây với . thẳng chả?

Hạ Liên dựng chống xe , cô nhăn nhó.

- “Thẳng chả” suýt tông xe vào tao đấy . May là tao thắng kịp . Chuyện gì vậy ?

Bạch Thu lườm bạn.

- Còn chuyện gì nữa ? Tại mày hết á . Báo đăng ảnh tao , mày và anh Dũng , còn đặt câu hỏi lung tung. “Thẳng chả” tới quậy , có chịu nghe tao giải thích đâu , dùng dùng bỏ đi.

- “Thẳng chả” điên rồi hả?

Hạ Liên hay gọi Kiên là thẳng chả , gọi riết thành danh . Bạch Thu quen tai nghe cũng gọi luôn.

Đi luôn vào phòng , ngồi lên giường của Bạch Thu . Hạ Liên ca cẩm.

- Mày “kíu” tao lần nữa nghe Thu!

- Chuyện gì nữa mà cứ với “kíu”?

- Anh Dũng hẹn chiều nay ..

Bạch Thu phẩy tay.

- Anh Dũng hẹn là chuyện của mày.

- Nhưng tao lỡ giả danh mày.

- Tao đang bị ngộ nhận , bạn bè cứ bao vây hỏi , anh Kiên mới quậy ầm ầm . Mày thấy đó , mày đi 1 mình mà gặp.

- Tao năn nỉ mày mà Thu . 1 lần này thôi . Tao yêu Đoàn Dũng . Từ từ sao này , tao nói rõ chuyện , chứ bây giờ hiểu tao lừa dối , anh ấy không quen nữa , chết tao , Thu ơi.

Bạch Thu thở dài.

- 1 lần này thôi nghe , rồi mày phải nói rõ ra.

- Ừ, chiều nay 7 giờ , tao đón mày.

7 giờ , Hạ Liên xuất hiện lộng lẫy . Cô nhăn mặt vì Bạch Thu quá giản dị.

- Mày ăn mặc thế này sao Thu ?

- Ừ.

- Không được . Thay quần áo khác đi.

- Mày lộn xộn , tao nghỉ đi à .

Mặt Hạ Liên nhăn nhó như khi ăn ớt.

- Vậy . thì đi.

Cô nhìn đồng hồ , rồi hét lên như bị bỏng.

- Chết! Trễ giờ rồi Thu ơi .

- Thì cứ bắt anh ấy đợi , có sao đâu . Xưa nay , mày hay bắt bọn con trai đợi mày lắm mà , chẳng lẽ Đoàn Dũng ngoại lệ?

- Ừ , tại vì tao yêu anh ấy , tao phải chinh phục anh ấy . Tao vừa đề nghị với ba tao 1 đề nghị hấp dẫn , ông cụ đang khoái lắm.

- Đề nghị gì ?

- Ký hợp đồng với anh Dũng . Anh ấy sáng tác nhạc độc quyền cho hãng đĩa của ba tao .

- Mày cũng biết nắm bắt cơ hội . Nếu sau này anh Dũng là thành viên trong gia đình mày , mày tha hồ ..

Hạ Liên cười tít mắt , viễn ảnh tốt đẹp ấy đang là ước mơ của cô . Cô bẹo má Bạch Thu nựng yêu.

- Lúc ấy , tao sẽ nhớ ơn mày suốt đời . Tao sẽ bảo con trai tao cưới con gái mày.

Bạch Thu phì cười.

- Nếu như mày sinh con gái không thì sao ?

- Con gái , tao cũng cưới con trai mày luôn.

Đôi bạn phá lên cười.

- Thôi , nhanh đi nhỏ ơi , trễ giờ hẹn rồi , bác tài xế ngoài kia sốt ruột lên kìa .

- Vậy thì đừng bắt tao thay quần áo khác , vì mày mới là nhân vật chính , tiểu thư ạ.

- Hẹn ở đâu ?

- Thiên Thai.

- Sang quá! Thôi ..

- Nè, nè! Không có thôi . Mày có cơ mình như cuốn chiếu , tao cũng lôi ra , không tha ày đâu . Nhanh lên! Còn chuyện anh Kiên hiểu lầm , tao sẽ giải thích giùm cho.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.2

3. – Chương 1.2

Đoàn Dũng đợi cả 2 khá lâu , anh nhòm dậy khi nhìn thấy 2 cô gái bước vào . Họ như 2 thái cực đối nghịch . Hạ Liên trang điểm diêm dúa như đi dự dạ hội , còn Bạch Thu – Đoàn Dũng thầm hài lòng – cô giản dị, trong sáng , mái tóc ngắn ôm lấy gương mặt thanh tú . Bạch Thu giống như 1 viên ngọc chưa được mài dũa.

- Anh Dũng ! Đợi tụi em có lâu không ? Kẹt xe quá trời.

Lẽ ra Bạch Thu phải hỏi anh câu đó , tuy nhiên Đoàn Dũng không mấy quan tâm , anh cười tươi.

- Cũng gần 20 phút . 3 năm xa Sài Gòn , bây giờ Sài Gòn xe quá trời , anh hiểu mà . 2 em ngồi đi , uống nước cam nhé!

- Dạ.

Hạ Liên kiêu cách ngồi xuống , cô ngồi gần sát Đoàn Dũng , trong lúc Bạch Thu ngồi xuống chiếc ghế đối diện lặng im . Hạ Liên tíu tít.

- Ngoài đường căng băng rôn quảng cáo chương trình giao lưu , cùng giới thiệu ca khúc mới của anh Dũng quá trời . Mời em và Bạch Thu đi xem nữa nghe , anh Dũng.

- Dĩ nhiên rồi.

2 ly nước cam mang ra , Đoàn Dũng quẩy nhẹ cho tan đường , anh đặt trước mặt Bạch Thu mỉm cười.

- Sao im lặng quá vậy Bạch Thu ?

- Dạ ..

- Nhỏ ấy là vua ít nói đó anh ơi . Mẹ em hay nói 2 đứa chơi thân nhau là chuyện lạ. Anh Dũng thấy có lạ không ?

- Có chứ , đến cả cách ăn mặc nữa.

- Anh Dũng thích con gái tóc ngắn phải không ? Em cũng thích tóc ngắn gọn , tóc dài nóng nực , bực bội thấy mồ . Em thích nhất bài “Mùa thu tóc ngắn” của anh.

Hạ Liên phấn khởi hát.

“Bắt chợt 1 chiều thu đến.

Em về xao xác lá thu rơi.

Thu tóc ngắn , nụ cười xanh mái tóc.

Để tìm anh ấp ủ 1 mùa thu .”.

Giọng ca lạc điệu , Bạch Thu ngượng ngập giùm cho Hạ Liên . Cô đá vào chân bạn dưới gầm bàn , nhưng Hạ Liên vẫn tỉnh bơ hát . Đoàn Dũng vỗ tay.

- Thôi được rồi , em hát hay lắm . Chúng ta ăn thôi , kéo thức ăn nguội mất ngon.

Anh gấp vào chén Bạch Thu nửa con bồ câu quay.

- Em ăn món này được chứ Thu ?

- Dạ ..

Hạ Liên nhăn mặt.

- Eo ơi! Thịt bồ câu hả? Em không ăn được đâu . Anh Dũng gấp cho em con tôm nướng kia . À, anh Dũng ơi! Ở nhà anh có đĩa nhạc “Mùa thu tóc ngắn”, do ca sĩ Thanh Thanh hát không ? Cho em mượn.

- Có .

- Vậy 1 lát , em theo anh về khách sạn nhé.

Bạch Thu cúi đầu ăn . Cô có cảm giác Đoàn Dũng không mấy hài lòng Hạ Liên . Buổi ăn vui vẻ trôi qua . Đoàn Dũng kể chuyện những ngày trên đất khách và nỗi nhớ quê hương , nhớ nhất là món ăn Việt Nam.

Ăn xong , cả 3 đi dạo 1 vòng thành phố. Hạ Liên cứ đòi về khách sạn lấy đĩa nhạc Đoàn Dũng dành chiều ý.

Anh rót nước mời 2 người , rồi cho đĩa vào máy.

- Bài hát này , anh thu bên ấy , em nghe thử xem Bạch Thu.

Cố tạo chú ý cho anh , vậy mà anh vẫn cứ 1 điều Bạch Thu , 2 điều Bạch Thu , làm cho Hạ Liên khó chịu . cô phụng phịu.

- Sao anh Dũng cứ hỏi Bạch Thu , chẳng hỏi em ?

Đoàn Dũng cười trừ thay cho câu trả lời . Âm thanh bài hát như sâu lắng ảm áp lan toả khắp căn phòng.

“Thôi, chào nhé tuổi học trò thơ dại.

Mười hai năm gần bó dưới mái trường.

Thôi, chào em những buổi tan học.

Ngập áo trắng gió và hoa phượng bay .”.

Bài hát buồn quá ! Bạch Thu cúi sâu đầu , cô ngưỡng mộ và mến anh . Đạo sau này , anh viết về tuổi học trò nhiều lắm . những bài hát ấy rất được yêu thích.

- Bài hát này buồn quá . Mở bài khác đi anh Dũng .

- Em muốn nghe bài nào thì tự chọn đi.

Bạch Thu đứng lên đi lại bên cửa sổ. Qua vòm cửa sổ từ trên cao gần như nhìn được toàn thành phố về đêm , ánh điện lấp lánh che mờ ánh sáng dịu dàng của con trăng mười bốn . Bất chợt , Bạch Thu nhớ đến mẹ. những đêm trăng sáng như thế này , mẹ hay bắc ghế ra sân ngồi , hương bưởi và hương hoa cau tỏa thơm ngát.

Cuộc đời sinh viên nhọc nhằn ăn và học, buộc cô phải xa nhà . Có những đêm cô nhớ mùi hương của mẹ đến khóc ướt đầm cả gối.

- Em đang ngắm trăng à ?

Đoàn Dũng đến sau lưng Bạch Thu , mùi hương thuốc lá từ anh thoảng nồng . Bạch Thu lúng túng quay lại.

- Dạ.

- Em cho anh số điện thoại , được không ?

- Dạ, em ở phòng trọ , đâu có điện thoại.

- Ủa! Vậy mỗi lần anh gọi cho em , em không ở cùng gia đình à ?

- Mẹ em ở quê , cách Sài Gòn đến mấy trăm cây số lận.

Đoàn Dũng nhún mày . Câu trả lời của cô hoàn toàn khác với những gì trước đây cô tự giới thiệu về mình . Bất giác , Đoàn Dũng quay lại nhìn Hạ Liên , Hạ Liên cũng đang nhìn lại . Bất gặp cái nhìn của anh , cô chợt dạ chạy lại.

- Chuyện gì vậy , anh Dũng ?

- Anh hỏi Bạch Thu số điện thoại.

- Sao không bảo em ? Thu nó không nhớ đâu.

Cô lấy viết ghi ngay số điện thoại.

- Anh có thể liên lạc với tụi em bất cứ lúc nào . À! Em nghe nói sáng mai , anh đến thăm trường , phải không ?

- Ừ, anh muốn thăm các thầy cô , nhưng chắc gì còn gặp lại đủ. Anh cũng muốn nhìn lại chỗ ngồi của mình năm xưa.

- Em thích quá! Tụi bạn em cứ kháo ầm lên về anh đấy .

Bạch Thu khều nhẹ tay Hạ Liên.

- Mình về thôi , khuya rồi.

- Mới 10:30 thôi mà.

Bạch Thu cương quyết.

- Tớ còn phải xem bài ngày mai.

Hạ Liên thở hắt ra..

- Thôi được, về thì về . Anh Dũng! Ngày mai gặp nhé.

- Vâng , mai gặp . Để anh đưa 2 em về.

Đoàn Dũng đưa Hạ Liên về trước . Cô có vẻ kiêu hãnh khi xe anh dừng trước căn biệt thự đồ sộ tráng lệ của cha mình.

- Anh Dũng ! Khi nào rảnh đến nhà em chơi , nhà em luôn mở rộng cửa chờ anh.

Đoàn Dũng khách sáo.

- Hôm nào rảnh , anh sẽ đến.

Xuống xe , Hạ Liên thì thầm vài tai Bạch Thu.

- Cậu nhớ không được nói gì cả nhé . Chuyện cần nói , khi nào thích hợp , tớ sẽ nói.

Cô lưu luyến bắt tay Đoàn Dũng.

- Chúc anh ngủ ngon.

Không thích chuyện Đoàn Dũng đưa mình về nhà trước rồi mới đến nhà Bạch Thu lắm , nhưng Hạ Liên không có cách buộc anh . Cô tự nhủ nhất định cô sẽ gọi điện và nói rõ với anh . Hơn 1 năm nay , cô mới chính là kẻ thư từ cho anh trên mạng . Cô đã nhìn rõ ánh mắt cùng tâm hồn anh ưu ái dành cho Bạch Thu . Anh đúng là đồ ngốc , không nhận rõ sự cách biệt của cô và Bạch Thu.

Đứng nhìn theo xe anh khuất dạng cuối đường mà tìm Hạ Liên như có lửa . Còn lại 1 mình trên xe , Bạch Thu chỉ hướng cho Đoàn Dũng chạy xe . Anh không nói gì cả. Bạch Thu ngồi nhìn băng quơ.

- Em ở khoảng nào , Bạch Thu ?

- Dạ, khoảng số 240 . Gần tới rồi đó anh . Anh dừng xe ở đây được rồi , nhà em trong hẻm.

Xe dừng lại , Bạch Thu vừa đưa tay lên nắm cửa , anh đặt tay lên tay cô.

- Em có thể nán lại với anh 5 phút được chứ?

- Dạ.

- Anh muốn biết . 1 năm qua , em hay Hạ Liên đã viết thư cho anh ?

- Dạ ..

- Hạ Liên phải không ? Cô ấy sợ anh không hồi âm nên đã lấy cả tên và ảnh của em , nhưng thân thể lại là của cô ấy ?

Bạch Thu rút tay lại ngẩng lên.

- Anh đã biết ?

- Anh chỉ đoán thôi . Tuy nhiên , anh vẫn cảm ơn Hạ Liên . Cô ấy đã giúp anh vui vẻ trong những phút trống trải nhớ về quê hương.

- Anh đừng nói gì với Hạ Liên , anh nhé , kéo nó giận em.

- Em thương bạn như vậy à ? Được , anh sẽ để tự cô ấy nói ra . Thôi , em xuống xe và vào nhà đi . Quên nữa , anh đưa em vào hẻm kéo về khuya , nguy hiểm.

Cả 2 đi bên nhau , anh đi sát vào cô.

- Em có biết tại sao anh trả lời thư cho Hạ Liên không ? Vì cô ấy bảo tên Bạch Thu , là cô bé đã thổi sáo cùng hoà đàn với anh , làm cho anh chợt nhớ , vì em có gương mặt hao hao giống ht.

- Là chi. Thu trong những tác phẩm của anh , phải không ?

- Đúng , là cô ấy . Anh đã tìm gặp được cô ấy , nhưng khi gặp lại , anh lại mong được phải chi đừng gặp , cứ để anh kiếm tìm . Gặp lại nhau khi 1 thần tượng đã rơi vỡ xuống . Anh không giấu giếm ngay buổi đầu tiên gặp em ở sân bay , anh cứ sững sốt ngỡ là cô ấy . Em trầm tĩnh và ít nói hơn cô ấy và thậm chí lạnh nữa.

- Em không lạnh đâu , em dữ lắm đó.

Đoàn Dũng bật cười.

- Anh không tin em dữ chút nào.

- Đến nhà em rồi , anh Dũng về đi.

- Chúc em ngủ ngon nhé !

- Bạch Thu !

1 bóng đen to sầm đứng chắn trước cả 2 . Bạch Thu lùi lại.

- Anh Kiên! Sao giờ này còn ở đây ? Anh đợi em à ?

- Tôi đợi cô hơn 2 giờ đồng hồ , để nhìn thấy sự phản bội của cô và quả thật , tôi nghĩ không sai . Cô còn muốn giải thích thanh minh gì không ?

- Anh Kiên ! Em và anh Dũng là bạn thôi.

- Bạn ? Giống như tôi và cô vậy à ?

Trông anh ta thô lỗ quá , Đoàn Dũng không thể không can thiệp.

- Anh Kiên ! Chiều nay , tôi có mời Bạch Thu và Hạ Liên đi dùng cơm tối . Khuya quá , nên tôi phải đưa về.

- Im mồm của ông lại ! Tôi chỉ tin vào mắt tôi thấy và tai tôi nghe mà thôi . Biết điều nên rút xéo đi , chớ can thiệp vào chuyện tôi và Bạch Thu.

- Nhưng anh đã hiểu lầm Bạch Thu.

- Hiểu lầm à ?

Kiên thô lỗ vung nắm đấm , may là Bạch Thu kịp ôm anh lại . Cô nhìn Đoàn Dũng van lơn.

- Anh Dũng về đi.

Đoàn Dũng mím môi.

- Nếu anh ta quá hồ đồ , em chẳng cần giải thích gì cả, Thu ạ.

- Anh về đi anh Dũng . Em van anh mà.

Đoàn Dũng lùi lại.

- Được , anh về đây , em cũng nên vào nhà đi.

- Cút đi !

Bạch Thu lôi Kiên đi , Đoàn Dũng nghe tiếng cô gắt Trung Kiên.

- Anh có thái độ gì vậy , anh Kiên ? Tại sao anh không chịu nghe em giải thích ?

Đoàn Dũng nép vào bóng tối , anh nhìn thấy Trung Kiên bước qua cửa phòng Bạch Thu . Lắc đầu , anh bước nhanh ra đường .

oOo

Tách! Trung Kiên bấm khóa cửa , Bạch Thu quay lại , cô bắt đầu thấy không hài lòng thái độ của anh chút nào . Cô ngồi xuống ghế.

- Khuya rồi , anh cũng nên về đi , có chuyện gì ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện . Em mong rằng từ nay , anh không nên có thái độ như vừa rồi.

- Anh cấm em đi với hắn.

Cấm ? Giọng nói của Trung Kiên đầy quyền hành . Bạch Thu bắt đầu khó chịu.

- Chúng ta chưa phải là vợ chồng , anh không nên có kiểu nói chuyện buộc em phải như thế này , như thế nọ.

- Như vậy là em nhất định đi với hắn ?

- Không phải nhất định ..

Trung Kiên mai mỉa.

- Em bắt đầu thay đổi rồi . Phải mà , anh ta đẹp trai , lại là 1 nhạc sĩ nổi tiếng . nhưng em coi chừng trèo cao té nặng đó Thu . Hắn quen em lúc mới về nước thôi , bên cạnh hắn còn có cả khối , chẳng hạn như Hạ Liên . Anh ta sẽ vứt bỏ em như 1 miếng giẻ rách , không phải như anh yêu em và cần em.

Giọng điệu miệt thị của Trung Kiên làm cho Bạch Thu nổi giận . Cô hất mặt nhìn anh.

- Hóa ra em là thứ giẻ rách mà anh vẫn cần và yêu em . Em không cần thứ tình ban bố như anh vừa nói , anh hãy bỏ em đi!

- Anh đâu có điên để em đi cùng hắn . Tuy nhiên khi bị bỏ rơi , em muốn quay lại với anh , anh không nhận đâu.

Bạch Thu giận run , cô xô mạnh Trung Kiên.

- Anh về đi! Đã không còn tôn trọng nhau nữa , chúng ta . hãy chia tay.

Bạch Thu đặt tay lên nắm cửa , nhưng toàn thân cô bị nhấc bổng lên , và những nụ hôn cưỡng đoạt của Trung Kiên tới tấp vào khắp người cô.

- Anh yêu em , em phải thuộc về anh.

Bốp! Bạch Thu giận dữ tát mạnh vào mặt Trung Kiên . Chưa bao giờ cô nhận rõ chân tướng người bạn trai của mình như lúc này . Anh ta bảo yêu mà mặt sát cô tàn tệ. Yêu là sở hữu và chiếm đoạt ư ?

Độc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.3

4. – Chương 1.3

Mở rộng cửa , cô bước ra hành lang.

- Mời anh về !

Trung Kiên cũng giận dữ không kém.

- Em phải trả giá cho thái độ của em đối với anh đó Thu.

Bạch Thu mím môi im lặng , 1 tình yêu vừa sụp đổ trong cô . Trung Kiên ra xe , anh giận dữ nổ máy ầm ầm phóng đi . Bạch Thu đóng cửa lại , nước mắt tủi hờn bây giờ mới tuôn ra . Cô biết Trung Kiên yêu mình , nhưng tình yêu của anh quả thật làm cho cô mệt mỏi , và khổ sở.

oOo

- Ê!

Hạ Liên phấn khởi đón Bạch Thu.

- Mày nghe gì chưa , Thu ?

Bạch Thu mệt mỏi.

- Gì ?

- Anh Đoàn Dũng sẽ đến thăm trường mình ngày hôm nay . Anh ấy là cựu học sinh của trường mà . Tổ vừa đưa tiền cho tụi nó mua và dán băng rôn chào đón anh Đoàn Dũng.

Đang hớn hở, Hạ Liên cau mày.

- Cậu bệnh à ?

- Ủ, đêm qua không ngủ được.

- Đêm qua , anh Dũng đưa cậu về nhà có khuya quá không ?

- Không , 1 chút thôi , Trung Kiên cũng đến.

Ai chứ Trung Kiên , Hạ Liên quá rõ tính tình anh ta . Cô cười khẽ.

- Vậy là trận chiến bùng nổ à ? Cậu giận làm gì . Chiều nay , anh ta sẽ tìm cậu làm lành . Để tớ nói cho , Đoàn Dũng là người yêu của tớ.

Hạ Liên nói 1 cách tự tin như giữa cô và Đoàn Dũng từng có tình cảm với nhau . Đang buồn nên Bạch Thu không để ý . Đêm qua , cô đã khóc suốt 1 đêm và hiểu rằng mình cần phải có quyết định cứng rắn là chia tay . Chưa là vợ chồng , Trung Kiên đã không tôn trọng cô , thì sau này khi chung sống với nhau , anh ta càng làm buồn lòng cô hơn nữa.

Bạch Thu uể oải , tâm hồn cô lơ đãng mơ mộng ra ngoài cửa lớp.

- Đoàn Dũng ! Đoàn Dũng !

Đoàn Dũng đến đúng giờ ra chơi . Anh vừa xuống xe , lập tức 1 hàng rào vây kín.

- Anh Dũng ! Cho em xin chữ ký.

- Anh Dũng ơi ! Cho em tấm ảnh có cả chữ ký của anh.

- Anh Dũng ơi ! Hát bài “mùa thu tóc ngắn” đi.

- Anh Dũng ơi ! Em tên Thu , lại tóc ngắn nữa nè , em là “Mùa thu tóc ngắn” của anh được không ?

- ..

Đông quá ! Mỗi người 1 câu bao vây Đoàn Dũng . Anh cười tươi , tay cầm viết ký lia lịa lên ảnh , lên những trang vở đang học . Tuy nhiên , anh vẫn không quên tìm kiếm Bạch Thu , cô bé đâu không thấy . Còn hàng hàng điệp điệp ngày anh đi nó còn nhỏ xíu , nay cao nghều nghệu , trổ hoa vàng rực 1 khoảng sân . Lung linh dưới ánh nắng , anh như tìm lại 1 mùa thu của mình : Hoài Thu e ấp dịu dàng.

- Các bạn ơi ! Các bạn để cho anh Dũng thở với chứ.

Hạ Liên xông vào giải vây cho Đoàn Dũng . Cô đứng sát vào anh thân mật , có cô gái đổ kỵ đứng dạt ra.

- Mày quen anh Dũng ha? Liên ?

- Ủ , bạn đấy . Anh Dũng ! Thầy hiệu trưởng chờ anh.

- Chúng ta đi gặp thầy. A! Thầy kia rồi .

Đoàn Dũng buông tay Hạ Liên , chạy ào đến trước thầy hiệu trưởng.

- Em chào thầy , thầy mạnh khỏe không ?

- Mạnh . Chà ! Thầy suất nhận em không ra , nếu không có quá nhiều người ái mộ vây quanh em.

- Thầy già đi nhiều quá , tóc bạc hết rồi.

- Phải già chứ , gần 60 rồi còn gì.

Rồi ông cười giòn.

- Tre già măng mọc , định luật tự nhiên của tạo hoá . Em xem trường mình có mới lạ không ?

- Dạ có . Xây thêm nhiều phòng học hàng hoàng điệp lúc em đi nhỏ xíu , vậy mà bây giờ đã cao to.

Đưa tay hứng những chiếc lá hoàng điệp nhỏ xíu đang bay theo gió , Đoàn Dũng xúc động . Không khí ồn ào làm cho nhớ quá thuở còn đi học . Mới đó mà đã gần 5 năm rồi ghé học đường . Ngày ấy , Hoài Thu hay mặc áo xanh , anh và cô hay ngồi bên nhau hàng giờ dưới gốc hoàng điệp kia ..

Nay , kỷ niệm ấy đã quá xa rồi , 2 cuộc đời khác nhau , trái tim anh chỉ còn biết hoài niệm về 1 quá khứ ngọt ngào.

- chúng ta lên hội trường thôi , các sinh viên đang ở trên ấy chờ em . Em xem , sinh viên ái mộ em chưa . Băng rôn chào đón em đỏ cả hội trường.

Hạ Liên thì thầm.

- Do em tổ chức đó.

- Em long trọng quá , anh ngưỡng chết đi được . À , Bạch Thu đâu ?

Đang vui , Hạ Liên sầm mặt.

- Chắc là đang ở trên hội trường.

Hội trường chật kín người , họ ồn ào hẳn lên khi Đoàn Dũng bước vào.

- Chào các bạn ! Anh Dũng xin gửi đến các bạn lời chào thân ái nhất.

- Hoan hô anh Dũng !

- Các bạn hãy anh Dũng như 1 cựu sinh viên về thăm trường cũ , đừng xem anh là 1 ngôi sao hay 1 nghệ sĩ . Chúng ta hãy cùng ôn lại kỷ niệm dưới mái học đường này , anh đã từng có 4 năm ở đây.

- Anh Dũng ơi ! Hát 1 bài đi chứ.

- Bài “Mùa thu tóc ngắn” . Hát đi anh Dũng ! Em tình nguyện đàn.

Hạ Liên ôm đàn chạy lên bục , Đoàn Dũng đành đi lên . Anh biết mình không thể không hát . Anh nhìn quanh.

- Anh nhớ lúc anh được trao bằng tốt nghiệp , có 1 cô bé đã thổi sáo tuyệt vời phụ họa cho anh . Anh cũng được biết cô bé ấy đang học năm cuối ở đây . Anh xin được hát , Hạ Liên đàn và cô bé Bạch Thu thổi sáo.

- À! Bạch Thu thổi sáo , khó ai qua mặt được . Bạch Thu đâu rồi ?

Tất cả đều quay lại tìm Bạch Thu , cô đang đứng 1 mình trong 1 góc cuối hội trường . Bỗng dưng mình bị làm tâm điểm , Bạch Thu đỏ mặt.

- Tôi . từ chối . Tôi không mang theo sáo.

- Anh có mang theo sáo nè.

Đoàn Dũng tươi cười đưa cao ống sáo trúc . Đám đông ồn ào vỗ tay hát.

- Bạch Thu ! lên !

Bạch Thu bối rối đi lên , cô bắt gặp đôi mắt khó chịu của Hạ Liên như không hài lòng cô . Đã như vậy , Đoàn Dũng còn ra đến đầu bục gõ giơ tay nắm tay cô giúp cô đi lên bục cao.

- Ồ !

Cả hội trường đồng hét ầm lên , họ vừa khám phá ra điều thú vị: Bạch Thu – Mùa thu trắng – 1 cái tên luôn xuất hiện trong những bài hát của anh . Bất giác , tất cả đồng hô to.

- Mùa thu tóc ngắn , mùa thu trắng.

Hạ Liên đứng lìm người , cô chỉ muốn vắt mạnh cây đàn và hét to lên vì bỗng dưng Bạch Thu nổi bật trước Đoàn Dững.

- Đàn đi chứ Hạ Liên ! Hay anh đàn và anh em mình song ca nhé , còn Bạch Thu thổi sáo.

Được anh quan tâm , Hạ Liên như cởi tất lòng . Cô vui vẻ trao đàn cho anh , đứng lên vào giữa anh và Bạch Thu , cô khởi động hát trước anh.

“Thôi , chào nhé tuổi học trò thơ dại .

Mười hai năm gắn bó dưới mái trường.

Thôi , chào em những buổi tan học.

Ngập áo trắng , gió và hoa phượng bay .” .

Bài hát cuối cùng anh hát như 1 lời nhắn gửi tha thiết.

“Sao trải hết lòng tôi 1 thoáng.

Để rung ngân trong lưu loát tàn hương.

Như tiếng hát của trái tim mùa thu.

Trong áo bay ngơ ngẩn buổi xa trường”.

Tiếng anh hát đầm ấm , tiếng sáo như ru hồn càng tuyệt vời hơn . Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy . Đoàn Dững đã hát xuất thần bởi bao kỷ niệm về đây ấp trong trái tim anh . Bạch Thu và Hoài Thu lẫn vào trong nhau . Ngồi dưới hàng ghế đầu , Hạ Liên không giấu được lòng đố kỵ . Bạch Thu không còn là cô bạn thân cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn mà là . 1 đối thủ.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.4

5. – Chương 1.4

Rời hội trường , Bạch Thu thẫn thờ đi , 1 nỗi buồn vây kín cô . Ngồi xuống góc hoàng điệp , Bạch Thu cúi nhặt những hoa vàng hoàng điệp rơi đầy trên mặt đất . Tình yêu cô và Trung Kiên đã đến lúc như những cánh hoa hoàng điệp này : vỡ tan tác . Cô sẽ không nuôi tiếc đâu , nhưng sao lòng vẫn canh cánh 1 nỗi buồn.

- Thu !

Âm thanh khẽ nhưng cũng đủ làm nghe rõ . Cô ngẩng lên nhìn anh , anh nhìn cô.

- Đêm qua , em khóc nhiều lắm à ?

- Dạ . không .

- Đôi mắt sưng mọng của em đã nói lên sự thật . Anh biết em khó giữ nước mắt trước cơn thịnh nộ của bạn trai , nhưng anh nói thật , anh ta sẽ mang đến cho em nỗi buồn hơn là niềm vui , nếu như em và anh ta sống chung với nhau . Yêu nhau là phải tôn trọng nhau chứ.

Anh ngồi xuống bên cô , lấy từ tay cô cánh hoa vàng.

- Nếu thấy không thể tiếp tục với nhau được , thì em hãy như cánh hoa này đây ..

Anh tung những cánh hoa vàng lên cao cho bay tới tả.

- Bỏ đi ! Em sẽ nuôi tiếc , nhưng còn hơn là sau này ghét nhau.

Nước mắt Bạch Thu rơi mau , cô không ghìm được nước mắt tủi hờn yếu đuối trước anh . Anh nắm tay cô bóp nhẹ, những chiếc lá vàng rơi trên tóc và vai họ. Trong 1 góc , Hạ Liên giận dữ nhìn ra , cô thấy ghét Bạch Thu thậm tệ.

o0o

- À ! Hạ Liên !

Đoàn Dũng mở rộng cánh cửa vui vẻ.

- Em vào đi ! Đến có 1 mình à ?

- Dạ, anh đang làm gì vậy ?

- Viết nhạc . Mới mấy dòng thôi . Em uống nước ngọt nhé . À! Ngồi đi chứ.

“Anh vẫn thầm mong gặp lại tháng năm.

Em tinh khiết giữa mùa thu trắng.

Mở nhẹ nhẹ lòng anh yên tĩnh .”.

Hạ Liên cay mảy , bài hát anh vừa mới viết ám chỉ ai vậy ? Mùa thu trắng , có phải là . Bạch Thu ?

Trả lại bài hát chỗ cũ, Hạ Liên ngồi xuống ghế . Cô tìm đến nhà anh và quyết định nói rõ sự thật , cô không thích như thế này nữa , cuối cùng cô là kẻ bị thiệt thòi. Chờ Đoàn Dũng mang nước ra , Hạ Liên mới lên tiếng.

- Em có chuyện muốn nói với anh.

- Chuyện gì thế ?

- Em muốn nói hơn 1 năm qua . em mới chính là kẻ thư từ và điện thoại với anh.

- Anh biết.

- Anh biết ?

Hạ Liên mím môi.

- Vậy . anh sẽ cư xử với em như thế nào ?

Đoàn Dũng mỉm cười.

- Chúng ta sẽ là bạn . Anh rất cảm ơn em đã thư từ cho anh . Những cánh thư qua mạng ít nhiều cũng mang lại cho anh niềm vui khi xa quê hương , và khi anh trở về , em cũng chính là người đi đón anh . Anh trân trọng tình cảm của em.

- Em không hiểu.

- Hãy cứ xem như xưa nay vậy.

- Xem như xưa nay ? Anh có nhận ra trên mạng , chúng ta không còn vui vẻ?

- Hạ Liên! Em thấy anh bận rộn khi về nước mà.

- Em có cảm giác anh thích Bạch Thu , vì em đã từng mượn danh của nó để đến với anh . Anh Dũng ! Lẽ nào anh không nhận thấy tình cảm em dành cho anh ?

Đoàn Dũng lắc đầu.

- Anh cảm ơn tình cảm em dành cho anh , nhưng thật tình sau lần gặp lại Hoài Thu và biết cô ấy đã lập gia đình , anh không muốn nghĩ đến tình yêu nữa.

- Không nghĩ đến tình yêu ?

Hạ Liên cay đắng.

- Vậy bài nhạc anh vừa viết : “Em tinh khiết giữa mùa thu trắng , mở nhẹ nhẹ lòng anh yên tĩnh” , chỉ là vần thơ lãng mạn thôi sao ?

- Có những cảm xúc đến bất chợt với người nghệ sĩ , mà anh không thể diễn tả cùng em . Đúng , anh có xúc động trước cô ấy : 1 vẻ đẹp thanh thoát , hoang dã.

Nước mắt Hạ Liên vòng quanh , lời lẽ của anh xé nát trái tim cô. Cô nghẹn ngào.

- Chẳng lẽ 1 năm thư từ qua lại , em không để lại trong tim anh chút ấn tượng nào sao ?

- Em đừng như vậy mà Liên . Tình cảm hãy để cho nó tự đến.

Anh ấn vào tay cô ly nước.

- Em uống nước đi , chúng ta nói chuyện khác có vui vẻ hơn không . Em cũng hay nghịch ngợm lúc gỏi thứ cho lắm mà . Có những chuyện em kể làm anh cười đau cả bụng . Tính cách ấy , em để đâu rồi ? À! Anh có quà cho em , món quà anh mua lúc chuyến bay dừng ở Hồng Kông.

Hạ Liên hớn hử.

- Lấy cho em đi!

Đoàn Dũng mở valy . Anh không hiểu sao lúc ấy , anh nhất định phải mua 2 chiếc vòng.

- Em mở ra xem.

Hạ Liên mở ra , chiếc vòng đeo tay mạ bạc xinh xắn được kết nối bằng những con thú dễ thương.

Hạ Liên thích thú kêu lên.

- Đẹp quá !

- Em để anh đeo vào tay cho.

Hạ Liên đưa tay ra để Đoàn Dũng đeo vào tay ỳnh . Cô đưa tay lên cao.

- Em sẽ đeo hoài trên tay , tội bạn em sẽ ganh tỵ à xem.

- Anh có linh cảm thật đúng , nên đã mua 2 chiếc . Em đưa chiếc vòng này . cho Bạch Thu giùm anh ghen.

Nụ cười trên môi Hạ Liên tắt ngay . Cô sầm mặt.

- Có cần không anh Dũng ? Coi chừng . nó không dám đeo chiếc vòng tay anh tặng đâu.

- Anh nghĩ Trung Kiên không quá tầm thường như vậy . Nhưng nếu cô ấy không nhận , thì em cứ giữ lấy.

- Em không thèm.

Hạ Liên vùng vằng cất chiếc vòng đeo tay vào hộp , cô bắt đầu giận mình ngu ngốc đã vẽ đường cho hươu chạy.

Cất chiếc vòng vào túi xách , thật tình Hạ Liên muốn ném nó đi cho khuất mắt . Lẽ ra anh phải xem cô quan trọng hơn Bạch Thu , đàng này . Ngày xưa , Hạ Liên mong anh về nước bao nhiêu , thì giờ này , cô lại muốn anh cứ ở bên Mỹ . Thà gặp nhau trên mạng vậy mà vui , cô không thấy tình cảm của mình bị chia sẻ.

Mới về đến nhà , Hạ Liên giật mình , cô lãnh đạm đáp lại Bạch Thu .

- Đến hồi nào vậy ?

- Mới đến ! Buồn nên tìm đến cậu , định đi về thì cậu về tới.

- Chưa hoà với anh Kiên à ?

- Chia tay thì có . Suốt tuần nay rồi , anh ấy không đến, mình cũng chẳng muốn gặp.

- Có phải tại . cậu đi với anh Dũng ?

- Có , nhưng nhờ như vậy , mình mới hiểu rõ bản chất thật của anh ấy . Nếu như chia tay , mình sẽ xem đó là điều may mắn.

- May mắn ?

- Ủ, mình không biết phải giải thích với cậu như thế nào . Thôi , bỏ đi .

Mở cửa phòng cho Bạch Thu vào với mình , Hạ Liên mệt mỏi ném ví tay lên bàn , chiếc vòng rơi ra . Bạch Thu nhặt lên cô tròn mắt.

- Đẹp quá Hạ Liên !

- Anh Dũng tặng cho đấy , mình đang đeo tay nè . Tay cậu tròn , đeo vào chắc là đẹp lắm.

- Ủ, đẹp ghê.

Bạch Thu ướm vào tay mình . Hạ Liên cau mày , tuy nhiên cô vờ vui vẻ.

- Cậu thích thì đeo luôn đi.

- Của anh Dũng tặng cậu mà , ai lại lấy.

Đôi bạn nằm cạnh nhau . Vẫn gian phòng của ngày nào , áp áp và đầy đủ tiện nghi , nhưng hôm nay như có 1 khoảng cách . Bạch Thu dày đặc với nỗi đau bị xúc phạm , còn Hạ Liên , cô không thể vui vẻ khi hiểu rằng trong tâm hồn Đoàn Dũng ít nhiều cũng dành cho Bạch Thu 1 chỗ đứng , đó là điều ngăn cô thân ái vui vẻ với Thu như xưa.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.5

6. – Chương 1.5

Liệu Bạch Thu chia tay cùng Trung Kiên có phải vì cảm tình với Đoàn Dũng ? Ý nghĩ này làm Hạ Liên khó chịu . cô ngồi lên , hỏi Thu.

- Mình hỏi thật , cậu có yêu Trung Kiên không ?

- Trước kia thì có . Còn bây giờ . nếu có thì chỉ còn là kỷ niệm mà thôi.

- Mình . rất yêu anh Dũng , cho nên mình nhất định chinh phục anh ấy và anh ấy sẽ là của mình.

Bạch Thu mỉm cười.

- Cậu có thừa điều kiện mà , hưởng chi cậu và anh Dũng thư từ qua lại hơn 1 năm nay.

- Đó chính là điều quan trọng đấy .

Hạ Liên mơ màng.

- Anh ấy đẹp trai , tiếng đàn ngọt ngào không chê vào đâu được . Mình đã thấy anh ấy được ái mộ rất nồng nhiệt , nhưng trước sau , anh ấy chỉ nhớ đến mình . Mình đang rất hạnh phúc , Bạch Thu ạ.

Bạch Thu thở dài.

- Người ta bảo : “Tình chỉ đẹp khi còn dang dở”. Mình yêu anh Kiên , nhưng nhớ hành động anh ấy buộc mình chứng minh tình yêu chỉ duy nhất dành cho anh ấy , mình lại cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm.

- Sao cậu không nghĩ đó cũng là cách thể hiện tình yêu ?

- Không đâu . Mình quan niệm tình yêu là sự tôn trọng nhau .

- Mình lại nghĩ tình yêu là phải sở hữu và chiếm đoạt.

oOo

Vừa đỗ xe lại , Bạch Thu giật mình vì xe Đoàn Dũng kề sát vào cô.

- Chào Bạch Thu .
- Anh Dũng !
- Có thể đi với anh 1 lúc được không ?
- Có chuyện gì không anh Dũng ?
- Có . Em vừa đến nhà Hạ Liên về à ?
- Dạ. Anh chờ em vào nhà cất xe đã.
- Để anh đẩy hộ vào nhà cho.

Dừng chống xe , Đoàn Dũng xúc động nhìn căn phòng trọ nhỏ xíu của Bạch Thu .

Bạch Thu ngượng ngùng.

- Em ở cùng với 2 nhỏ bạn nữa , giờ này tụi nó đều ở trường . Phòng nhỏ, nên em không thể mời anh ngồi chơi.
- Không sao đâu.

Anh thân mật khoác vai cô.

- Chúng ta đi dùng cơm nhé ! Anh đang đói.

Bạch Thu rùng mình vì sự đụng chạm thân mật . Cô len lén nhìn anh nhưng xem ra anh rất tự nhiên . Bất gặp cái nhìn của cô , anh buông tay ra mỉm cười.

- Anh quen phong cách tự nhiên , xin lỗi em nhé . À! Chiếc vòng đeo tay , em thích không ? Ghé Hồng Kông , không biết mua gì , gặp 2 chiếc vòng xinh quá , nên anh lấy cả 2 . Lúc mua , anh chỉ nghĩ cô bạn gái có tên Bạch Thu thôi , không ngờ ..
- Em chỉ là kẻ mượn danh thôi , phải không ?
- Nghe Hạ Liên nói em và bạn trai quyết định chia tay . có cần anh gặp anh ấy giúp em không ?
- Không cần đâu anh.
- Nếu như vì anh mà em và anh ấy chia tay , anh sẽ rất ân hận.
- Anh có nghĩ là có 1 lúc nào đó , vì 1 nguyên nhân thôi , mà người ta kịp nhận ra nhau ? Em đang rơi vào trường hợp này , và em tự dặn mình nếu phải chia tay , em không hề nuối tiếc.
- Nhưng muốn dứt bỏ tình cảm , anh hiểu điều đó không phải dễ dàng . Anh đã bỏ tất cả để đi tìm người mình yêu . 3 năm tìm kiếm , hoá ra cô ấy không hề nhớ anh . 1 định mệnh thật trớ trêu đã cho anh gặp cô ấy , khi cô ấy đang trốn chạy cuộc đuổi đánh của người chồng . 1 tình yêu thần tượng sụp đổ dưới chân anh.

Bạch Thu ngỡ ngàng Đoàn Dũng , mặt anh nhăn lại trong 1 khoảnh khắc nhớ về quá khứ đau xót.

Bất giác cô nắm tay anh siết nhẹ như chia sẻ nỗi đau tan vỡ.

Cái nắm tay đưa anh ra khỏi vùng hồi ức đau đớn , anh mỉm cười.

- Chúng ta đi thôi , em thích ăn cơm Việt hay cơm Tây , Bạch Thu ?
- Dạ , cơm nào cũng được.
- Ăn cơm Việt Nam, canh chua cá kho tộ nhé.
- Dạ.
- Bạch ..

Trung Kiên đứng khựng lại , bó hoa trên tay anh rơi xuống đất . Anh đến đây với tất cả thành ý xin lỗi những hành động xúc phạm Bạch Thu , nhưng xem ra bây giờ không còn cần thiết nữa . Chính mắt anh

trông thấy họ vừa bên nhau , tay trong tay và buông vội ra khi nhìn thấy anh . Không 1 lời , Trung Kiên quay ngoắt người đi.

- Anh Trung Kiên !

Đoàn Dũng toan đuổi theo , Bạch Thu lắc đầu.

- Anh ấy chẳng nghe lời anh đâu.

- Anh sẽ cố gắng giải thích.

Đoàn Dũng chạy theo tk.

- Anh Kiên ! Hãy nghe tôi giải thích . Tôi ..

Trung Kiên giận dữ.

- Anh còn giải thích gì nữa ? Tôi chỉ khuyên anh , nếu thật sự thích cô ấy , thì cứ việc theo đuổi , nhưng tôi chắc chắn hạnh người như anh cũng sẽ bỏ rơi cô ta thôi.

Trung Kiên nổ máy xe ầm ầm át lời Đoàn Dũng , vào mạnh số , Trung Kiên phóng xe đi , Đoàn Dũng quay lại nhìn mặt.

- Lại tại anh nữa rồi , Bạch Thu . Anh chỉ làm cho anh ấy hiểu lầm em thêm.

- Chúng ta đi thôi , anh kêu đói bụng mà.

Bạch Thu bước ra đường , cô đến bên xe, mở cửa ngồi vào . Tầm gần 1 lát , Đoàn Dũng cũng đành ngồi vào.

- Anh sẽ gặp anh ấy ..

- Không cần đâu anh Dũng . Anh gặp Trung Kiên sẽ càng khiến anh ấy giận dữ hơn . Em biết tính của anh ấy . Em sẽ giải thích cho anh ấy hiểu . Tuy nhiên , có đôi lúc em cũng tự hỏi : yêu nhau là cốt tạo vui vẻ cho nhau . Còn em và anh ấy luôn cãi vã vì những chuyện không đâu , cãi rồi làm lạnh , làm em mệt mỏi lắm.

- Vậy thôi , mình hãy quên chuyện hôm nay đi nhé.

Anh đặt tay mình lên tay cô , Bạch Thu cười gượng thay cho câu trả lời.

- Dùng cơm xong , chúng ta đi xem hoà nhạc được chứ ? có phải đoàn nhạc viện của Nga , anh có vé mời , mà sợ em không thích nghe hoà nhạc.

- Không , em cũng thích lắm.

Chiếc xe ngang qua Hạ Liên , cô sững sốt thắng xe lại , vành môi cong cau lại giận dữ . Bạch Thu . Bạch Thu . tại sao mi lại đi với Đoàn Dũng ? Mi thừa biết tao yêu anh ấy kia mà.

Hạ Liên dừng dừng quay về , cô giận dữ xé tung các bức ảnh của Đoàn Dũng, 2 chiếc vòng dễ thương cũng bị cô quật mạnh vào tường rúm rỏ.

oOo

Đón Bạch Thu trước cổng trường bằng vé giận dữ , Hạ Liên gằn giọng.

- Cậu khoan vào trường đã , Bạch Thu .

Bạch Thu ngạc nhiên.

- Chuyện gì vậy , Hạ Liên ?

- Cậu còn hỏi tôi chuyện gì ? Đêm qua , cậu và anh Dũng đi đâu ?

Bạch Thu thở nhẹ.

- Anh Dũng đến mời mình đi ăn cơm tối và sau đó ..

- Sau đó thì sao ?

- Đi nghe hoà nhạc.

- Tại sao cậu không từ chối.

- ..

- Cậu không từ chối vì cậu bắt đầu thích anh Dũng . Lẽ ra . cậu nên giải thích cho anh Kiên đừng hiểu lầm cậu , đang này cậu càng đào sâu thêm sự hiểu lầm cho anh Kiên . Cậu là đồ phản bội ! Từ đây về sau , tôi không muốn thấy cậu cũng như cấm cậu đi với anh Dũng . Cậu phải hiểu cậu chỉ là kẻ được mượn danh mà thôi.

- Hạ Liên ! Mình xin lỗi . nhưng thực tình , anh Dũng xem mình như bạn thôi.

- Anh ấy xem cậu như bạn ? Tôi không thích bạn kiểu ấy . Cậu không thấy xấu hổ khi đi với người yêu của bạn mình à ? Tôi nói ít , mong cậu hiểu nhiều . Cậu khá xinh đấy , nhưng cậu không phải là kẻ anh Dũng cần đâu . Anh ấy nổi tiếng đấy , nhưng cũng cần 1 chỗ dựa cho sự nghiệp của anh ấy . Gia đình cậu có thể cho anh ấy chỗ dựa vững chắc , hay giúp anh ấy phát triển tài năng đang có không ? Cậu trở về với vị trí của cậu đi.

Hạ Liên giận dữ nện mạnh gót giày bỏ đi , mặc cho Bạch Thu đứng tần ngần với bao nỗi niềm . Để cắt đứt quan hệ, Hạ Liên ôm cặp sang ngồi dãy bàn bên phải . Cô lớn giọng giải thích cho hành động của mình.

- Trong đời tớ , tớ ghét nhất sự phản bội . Tớ cắt đứt quan hệ bạn bè với những ai phản bội tớ.

Bạch Thu cúi đầu . Bỗng đứng trước mặt bạn bè , cô trở thành kẻ phản bội đáng ghét . 1 người bạn và 1 người yêu , mà nào cô có làm gì sai trái đâu . Cái đầu bướng bỉnh của Bạch Thu như ngầm bảo cô : không có gì xấu hổ , nhưng có lẽ cũng nên cư xử xa lạ với anh.

Chuông reo tan học , Bạch Thu vội vã ôm cặp sách đứng lên . Cô bắt gặp ánh mắt hằn học của Hạ Liên nên đứng lại.

- Tại sao chúng ta lại xem như thù địch ha? Liên ?

- Cậu nên hỏi cậu thì hơn.

Hạ Liên lạnh lùng quay lưng , ra đến cửa , cô reo to.

- Anh Dũng !

Cô chạy băng xuống cầu thang để xuống sân trường và ra cổng trường , hớn hờ.

- Anh Dũng đợi em ?

Nhóm sinh viên phát hiện ra Đoàn Dũng , nên bao quanh lại.

- Anh Dũng ới ..

Không biết làm sao nên Đoàn Dũng đành mở cửa xe cho Hạ Liên ngồi vào . Anh vẫy tay chào mọi người với nụ cười tươi mắt không quên tìm kiếm.

- Em . không đi cùng Bạch Thu à ?

- Không . Anh chạy xe đi chứ , nếu không bị bao vây như vậy , em đỡ anh đi được.

Thở dài , Đoàn Dũng sang sổ xe cho xe nhẹ lướt tới , giữa lúc sinh viên tràn ra ngõ ngách hét gọi Đoàn Dũng .

- Anh Dũng . Đoàn Dũng ..

Chỉ có Bạch Thu đi sau cùng . Cô cúi đầu mà đi , đôi chân giẫm lên những hoa hoàng điệp rụng vàng sân trường ..

- Anh Dũng ! Mình đi ăn cơm nhé . Hay anh ghé lại nhà em , giờ này ba em về nhà rồi . Ba em nói muốn mời anh viết nhạc độc quyền cho công ty đĩa nhạc của ba em.

- Anh sẽ xin ba em 1 cái hẹn , em cho anh số điện thoại của ba em.

- thì bây giờ anh ghé nhà em đi , ba em rất ưu ái anh kia mà.

Lương lự 1 chút , Đoàn Dũng gật đầu.

- Cũng được.

Hạ Liên mừng rỡ ôm tay Đoàn Dũng , đầu cô ngả lên vai anh.

- Em biết là anh sẽ bằng lòng mà . Chúng mình vẫn vui vẻ thân ái nhau như những ngày thư từ cho nhau , nghe anh . Em sẽ cho anh niềm vui và hạnh phúc chứ không như chị Hoài Thu cho anh nỗi buồn.

Đoàn Dũng nhăn mặt.

- Em đừng nhắc đến chuyện cũ nữa.

- Anh biết không . Ba em định lắng xê ca sĩ Nhất Tuấn . Ba em nói nếu anh nghiên cứu để viết bài hát cho hợp chất giọng ca sĩ Nhất Tuấn , Nhất Tuấn thành công thì số tiền bản quyền nhạc cho anh không phải nhỏ.

Đoàn Dũng cũng cần có những hợp đồng như thế . Cuộc sống đang là 1 cuộc tranh giành gay gắt , anh cần có 1 chỗ đứng ình trong những ngày đầu về nước.

- Ba em về rồi kìa.

Hạ Liên hôn hờ chỉ vào nhà , cô nheo mắt với anh.

- Anh tin đi ! Ba em sẽ hậu đãi anh.

Quả thật , Đoàn Dũng không ngờ ông Quốc Định hào phóng , chịu ký hợp đồng hậu hĩnh . Ông bắt tay anh thật chặt.

- Tôi rất trọng dụng tài năng của cậu . Ngoài hợp đồng đã ký , cậu sẽ hưởng hoa hồng trên đĩa nhạc theo phần trăm . Về quyền lợi , cậu sẽ được sử dụng nhà và xe của công ty.

- Cảm ơn ông.

Ông Định vừa khuất sau cánh cửa , Hạ Liên thân mật ôm cổ anh , cô hôn lên má anh.

- Thương em đi . À không ! Chỉ cần anh yêu em như em đã yêu anh là được rồi.

Đoàn Dũng nhẹ đẩy Hạ Liên ra , nghiêm mặt.

- Đối với em , anh chưa có tình yêu , tuy rằng tình cảm thì có . Anh không muốn em và ba em nghĩ rằng anh lợi dụng tình cảm . tình cảm và công việc , cả 2 đều có ranh giới riêng của nó.

Hạ Liên sầm mặt.

- Anh cũng không nên tìm Bạch Thu , vì anh mà nó bị Trung Kiên hiểu lầm . Bạch Thu không thể nào là Hoài Thu được đâu .

- Anh biết rồi.

Nhưng từ trong sâu thẳm tâm hồn , Đoàn Dũng không thể giấu giếm lòng mình . Anh ao ước được gặp Bạch Thu , ước muốn ấy mỗi lúc thôi thúc và dần vật tâm hồn.

Độc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.6

7. – Chương 1.6

“Em có nhớ 1 buổi chiều mình bên nhau ?

Mắt em xanh thăm cho anh chìm vào buổi nhớ.

Thu ơi ! Hãy mở cửa đi em.

Cánh cửa vô tình xin chờ bao giờ khép lại .”.

- Bis . bis . bis . Hát nữa đi anh Tuấn ơi.

Tiếng vỗ tay cuồng nhiệt vang lên không ngớt như muốn vỡ tung khán phòng Nhà Văn Hóa Thanh Niên . Hạ Liên ngồi cạnh Đoàn Dũng , cô không thấy vui hay hân hoan vì sự thành công của anh . Giữa đám đông , cô không thể có phản ứng nào khác là sự đồng tình . Ca sĩ Nhất Tuấn phải hát bài nhạc nữa của Đoàn Dũng , nhà văn hóa mới tạm lắng xuống.

- Ngộp thở quá! Mình ra ngoài đi anh dg .

- Ủ.

Đoàn Dũng len lén kéo Hạ Liên đi ngõ sau , cả 2 băng qua con đường khác . Hạ Liên đứng lại.

- Anh không thể viết nhạc khác hơn sao , anh dg ?

Đoàn Dũng mỉm cười.

- Mỗi người đều có 1 cảm xúc riêng , anh chỉ viết về mùa thu.

- Mùa thu . là Hoài Thu hay Bạch Thu ? Anh có biết sự thành công của anh lại là nỗi đau của em không ? Tại sao mình không vui vẻ thân ái như ngày xưa gặp nhau trên mạng hả anh ? Em biết anh viết cho Bạch Thu , Bạch Thu chứ không phải Hoài Thu . Bạch Thu có gì hơn em , hả anh dg ?

- Cô ấy thua em tất cả.

- Vậy sao anh có cảm tình với nó ?

- Tình cảm có những cảm xúc riêng tư , anh biết nói như thế nào với em bây giờ . Anh từng biết Bạch Thu khi đang yêu Hoài Thu . 3 năm gặp lại , anh như tìm thấy 1 Hoài Thu trong quá khứ.

- Có nghĩa . anh muốn tìm thấy 1 quá khứ ở Bạch Thu ?

Đoàn Dũng im lặng , anh không thể trải rộng tâm tư của mình . Tâm sự anh hướng về Bạch Thu , 1 tình cảm tha thiết ngọt ngào.

Hức . hức . Hạ Liên bật khóc.

- EM cứ nghĩ tình cảm chúng ta có với nhau hơn 1 năm qua và những gì em làm cho anh , sẽ cho trái tim anh hướng về em , hóa ra chỉ là đã tròng xe cát . Đoàn Dũng ! Em có thể như chị Hoài Thu của anh mà.

- Chúng ta đi thôi .

Trả cô về trước nhà, Đoàn Dũng ân cần.

- Hãy lo học đi Hạ Liên ạ! Ba em rất mong em tốt nghiệp.

Hạ Liên vùng vằng.

- Tốt nghiệp hay không không có quan trọng gì đâu . Ba em đâu cần em kiếm tiền.

- Nhưng niềm vui của cha mẹ chính là sự thành công của con cái.

- Thôi đi , anh chưa già mà đã giống như ba em . Ngày mai , anh có rảnh không ?

- Chi vậy ?

- Em muốn đi phố may áo . Anh thích màu xanh ngọc , phải không ? Em sẽ mặc màu áo anh thích , cắt tóc ngắn kiểu tóc của chị Hoài Thu .

Đoàn Dũng bật cười.

- Thôi đi cô bé ! Cô hãy là cô hơn là cái bóng của người khác.

- Anh lại mâu thuẫn rồi . Tại sao anh muốn tìm quá khứ qua Bạch Thu , trong khi em sẽ là Hoài Thu , anh lại không thích ?

Đoàn Dũng lắc đầu nói.

- Chúc em ngủ ngon ! Anh về đây.

- Anh dg ..

Đoàn Dũng cho xe lướt tới , anh muốn dừng lại ở 1 tình cảm bình thường thôi , tại sao Hạ Liên không chịu hiểu cho anh ?

Dừng xe ngoài con đường rộng , Đoàn Dũng đi bộ vào con hẻm . Đèn trên căn gác của Bạch Thu còn sáng , có lẽ cô bé đang học . Anh không hiểu tại sao mình tìm đến đây nữa . Ở tuổi ba mươi , tình cảm của anh vẫn sôi động ư ? Vẫn lãng mạn đứng dưới đường nhìn lên căn gác hẹp như tuổi hai mươi của mười năm về trước.

Chợt , cánh cửa mở rộng và Bạch Thu , cô vươn vai và làm 1 động tác thư giãn.

- Bạch Thu !

Bạch Thu ngỡ ngàng nhìn xuống.

- Anh dg !

- xuống đây 1 chút , được không Thu ?

Bạch Thu ngần ngừ , nhưng rồi chính cô cũng không cưỡng được lòng rung động khi nhìn thấy anh đứng dưới mái hiên nhà nhìn lên . Anh đến đây vì cô. Trong giây phút này , anh mới chính thật là anh , không phải 1 Đoàn Dũng cách biệt xa vời . Bước chân trần của Bạch Thu lướt nhẹ trên cầu thang , cô dừng lại trước anh xúc động.

- Anh . tìm em ?

- Không , là anh nhớ em . Anh khao khát được nhìn thấy em và được có em trong vòng tay.

Bạch Thu cắn mạnh môi , đây là sự thật ư ? 1 con người nổi tiếng như anh mà lại nhớ 1 đứa con gái tầm thường như cô.

- Em có thể không tin , vì chúng ta biết nhau chưa lâu , nhưng điều anh vừa nói là sự thật , là rung động của trái tim anh.

- Anh dg ! Em ..

- Anh biết em chưa có tình cảm với anh , nhưng anh không ngại đâu . Em có thể không nói gì ca? Thu ạ, mà hãy cho anh được giữ em trong vòng tay anh , cho anh 1 chút lửa ấm , vậy thôi.

Trong bóng đêm , mắt anh nồng nàn . Không cưỡng được lòng , Bạch Thu ngã vào vòng tay anh , anh vùi mặt vào mái tóc ngắn bồng bềnh . Cả 2 đứng im lặng trong vòng tay nhau ..

oOo

Buổi sáng mùa thu , ông mặt trời lười biếng chưa chịu thức dậy.

- Bạch Thu ! Dậy thôi , gần 7 giờ rồi.

Bạch Thu hoảng hốt tốc mền ra . Trời lạnh lạnh , ánh sáng bên ngoài chưa soi tỏ . Buổi sáng mùa thu có khác.

- Tớ đi trước.

Cô bạn khoác túi xách lên vai đi nhanh ra cửa , Bạch Thu cũng vội vàng lao vào toilet . Đêm qua . tắt nước vào mặt , Bạch Thu nhìn qua gương soi . Anh đã đến với cô , cả 2 bên nhau , không gian và thời gian dường như ngưng đọng lại.

Mình đã quên Trung Kiên để yêu anh ư ? Hay tại vì anh là 1 thần tượng g của bao người ?

7:15, ba quýnh quáng ôm cặp sách bước ra đường.

- Bạch Thu ! Lên xe đi.

Đoàn Dũng mỉm cười vẫy tay .

- Anh sợ em dậy muộn trễ học , nên đến rước em.

May quá ! Bạch Thu thở phào ngồi luôn vào xe.

- Em không lạnh à ?

- Dạ.

Bạch Thu rung mình , cô quên mất mang áo ấm rồi , trời hôm nay sẽ mưa mát thôi.

- Mặc áo anh đây này.

Anh khoác lên vai cô chiếc áo ấm , rồi ngồi ngay lại mở máy xe cho chạy đi . Bạch Thu hít mạnh mùi hương áo anh , chiếc áo gợi cho cô nhớ vòng tay anh đêm qua.

- Em có ngủ được không Thu ?

- Dạ . có.

- Đêm qua , anh vừa viết xong 1 bài nhạc . Chiều anh cho em xem.

Đoàn Dũng cho xe chạy nhanh hơn.

- có trễ giờ học của em không vậy ?

- Dạ, cũng sắp đến trường rồi.

Xe đỗ lại trước cổng trường lúc sinh viên vừa vào lớp hết . Bạch Thu mở cửa xe , hấp tấp chạy , cô quên mất phải trả lại cho anh chiếc áo ấm.

Hạ Liên bật dậy thẳng thốt . Cô nhận ra ngay chiếc áo ấm của Bạch Thu đang mặc . Mắt cô long lên giận dữ , nếu giáo viên chưa vào lớp , nhất định cô đã hỏi Bạch Thu .

Ngồi học mà đầu óc Hạ Liên cứ quay quắt giận dữ . chuông reo ra chơi là Hạ Liên xông lên ngay.

- Cậu mặc áo của anh Dũng ?

- Ừ.

Bạch Thu lúng túng.

- Sáng nay dậy muộn , nên mình ôm cặp chạy , may nhờ gặp anh Dũng ..

- Rồi cậu xin quá giang và mượn áo của anh ấy ?

- Cậu không . buồn mình chứ Liên ?

Hạ Liên mím môi.

- Tại sao tớ phải buồn khi tớ hơn cậu tất cả ? Nếu cưới vợ, người anh Dũng cưới là tớ . Tớ chỉ muốn nhắc cậu hãy ở yên vị trí của mình , anh Dũng gặp cậu chẳng qua cậu là chút gì đó của chị Hoài Thu thôi.

Hạ Liên quay ngoắt đi , Bạch Thu thở dài cúi đầu . cô thấy buồn vì những lời nói kia lạ lùng , trái với niềm vui đêm qua và sáng nay gặp được anh.

Tan học , Bạch Thu không vội vã đi nữa , cô thở dài nhìn dãy bàn trống . Tình bạn của cô và Hạ Liên ngày xưa vui vẻ biết bao nhiêu . Ngày ấy , Hạ Liên bình dị dễ thương , vậy mà bây giờ ..

- Thu !

Từ bao giờ Đoàn Dũng đứng trước cửa lớp , anh mỉm cười.

- Anh tưởng em đã về rồi.

1 nỗi xôn xao dâng đầy ngập trái tim Bạch Thu , cô cố ghìm cơn sóng lòng mình xuống.

- Buổi sáng , em quên trả áo lại cho anh , chắc là anh lạnh ?

- Không đâu.

Đoàn Dũng nhận lại áo , anh nhìn khắp gian phòng học , giọng nao nao.

- Ngày xưa , anh cũng từng ngồi nơi này . Thời gian nhanh quá ! Trường vẫn thế , mà anh có cảm giác như mình đã già đi .

- Anh Dũng ! Em . về trước.

- Gượng đã ! Ở lại với anh 1 chút . Anh đến đón em hơi muộn , cứ lo em đã về , không ngờ còn gặp em ở đây . Chúng ta đi ăn cơm nhé !

- Bạn em . đang chờ em ở nhà.

- Em muốn nói các cô ấy hay Trung Kiên ? Trung Kiên thì anh không tin đâu.

- Anh Trung Kiên đó , em . có hẹn.

Bạch Thu đi nhanh , cô đi như chạy xuống những bậc thang.

- Bạch Thu !

Đoàn Dũng đuổi theo.

- Anh đưa em về.

- Anh Dũng ! Em không muốn anh Trung Kiên hiểu lầm.

Câu nói của Bạch Thu làm cho Đoàn Dũng khựng lại , anh buông tay cô ra.

- Vậy em về đi.

- Anh . đừng tìm em nữa , có được không anh ?

- Nếu em nói như thế , anh sẽ không tìm em nữa , dù thực lòng anh rất mong muốn được gặp em , Thu ạ. Anh muốn được em trả lời anh 1 câu thôi.

- Anh nói đi !

- Em cự tuyệt anh vì anh Trung Kiên , vì Hạ Liên hay vì em ? Anh không tin làm vì em , vì đêm qua trong vòng tay anh , em tha thiết dịu dàng biết bao nhiêu . Anh không tin là em không có tình cảm với anh .

- Đó là tất cả những lý do để ngăn em đến với anh . Trung Kiên và Hạ Liên đều là những người ơn của em , họ từng giúp đỡ em . Em không có tư cách để đến với anh đâu . Mẹ em rất nghèo , đến với em , anh sẽ mất tất cả.

- Anh không cần vật chất.

- Nhưng em không thể giẫm lên ơn nghĩa những kẻ bảo bọc em . Em đã nói tất cả sự thật , anh đừng tìm gặp em nữa . Hạ Liên rất yêu anh.

- Em về đi ! Anh muốn ở lại 1 mình.

Đứng tựa lưng vào thành cầu thang , Đoàn Dũng khép mắt lại , anh nghe tiếng guốc khỏ nhẹ trên cầu thang rồi xa hẳn . Chồm mình ra bao lơn , anh kịp nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của cô đi chậm chậm ra đường.

Sân trường đầy ngập lá và hoa hoàng điệp.

“Á nàng vàng , anh về yêu hoa cúc.

Áo nàng xanh , anh mến lá sân trường”.

1 thu áo xanh , rời bỏ anh và xa mãi , để lại 1 nỗi đau . Còn em, mùa thu áo trắng để cho anh 1 nỗi buồn phong kín . Anh nhớ mắt em long lanh sáng trong veo như mặt nước hồ mùa thu , hơi thở em ấm nồng phả trên da thịt anh . Vậy mà bây giờ , em lạnh lùng băng giá từ chối tình yêu của anh . Anh sẽ để em sống với ngày tháng học trò bình yên của em , nhưng em không thể cấm anh nhớ đến em và viết những bài hát mùa thu lãng mạn.

oOo

- Bạch Thu ! Thu !

Lại là Trung Kiên ! Bạch Thu rút nhẹ chốt cửa , cô hoảng hốt vì Trung Kiên ngã chúi vào cô.

- Anh Kiên !

- Em định nói là anh say chứ gì ? Anh say rượu đó . Anh uống để quên em , quên sự phản bội của em . 2 năm qua , anh luôn quan tâm và giúp đỡ em , cả Hạ Liên nữa . vậy mà để đền đáp ơn , em phản bội anh , cướp người yêu của Hạ Liên . Tại sao vậy Bạch Thu ?

- Em chưa bao giờ với Đoàn Dũng .

- Chưa bao giờ ? Đồ dối trá ! những bài nhạc viết về mùa thu của anh ta . Mùa thu trắng là cái gì , nếu không phải Bạch Thu ? Anh cho em biết , đừng trêu à té nặng . Anh ta thích em , chẳng qua vì em xinh đẹp.

- Anh Kiên ! Anh say quá rồi , anh nên về nghỉ đi.

- Em đuổi anh ha? Thu ? Phải rồi , anh làm sao bằng được anh ta . Anh ta đẹp trai , tài hoa, danh nổi như cồn . Em thích anh ta là phải . Tỉnh ngộ đi em ! Anh ta sẽ bỏ em thôi , nếu như em là gánh nặng của anh ta.

- Em đã nói rồi , em và Đoàn Dũng không có gì hết , tại sao anh không tin em ? Anh làm cho em thất vọng và chán quá , anh Kiên ạ. Em sắp thi tốt nghiệp , xin anh hãy cho em sự vui vẻ . Tại sao anh không giúp em vui vẻ như chúng ta từng vui vẻ vậy , anh Kiên ?

- Tại ai mà chúng ta không vui , em nói đi ?

Trung Kiên càng giận dữ.

- Em phải biết là anh yêu em , chúng ta mới là 1 cặp xứng đôi . Mình hãy cưới nhau đi Bạch Thu .

- Anh đừng như thế này , được không anh Kiên ? Em và Đoàn Dũng không có gì hết.

- Không có gì hết ? Em tưởng anh là con nít chắc . Vậy tại sao em không chịu lấy anh ?

- Em đang học năm cuối , em muốn đậu tốt nghiệp , ba mẹ em rất cần sự giúp đỡ của em . Trước đây , anh cũng đồng ý chờ em thi tốt nghiệp kia mà.

- Trước khác , bây giờ khác . Nếu em vẫn yêu anh , em hãy chứng minh tình yêu của em đi.

Trung Kiên chồm tới kéo Bạch Thu ngã vào lòng mình , anh hôn cô , những nụ hôn tham lam chiếm đoạt.

- Anh Kiên . đừng ..

- Hãy chứng minh tình yêu của em đi.

Bàn tay Trung Kiên thô bạo giật tung hàng cúc áo trên người Bạch Thu . Không còn ghì được nữa , Bạch Thu dang tay tát mạnh vào mặt Trung Kiên . Trung Kiên đưa tay xoa má, cái tát làm cho anh tỉnh ngay . Thực sự anh đau say bao nhiêu, cái tát không nường nhẹ của cô cho anh hiểu tình cảm người con gái từng có với anh những phút giây ngọt ngào đã thay đổi . Đứng dậy, Trung Kiên lạnh lùng.

- Tôi thử em thôi . Lẽ ra em phải hiểu tôi đến với em là 1 sự ban bố . Nếu tôi cưới em , đây là vót em ra khỏi cái nghèo . Cái tát của em , tôi ghi nhớ mãi . Rồi có 1 ngày , em sẽ bị anh ta bỏ rơi , tàn nhẫn hơn nữa kia.

Trung Kiên giận dữ bỏ đi . Bạch Thu úp mặt. vào lòng bàn tay , lời nói của Trung Kiên như những cái tát quất vào mặt cô đau điếng . Lần thứ 2 anh xúc phạm cô thô bạo . Còn gì đâu để nuối tiếc 1 mối tình đã tan vỡ , nhưng nếu bảo lòng không đau thì không thể nào.

Giở từng trang nhật ký , Bạch Thu bật quẹt đốt . Lửa cháy làm những trang nhật ký rúm ró . Bài thơ của Xuân Diệu mà Trung Kiên viết tặng cho cô chợt rơi ra.

“Có 1 bạn em ngồi xa anh quá.

Anh bảo em ngồi xích lại gần hơn.

Em xích lại gần hơn 1 chút , anh hờn.

Em ngoan ngoãn xích lại gần thêm chút nữa .

Xin giã biệt 1 thuở yêu thương , giờ chỉ còn là kỷ niệm”.

oOo

- Đạo này em có gặp Bạch Thu không Liên ?

Không thích trả lời câu hỏi này chút nào , tuy nhiên Hạ Liên cũng trả lời , 1 câu trả lời không thật.

- Thi tốt nghiệp xong , bọn em đâu gặp nhau nữa . Hơn nữa , nhỏ ấy về quê rồi , nghe đâu chuẩn bị đám cưới với Trung Kiên .

- Đám cưới ?

- Ủ, họ quen nhau có 2 năm rồi còn gì . Trung Kiên cưới nó , xem như nó lên voi rồi.

Đoàn Dũng cau mày.

- Lên voi ?

- Tại anh không biết , nhà Bạch Thu nghèo , nó học nhờ học bổng và sự giúp đỡ của Trung Kiên.

- À.

Lòng Đoàn Dũng héo hắt . Lâu lắm rồi anh không gặp cô , để cho cô sống với khoảng đời bình yên của cô . Bây giờ có lẽ định mệnh đã an bài , anh và cô 2 con đường song song , chẳng bao giờ gặp nhau.

- Anh Dũng này !

Từ bao giờ, Hạ Liên ngồi sát vào Đoàn Dũng , cầm cô tựa lên vai anh . Đoàn Dũng khẽ nhích người ra . Bướng bỉnh , Hạ Liên giữ vai anh lại , cô ôm qua cổ anh tình tứ.

- Sự nghiệp anh đã có , càng ngày người ta càng muốn ký hợp đồng mua nhạc anh sáng tác , đã đến lúc anh . nên nghĩ đến chuyện cưới vợ đi chứ .

- Anh chưa nghĩ đến.

- Ba em nói , nếu anh cưới em , ba sẽ giao cho anh chân giám đốc .

- Hạ Liên !

Đoàn Dũng nghiêm mặt.

- Nếu như anh yêu em và cưới em , sẽ chính bằng tình yêu của anh , anh không bao giờ muốn có sự trao đổi nào khác . Thật sự trong trái tim anh , anh chỉ xem em như cô em gái.

- Xem như em gái ?

Hạ Liên giận dữ đẩy mạnh Đoàn Dũng ra.

- Em không cần thứ tình cảm anh vừa nói , em cần tình yêu của anh.

- Anh ..

- anh nói anh không yêu em chứ gì ? Anh thật tàn nhẫn , nhưng không sao , em sẽ đợi . Anh cũng đừng bao giờ nghĩ đến Bạch Thu . Nó và Trung Kiên sắp cưới nhau rồi . Tại sao anh không muốn chấp nhận sự giúp đỡ của em ? Có 1 nhạc sĩ nào được ký hợp đồng hậu hĩnh như anh không ? Về nước có xe để đi , có nhà để ở , còn những hợp đồng hàng chục triệu . không phải ai cũng được như anh đâu.

- Anh biết.

Đoàn Dũng đứng lên , lạnh lùng.

- Cho nên hợp đồng ký 1 năm với ba em đã ràng buộc anh . Tuy rằng anh được ưu đãi , nhưng mong ước của anh là tự do . 1 người nghệ sĩ cầm bút , họ đều mong tự do . Em có biết bị lệ thuộc vào đồng tiền là 1 cái nhục lớn hay không ? Anh cảm ơn sự quan tâm giúp đỡ của em , và anh cũng làm việc cật lực để trả ơn cho ba em và em . Anh không bao giờ quên những gì em đã giúp anh , nhưng chính vì đó mà anh không thể đến với Bạch Thu , em hiểu không ?

Đoàn Dũng bước ra cửa , mở rộng ra như đuổi khách . Hạ Liên bặm môi , cô hiểu mình vừa xúc phạm anh , chắc chắn anh đang rất giận cô , nhưng giá như anh đừng nói lên sự thật rằng anh yêu thích Bạch Thu , có lẽ cô đã tha thứ cho anh . Cô quắc mắt nhìn anh.

- Thì ra vì Bạch Thu , anh từ chối tình cảm của em . Anh sẽ vỡ mộng nếu như anh nhìn thấy gia cảnh nhà nó . Anh cứ đi tìm nó đi , rồi anh trở về với em , em tha thứ cho anh.

Hạ Liên chạy nhanh ra đường , nước mắt cô nhòa nhạt .

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.7

8. – Chương 1.7

Từ thư viện đi ra , Bạch Thu toan băng qua đường , chợt cô đứng lại vì Trung Kiên chạy xe đến . Hôm nay anh diện ra trò , áo sơ mi xanh ủi thẳng nếp . Nhưng không , anh chạy luôn qua mặt cô và thẳng lại trước mặt Phi Oanh.

- Lên đi chứ Oanh !

- Anh đón em hay đón cô ả vậy ?

- Dĩ nhiên là đón em , người ta có nhạc sĩ nổi tiếng đón rồi.

- A ! Vậy anh bị nó đá nên tấp vào em . Em là cái gì của anh đây , Trung Kiên ?

- Thôi mà em , anh sáng mắt ra rồi . Người ta thường nói :”Mua heo chọn giống , cưới vợ chọn dòng”, trăm cô gái đẹp đều thực dụng lẫn lờ.

Trung Kiên nói thật to và cười vang . Chưa bao giờ Bạch Thu tưởng tượng Trung Kiên tầm thường đến như vậy , vậy mà cô và anh trải qua gần 2 năm yêu nhau . Chừng như quá đủ , anh kẹp tay Phi Oanh ôm qua bụng mình , cho xe vòng lại phóng đi.

- Ngoạn mục thật ! Chưa đá người ta , người ta đã đá cho 1 cái đau điếng.

Bạch Thu quay lại , cô không thấy buồn vì những lời chua ngoa kia . Lúc vừa lớn lên , cô đã gặp nhiều như thế . Hơn 2 năm qua rồi quê lên thành phố học , thỉnh thoảng cô vẫn chứng kiến nhiều chuyện đau lòng đôi khi muốn hiền cũng không được.

- Bạch Thu !

Đoan Trang đứng chắn trước mặt Bạch Thu chăm biếm.

- Cậu và Hạ Liên chơi thân lắm mà . Cậu là đồ vong ơn bội nghĩa , chơi với bạn rồi cướp người yêu của bạn , may là anh tố thức thời bỏ cậu trước.

Bạch Thu lạnh lùng lách qua , Đoàn Trang được nước thừa thắng xông lên.

- Cậu không nói gì được , phải không ? Sự thật đúng quá còn gì . Nhưng cậu đừng có mơ, Đoàn Dững thích cậu chẳng qua cậu giống người yêu cũ của anh ấy thôi . Rồi anh ấy cũng bỏ cậu thôi.

- Cậu nói hết chưa ?

- Chưa.

- Nói cho hết đi.

- Nghe nói cả em rể của cậu , cậu cũng thích luôn nữa mà.

- Thực như thế đấy rồi sao ?

- Thì mày là đồ vô sỉ.

Bốp ! 1 cái tát tay như trời giáng vào mặt Đoàn Trang . Bạch Thu gằn giọng.

- Cái tát này là cảnh cáo đấy !

- Đồ chó ! Mày dám đánh tao.

Đoàn Trang hung dữ lao vào cẩu xé Bạch Thu . Bốp ! Bốp ! 1 cái tát thứ 2 , rồi thứ 3 . Bạch Thu cười nhạt.

- Thôi cậu đi . Cậu đánh không lại tớ đâu.

Đám đông xúm lại can , Bạch Thu bị lôi đi . Đứng từ xa mục kích , Đoàn Dững bật cười thầm . Hoá ra cô bé cũng hung dữ không kém . Anh chợt nhận ra từ Bạch Thu có 1 điều gì đó lý thú và đặc biệt . Anh rồ máy xe đuổi theo cô.

- Bạch Thu !

Cô lằm lì đi.

- Anh đừng theo tôi có được không ? Tôi không thích anh chút nào đâu , Hạ Liên thích anh đấy.

- Hạ Liên thích anh là chuyện của cô ấy , riêng anh , anh thích em thôi.

- có phải anh từng nói như vậy với nhiều cô gái ?

- Em muốn nghĩ thế nào cũng được .

- Anh và tôi không có kết quả gì đâu . Tôi sắp về quê đi dạy . Người nổi tiếng như anh nên chọn cô gái nhà giàu thì hơn.

- Xe buýt đến , cô len nhanh người lên xe , Đoàn Dững đứng tần ngần nhìn theo . Anh hiểu ít nhiều hình bóng đã đi vào trái tim mình . 1 ht của quá khứ buồn đau tan vào quên lãng . Bạch Thu ! Ta yêu em . Mùa thu của trái tim anh.

o0o

- Bạch Thu !

Thắng đứng chắn trước mặt Bạch Thu , mặt đỏ rực vì rượu . Bạch Thu nhăn mặt đứng lùi lại.

- Xin anh tránh ra cho tôi đi !

- Đi Sài Gòn mấy năm em đẹp ra . Nghe nói em đã đậu tốt nghiệp về đây làm cô giáo dạy ngoại ngữ . Em chẳng những đẹp mà lại còn học giỏi , chẳng bù với con vợ của anh . Ồ ! Mà nó cũng là em của em kia mà , sao nó chẳng giống em gì cả ? Đã ngu mà còn dữ như bà chằn.

Bực mình quá , Bạch Thu xẵng giọng.

- Này ! Dượng ăn nói cho tử tế . Vợ của dương là em gái của tôi , dương nên xưng hô cho đàng hoàng.

- Chà ! Em lại lên mặt . Cho em được phép lên mặt đó . Con gái đẹp , chẳng 1 chút càng đáng yêu hơn.

Gà chồn vờn 2 tay như muốn ôm Bạch Thu . Cô hụp người tránh gã , nhanh hơn gã ôm được cô , chồn vờn định hôn cô.

- Buông tôi ra ! Anh làm cái gì vậy hả?

- Anh yêu em . Em với vợ anh cùng cha thôi mà . Chị em lấy 1 chồng càng vui ..

Bốp ! Bạch Thu tát mạnh vào mặt gã . Chưa hết , cô hốt 1 nắm cát dưới đất quăng vào mặt gã . Gã ôm mặt.

- Em điên hả, Bạch Thu ?

Nhoài người ra , Bạch Thu phóng chạy thoát thân . Xem chừng gã không đuổi theo , Bạch Thu đứng lại . Tủi thân , cô ngồi luôn trên cỏ bật khóc . Thật lòng cô không muốn quay về quê , những chuyện đau lòng cứ luôn đến.

- Sao con ngồi đây , Bạch Thu ? Con khóc à ?

Gạt nước mắt , Bạch Thu ngẩng lên.

- Mẹ !

- Lại có chuyện với bên ấy nữa à ?

- Dạ không . Mẹ này ! Con xin dạy ngoài trường cấp ba thị xã , mẹ ra ngoài ấy sống với con nghe mẹ.

Bà Bạch lắc đầu.

- Sao được hả con ? Ra ngoài ấy nhà đâu mà ở, mẹ làm gì để sống ? Vả lại , mẹ quen với rẫy bãi rồi , trồng rau nuôi heo , gà là niềm vui của mẹ mà . Con cứ ở thị xã 1 tuần 2 tuần về nhà 1 lần là được rồi.

Bạch Thu thất vọng ngồi im , cô biết khó thuyết phục mẹ . Bà quen với cuộc sống ở thôn dã , còn cô mỗi lần về nhà là đối mặt với Thắng , với những hành vi khả ố của gã.

- Mẹ biết con ghét nhà bên ấy ..

- Mẹ đừng bao giờ cho thằng Thắng vào nhà mình , con ghét hẳn !

- Thôi về nhà đi con , ai lại ngồi ngoài đường khóc như vậy . Ba con tìm con sáng nay đó.

- Tìm con làm gì ? Con không thích ông ấy . Mẹ cũng kỳ nữa , cứ để ông ta đến nhà hoài.

Bà Bạch gượng cười.

- Ông muốn thăm con thôi mà.

- Con muốn được yên thân . Mẹ có thể tha thứ cho người phụ bạc mình , nhưng con thì không .

- Thôi , về đi con.

2 mẹ con im lặng đi bên nhau . Làng quê yên tĩnh , Bạch Thu cứ ngỡ mình sẽ quên , nhưng không lòng cô không yên tĩnh chút nào , nỗi nhớ cứ dâng trào ngút ngàn.

Tiếng hát của cô ca sĩ trên đài phát thanh càng gợi thêm nỗi nhớ.

“Em có nhớ 1 buổi chiều mình bên nhau.

Mắt em xanh thăm cho anh chìm vào biển nhớ.

Thu ơi ! Hãy mở cửa đi em .

Cánh cửa vô cùng xin chớ khép lại.”.

Anh viết cho cô hay cho người tình trong quá khứ ?

- 2 mẹ con về hồi nào vậy ? Lúc này tôi đến nhà mà nhà đóng cửa.

Ông Bạch vui vẻ.

- Bạch Thu ! Chờng nào đi dạy hả con ?

- Dạ , tuần sau.

- Có cần ba mua cho chiếc xe không ? Xe Trung Quốc nhưng mua loại chất lượng cao kia . Ba cái xe dỏm , đi nó vật chết đó.

Bạch Thu lạnh nhạt.

- Không cần đâu ba . Ý con muốn đưa mẹ con ra ở nhà tập thể của trường cho con , khỏi đi về.

- Sao được . Cuộc sống của mẹ con gắn liền với ở đây . Con đi đi về về là được rồi . Ba cho tiền mua xe nè , cầm lấy đi.

- Dạ . thôi.

- Thôi gì mà thôi . Con tự ái với cha mẹ là đại dột con ạ. Ba biết con hận ba bỏ mẹ con , nhưng ba cũng có khổ tâm riêng . Chính vì hiểu ba nên mẹ con tha thứ cho ba , ba cũng đâu để con thiếu thốn.

Bạch Thu cay đắng.

- Có bao giờ ba tự vấn lương tâm ba : nhà bên ấy đầy đủ, nhà cửa khang trang , có kẻ ăn người làm . Vậy mà bên này 1 mái nhà dột đến nửa năm , mẹ con cứ phải chấp và bằng tàu lá dừa rồi rơm rạ. Có lúc con về thăm nhà , nửa đêm trời mưa , 2 mẹ con ngồi thu mình trong 1 góc , căn nhà dột nát hết.

- Ba xin lỗi . Ba có biểu dì Lan đưa , tại bà ấy . con cũng nên thông cảm . Tiền bạc , dì Lan con quán quyn hết , số tiền này cho con là do ba giấu được mới có.

- Vậy thì ba giữ nó lại đi , con không lấy đâu . Thấy con mua xe , dì ấy lại nghi ba giấu giếm đem sang đây , rồi chửi bới mẹ con . Ba cất đi.

- Không , ba đã bỏ rơi mẹ con của con , hãy để ba góp phần 1 chút . Nhìn thấy con công thành danh toại , ba vui lắm . Mấy đứa bên kia nhieem tính tình mẹ nó , có đứa nào ra hồn đâu.

Ánh mắt ông như van nài , Bạch Thu quay đi . Bà Bạch xen vào.

- Con nên cầm lấy đi Bạch Thu . Đường ra thị xã những hai ba chục cây số , xe không có , con đạp xe nổi không . Ba con đã có thành ý , con cũng nên nhận.

Bạch Thu đành cầm lấy.

- Con xin cảm ơn ba.

- Không biết mua xe thì nhờ thằng Thắng nó dắt đi.

Bạch Thu mím môi , cô không muốn nói ra hành vi khả ố của Thắng , mà chắc gì ba đã tin cô . Ông còn giao hết quyền trông coi nhà máy xây xát gạo cho gã nữa kia.

- Thôi , ba đi về đây . Hay ba biểu thằng Thắng sáng mai đưa con đi ?

Bạch Thu hốt hoảng.

- dạ, không cần đâu ba . Con có bạn quen ngoài thị xã , họ cũng biết coi xe . Con nhờ họ được rồi.

- Ừ, nhớ mua thêm mớ quần áo mặc để đi dạy nữa nghe con.

- Dạ.

Lần đầu tiên Bạch Thu có cái nhìn thiện cảm hơn với cha . Thực ra thì do chính cô cự tuyệt sự giúp đỡ của cha , tạo nên 1 khoảng .

cách xa lạ với ông , để có những lúc đứng bên này đường nhìn vào nhà riêng của cha , cô ngậm ngùi cho số phận mình . Cũng cùng 1 người cha , nhưng số phận của những đứa em khác mẹ kia hoàn toàn khác cô . Con bé Na mới 8 tuổi đầu đã đeo vàng dây tay , dây cổ. Thằng Kiệt mới 14 tuổi đã biết chạy xe lạng lách bạt mạng . Còn Lý – vợ của Thắng – suốt ngày rong chơi hết sông bạc này đến sông bạc kia . Chỉ có cô và mẹ thiệt thòi , hẩm hiu ..

9. – Chương 1.8

Gâu . gâu . Con Mực sữa vang . Bạch Thu chạy ra cổng , cô sững sốt.

- Anh Dững !

- Anh tìm nhà em giới ghê chưa ?

- Anh . anh xuống đây làm gì ?

Đoàn Dững chìa túi quà ra phía trước.

- Chúc mừng em sắp làm cô giáo .

- Cảm ơn.

Bạch Thu lúng túng nhận lấy , rồi đứng im nhìn anh.

- Anh vào nhà được chứ ?

- Dạ.

Con Mực cứ vòng quanh Đoàn Dững hình mũi người , nó không sữa nữa . Anh vỗ lên đầu nó.

- Quen mà anh bạn.

- Làm sao . anh biết nhà em mà tìm ?

- Đường đi trong miệng thôi mà.

Anh cười khẽ.

- Anh hỏi thầy hiệu trưởng , thầy bảo em được phân công dạy Anh Ngữ cho trường Nguyễn Viết Xuân . Anh đến đó , người ta chỉ về đây . Anh đi tìm em vì Trung Kiên đã cưới vợ . Chắc là em không đuổi anh về ngay chứ , Bạch Thu ?

- Hạ Liên . khỏe không anh ?

- Cô ấy thì khỏe rồi . Có 1 điều anh cần nói rõ với em . Anh và Hạ Liên quen nhau , anh đang ký hợp đồng với công ty đĩa hát của ba Hạ Liên . Đây là công việc , còn người anh yêu là em.

Anh đứng sát vào cô.

- Em và Trung Kiên đã thật sự chia tay , tại sao anh không thể gặp em chứ ? Em có đuổi , anh cũng không về ngay đâu.

- Anh thật là ..

- Bướng và lì lợm , phải không ?

Bạch Thu đỏ mặt trước ánh mắt cháy bỏng tình yêu . Cô đứng lùi lại , anh bước tới trước.

- Anh phải vào nhà chào mẹ em đã chứ.

Bạch Thu thở nhẹ bước theo . Niềm vui bỗng tràn ngập tâm hồn cô , vì anh đã đến , không như ngày hôm qua và trước đây mấy phút , cô còn thần thờ đau khổ thương nhớ.

oOo

Đi cẩn thận từng bước xuống con dốc hẹp , Đoàn Dững nhăn nhó.

- Em đi nhanh quá vậy , Thu . Cẩn thận , coi chừng ngã đó.

Bạch Thu dừng bước quay lại , cô bật cười vang vì anh đi từng bước như dò dẫm.

- Không té đâu . Anh cứ đi như em vậy nè . Nắm tay em đi !

Nắm tay cô , anh cười ngượng ngùng.

- Em đi nhanh như sóc vậy.

- Em quen rồi . Thuở nhỏ, ngày nào em không đi tắm suối . Mỗi lần về đây là em lại xuống suối , nằm ngay dòng nước chảy tắm mát , thích lắm !

- Trông em mạnh mẽ thật đấy . Ở kia ! Tới nơi rồi Bạch Thu , đẹp quá !

- người ta gọi nơi này là suối Mơ . Xưa kia ở đây rất hoang dã , bây giờ đến hàng chục con hay ra trèo lên cây hái trái ăn . Bây giờ người ta săn bắt quá , nên chẳng còn thấy con nào .

Đoàn Dũng ngậy người ra ngắm dòng nước đổ từ trên cao xuống . Tiếng nước chảy ầm ầm , bọt nước trắng xóa trôi theo dòng mà đi.

- Mình xuống đó đi , anh Dũng .

Cả 2 đi trên những gộp đá to , nước dưới chân trong veo . Đến gộp đá to và phẳng , Bạch Thu ngồi xuống , thả 2 chân xuống nước , cô nhìn anh.

- Anh ngồi đi chứ.

- Thiên nhiên hùng vĩ thật ! Đứng trước thiên nhiên rộng lớn , anh chợt thấy mình nhỏ bé vô cùng . Ở đây , anh thấy lòng thanh thản kỳ lạ.

- Có đề tài cho anh viết nhạc đấy.

Đoàn Dũng kêu lên hạnh phúc.

- Phải đó , anh vừa nhớ ra mấy câu thơ của Xuân Diệu.

“Em ơi ! Trời đất bao la.

Mượn trong vũ trụ làm nhà anh em.

Tình yêu – dấu đã như in.

Dù hoa cỏ, đá lòng quên được nào ?”.

Anh quỳ trước cô , nhìn sâu vào mắt cô.

- Anh chỉ muốn được ôm em vào vòng tay anh thật chặt , Thu ạ.

- Vâng .

Bạch Thu vòng tay qua cổ anh , cầm cô tựa lên vai anh.

- Anh hãy đọc thơ đi , em thích nghe anh đọc thơ.

- Chưa bao giờ anh thấy mình hạnh phúc như lúc này . Hạnh phúc như lần đầu tiên biểu diễn thành công và được những tràng pháo tay cổ vũ nồng nhiệt . À ! em ngồi yên anh chụp mấy bức ảnh , Thu nhé.

Nั่ง lên cao , cả 2 cùng ngâm mình dưới dòng nước . Bạch Thu tinh nghịch tát nước vào người anh . Anh đuổi bắt cô và giữ chặt cô trong vòng tay mình.

- Bạch Thu ! Anh yêu em.

Cô khép mắt đón nhận nụ hôn , không gian chùng như ngưng đọng.

- Anh Dũng ! Thật sự em rất hạnh phúc khi được bên anh , nhưng em cứ ray rứt . em có lỗi với Hạ Liên . Nếu như không có em , anh sẽ đến với Hạ Liên , đúng không ?

- Tình cảm là sự rung động của trái tim , anh chưa hề có 1 cảm xúc nào từ phía cô ấy.

- Nhưng em muốn . anh đừng nói gì cả với Hạ Liên , nghe anh.

- Tại sao phải giấu giếm tình yêu của chúng ta ? Em có nghĩ là dưới ánh sáng mặt trời , không có sự thật nào không phơi bày.

- Em biết , nhưng hãy hứa với em đi.

- Được rồi , anh hứa . Nhưng em cũng phải hứa , 1 tuần cho anh gặp 1 lần.

- Được.

Anh lại hôn cô , những nụ hôn ấm nồng tha thiết.

oOo

Vừa lên đến đầu dốc ra con lộ trải nhựa , Bạch Thu suýt hét lên vì Thắng . Thắng phanh xe lại trước cô.

- Anh đi tìm em sáng giờ.

Bạch Thu khó chịu.

- Tìm tôi làm gì ?

- Không phải em định đi mua xe sao ?

- Có , nhưng tự tôi mua được.

Mắt Thắng quắc lên nhìn Đoàn Dũng vẻ lịch lãm trí thức của anh làm gã nổi giận.

- Thì ra em đã có người.

- Anh đừng có hồ đồ , tránh ra cho tôi đi !

- nếu như anh không tránh ?

- Anh đừng tưởng tôi im lặng là sợ anh , chẳng qua vì tôi không muốn ba tôi buồn . Anh đừng quá đáng.

Lùi lại , Bạch Thu khoác tay Đoàn Dũng.

- Mình về nhà thôi , anh Dũng .

Thắng bậm môi giận dữ nhìn theo , gã biết mình kém xa gã đàn ông lịch lãm kia , nhưng nhất định gã không bỏ cuộc.

Đoàn Dũng im lặng đi bên Bạch Thu, cô đi sát vào anh ấm ức.

- Thế đấy , em van mẹ ra thị xã sống , mẹ không chịu đi . Về đây , em cứ phải gặp hấn . Mỗi lần gặp hấn , em đến buồn nôn luôn . Lẽ ra hấn phải gọi em là chị vợ, nhưng cứ hỗn hào “anh với em”.

Đoàn Dũng lo lắng.

- An lo cho em , Thu ạ.

- Em sẽ không về nhà nữa , mẹ sẽ hiểu cho em thôi . Sáng ngày mai , anh về thành phố thì em cũng đi thị xã.

- Anh sẽ gọi điện thường xuyên cho em . Chưa xa em , anh đã nghĩ khi về thành phố 1 mình , rồi mỗi ngày không được nhìn thấy em , anh sẽ nhớ lắm , Thu ạ.

- Em cũng vậy . Em sẽ nhớ anh rất nhiều .

Độc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.9

10. – Chương 1.9

Bấm đến mỗi tay , vậy mà điện thoại lẫn máy nhắn của Đoàn Dũng vẫn không liên lạc được . Hạ Liên giận dữ ném máy xuống bàn . Cô hùng hổ lái xe đi . Chộp được gã quản lý , Hạ Liên mừng rỡ.

- Anh Đoàn Dũng đâu ?

- Tôi . tôi không biết.

- Anh là quản lý mà không biết thì ai biết đây ? Nói thật đi , nếu không tôi sẽ bảo công ty đuổi việc anh đấy.

- Cô Hạ Liên ! Đừng làm khó tôi mà.

- Nói đi ! Tôi muốn biết thôi . Ai làm gì anh ấy , hơn nữa ba tôi cũng đang tìm anh ấy.

- Cô đừng nói tôi nói nha . Anh Dũng đi gặp cô Bạch Thu , bạn của cô.

Đi gặp Bạch Thu ? Hai tai Hạ Liên lùng bùng , cô cắn mạnh môi mình tưởng chừng bặt cả máu . Đồ phản bội ! Hạ Liên dùng dùng lái xe đi . Cô phải tát tay cái kẻ phản bội.

Đoàn Dũng rời nhà Bạch Thu chưa đầy 5 phút thì Hạ Liên cũng vừa đến . Cô nghiêng răng nhìn dấu bánh xe ô tô còn in rõ trên nền cát.

Gâu . gâu . Con Mực chồm ra sữa . Hạ Liên giận dữ chụp cái cây ném vào nó . Bị đau , con Mực chạy cong đuôi vào nhà , nó vẫn không ngớt sữa ầm ỉ.

- Có im không Mực.

Bà Bạch bước ra ngõ ngang.

- Hạ Liên ! cháu không may rồi , Bạch Thu vừa đi.

Hạ Liên giả lả.

- Thu đi với ai vậy bác ?

- À ! Nghe nó nói là nhạc sĩ Đoàn Dũng ..

- Cháu biết rồi , cháu đuổi theo nó đây.

Hạ Liên de xe ra con lộ lớn , cô suýt tông vào Thắng . Nhận ra Hạ Liên , Thắng nhăn nhó.

- Cô Hạ Liên ! Trông cô đẹp và sang thật.

- Anh có gặp Bạch Thu không ?

- Có , mới tức thì . Có bạn trai đi xe hơi nên kiêu hãnh lắm.

1 ý nghĩ ác độc lóe lên trong đầu Hạ Liên , cô tắt máy xe , ngoắt Thắng lại gần.

- Anh thích Bạch Thu lắm , phải không ?

Thắng cười khả ố.

- Bạch Thu đẹp , ai mà không thích hả cô Hạ Liên ?

- Nếu tôi cho anh 10 triệu để anh biến Bạch Thu thành người của anh , anh dám làm không ? Lo gì khi ván đã đóng thuyền , nó phải ưng anh . 2 chị em lấy 1 chồng có sao đâu . Hay anh chê ít , thêm 2 triệu nữa nhé ?

- Chừng nào cô đưa tiền cho tôi ?

- Tôi không mang theo nhiều tiền . Anh nhận trước 5 triệu , thành công tôi sẽ đưa đủ.

- Được , được.

Thắng mừng hóm , đưa 2 tay khúm núm nhận tiền của Hạ Liên .

- Cô tin tôi đi ! có số tiền này , cho dù Bạch Thu không về nhà , tôi cũng lên thị xã tìm.

Đóng cửa xe lại , Hạ Liên giận dữ lái xe đi , cô nhất định phải trừng phạt Bạch Thu . không khó khăn mấy , vòng qua mấy con đường thị xã , Hạ Liên nhận ra xe Đoàn Dũng . Anh đang cùng Bạch Thu trong 1 hiệu buôn xe Honda . Nhìn họ thân thiết bên nhau mà trái tim Hạ Liên trào lên niềm căm uất . Cô không thấy hối hận chút nào khi thuê Thắng chiếm đoạt Bạch Thu , đó là cái giá phải trả dành cho kẻ phản bội.

- Em đi xe cẩn thận , nghen Thu .

Bạch Thu mỉm cười.

- Anh cũng vậy , thành phố đông xe lắm đấy.

- Anh không muốn về chút nào cả, anh muốn được ở mãi bên em thôi.

- công việc đang chờ anh đó.

- Kệ nó ! Anh tắt máy nhấn lần điện thoại hết rồi . Khi ở bên em , anh không muốn bị khuấy động.

Siết mạnh tay cô thật lâu , anh mới chịu buông ra để đi.

- Tuần sau anh sẽ xuống đây.

Bạch Thu vẫy vẫy tay nhìn theo xe anh đến khuất . K' lạ, vừa xa anh đã thấy nhớ, không như những ngày có tình cảm với Trung Kiên .

- anh Dũng !

Hạ Liên bấm còi inh ỏi vượt qua xe Đoàn Dũng, anh ngạc nhiên nhìn cô.

- Sao em có mặt ở đây , Hạ Liên ?

- Em đi thăm Bạch Thu . Thấy 2 người thân thiết quá nên em đành đi về.

- Sao vậy ? Em có thể gặp Bạch Thu và anh , 3 chúng ta gặp nhau 1 cách vui vẻ có sao đâu.

- Anh vui và chịu khó đi về 1 tỉnh xa bụi mù như thế này vậy sao ?

Đoàn Dũng cười thay cho câu trả lời.

- Em lái xe đi trước đi.

- Ghé cây số mười lăm mua buổi nghen anh Dũng ?

- Ừ.

Sang số cho xe chạy nhanh hơn , Hạ Liên thầm nghĩ rằng . Cô căm ghét vẻ mặt hờ hững hạnh phúc của anh.

oOo

Ục . ục . chiếc xe đang chạy ngon trớn bỗng kêu ục ục rồi tắt máy đứng lại . Bạch Thu đạp xe tháo mồ hôi , vậy mà nó vẫn cứ trơ trơ không chịu nổ máy.

Trời chiều , ánh nắng tắt hẳn, hàng cao su vừa cao vừa rậm 2 bên đường càng làm cho con đường tối hơn , Bạch Thu đành tắt bộ xe . Chốc chốc , cô lại đạp xe , nhưng máy trơ trơ không chịu nổ.

Thắng chạy xe vượt qua mặt Bạch Thu . Nhận ra cô , anh ta thắng xe lại.

- Ai như con Bạch Thu ?

Lý đập vai Thắng.

- Mặc kệ nó , anh đừng xe làm gì ?

- Cũng nên hỏi chị ấy 1 câu chứ.

Thắng vòng xe lại.

- Xe làm sao vậy , chi. Thu ?

Có ca? Lý nên Bạch Thu yên tâm , cô quệt mồ hôi trán .

- Không hiểu sao nó không chịu nổ nữa.

- Để tôi xem giùm cho.

Trước mặt vợ , anh ta trở nên hiền lành lễ phép . Lý khó chịu.

- Chiều rồi không chịu về còn ở đây . Về thôi !

Mặc kệ , Thắng dựng chống ngồi xuống xem xét xe cho Bạch Thu .

- Do lửa không đều nên ngộp xăng , để tôi tháo bu- gi ra lau cho.

Lý vòng vằng đứng tránh ra.

- Chị mới mua xe ?

- Ừ.

- Chà ! Không ngờ chị cũng có tiền nhiều quá . Của anh bạn nhạc sĩ thì anh ta quá ga- lăng . Mà phải , đẹp như chị, nói 1 tiếng, khối thằng đưa tiền , còn ba ..

Bạch Thu cau mày im lặng . Xưa nay cô không thích Lý , tính giống như mẹ ruột , lời lẽ lúc nào cũng toàn nộc độc . Lý vẫn không buông tha.

- Ối ! Mấy thằng cha nhạc sĩ mà , thấy gái đẹp thì tít mắ t. Muốn nó cưới hả, còn lâu.

Thắng lườm vợ.

- Em ít nói có được không ?

- Muốn tôi ít nói , anh mau chở tôi về nhà . Tôi đâu có biểu anh giúp nó , người như nó mà thêm anh à .

May là chiếc xe nổ máy , nếu không chắc chắn sẽ có cuộc khẩu chiến không tránh khỏi.

- Xe nổ máy rồi . Chị giữ ga nhỏ thôi , chạy từ từ , không thôi nó lại tắt máy nữa.

- Cám ơn đừng.

- Có gì đâu . Sáng mai chủ nhật chắc là chị không đi dạy , tôi sang chỉnh vít lửa giùm cho.

Thắng đi lại xe mình , gắt vợ.

- Hối người ta về còn đứng đó.

Chạy xe đi rồi , Bạch Thu còn nghe tiếng Lý oang oang mắng Thắng . Cô thở dài rẽ xe sang con đường khác.

- Ba !

Bạch Thu đẩy xe vào nhà , cô không vui lắm khi gặp ông trong nhà . Dẫu rằng từ lúc yêu Đoàn Dũng , cái nhìn của cô đối với cha có phần dễ chịu hơn.

- Con về tối quá vậy ?

- Xe ngộp xăng , nên con phải đẩy bộ 1 lúc.

- Ừ, tại con chưa quen với xe mới , sử dụng ít lâu nữa sẽ bình thường.

Bà Bạch vui vẻ.

- Con tắm rửa đi rồi ăn cơm . Ba con cho con cá chép to , bảo nấu canh chua ngó sen.

- Mẹ ..

Bạch Thu kéo mẹ khuất sau cánh cửa.

- Giờ này ba còn ở đây , bà ấy sang đây làm ầm ĩ bây giờ.

- Không sao đâu con.

- Mẹ cứ không sao đâu hoài ..

- Chủ nhà đâu rồi ? Chủ nhà đâu ..

Vật gì đó đổ loảng xoảng , Bạch Thu len vội ra trước , ông Bạch đang bị túm áo , ly tách trà trên bàn rơi cả xuống đất.

Ông nhăn nhó cổ gở tay bà ra.

- Bà làm gì vậy ? Có buông tôi ra không ?

- Tôi không buông . Chiều xuống không thấy ông , tôi biết ngay là ông sang đây mà . Nói ! Ông lấy mười triệu của tôi ẹ con nó , có phải không ?

- Bà có buông ra không ?

- Không buông.

1 tay giật mạnh áo ông , 1 mặt bà ta quất mắt quay nhìn bà Bạch.

- Bà tưởng muốn qua mặt. tôi dễ lắm hả? Tôi đâu có ngu . Khôn hồn thì trả tiền lại cho tôi.

Đôi mắt rực lửa , hàm răng nghiến lại , bà ta hung hăng đá chân vào chiếc xe còn mới toanh cho nó ngã chổng gọng , miệng gầm lên.

- Mua xe mới hả? Biết ngay mà . con mẹ già kia ..

Buông ông Bạch , bà ta lao ngay vào bà Bạch túm tóc.

- Con quỷ già ! Mày muốn qua mặt bà hả? Không dễ đâu , tao đập vỡ mặt mày ra.

Bị túm tóc đau quá , bà Bạch cố vùng vẫy ngoi ra . Hết còn nhịn được nữa , Bạch Thu vùng tay đánh vào mặt bà ta.

- Buông mẹ tôi ra.

Bị đánh , bà ta quay sang túm lấy ông Bạch bù lu bù loa.

- Về , ông về nhà rồi biết tay tôi.

Ông thiếu não đi theo . Bạch Thu giận dữ nhìn theo . Cô thấy khinh cha quá thể. Ông khiếp nhược như thể , hèn gì bao nhiêu năm qua , ông bỏ mẹ con cô . Chắc chắn mọi chuyện chưa dừng lại ở đây.

- Con đi tắm rồi ăn cơm.

- Mẹ có sao không ?

- Không , chỉ đau 1 chút thôi.

- Mẹ không nên hiền quá đối với loại người hung dữ như bà ta . Bà ấy tưởng bắt nạt được ba rồi bắt nạt cả mẹ và con à , đừng có hòng.

- Mẹ sợ con Lý , thằng Thắng kéo sang đây nữa ..

- Con không sợ bọn nó , phải thì thôi . Ăn hiếp người quá đáng . Người có quyền là mẹ, không phải bà ta.

- Thu đâu ? Mày ra đây.

Lý ào ào như cơn lốc , tay cầm khúc cây to , miệng oang oang.

- Ủa ! Sợ rồi hả? Biết sợ thì ra đây quỳ dưới chân tao nè , còn bằng không ..

Bạch Thu khoanh 2 tay trước ngực, bình tĩnh bước ra .

- Bằng không mày sẽ làm gì tao ?

- Đập vỡ mặt mày ra.

- Đập được cứ đập.

Lý vung cây lên quật mạnh vào người Bạch Thu . Ồi ! Khúc cây tầm vông nhằm ngay vào Thắng , làm Thắng hét tướng chừng vỡ cả nhà.

- Trời ơi ! Sao em đánh anh vậy Lý ? Chết anh rồi.

Lý quăng khúc cây tầm vông , hoảng hồn nhìn dòng máu đỏ đang tuông ra trên đầu Thắng xuống mặt và xuống ngực áo.

- Anh Thắng ..

- Vừa lòng em rồi hả?

- Em đánh nó , ai biểu anh nhào vô chi vậy ?

Bà Bạch run rẩy đưa bông gòn và băng.

- Mau lau máu , khử trùng vết thương đi.

Băng bó cho chồng xong , Lý hung hăng quay lại.

- Hôm nay may ày . Đừng tưởng tao chịu bỏ qua cho chuyện mày đánh má tao đâu.

Thắng nạt đùa.

- Về !

Chỉ 1 buổi tối thôi , không biết bao nhiêu chuyện xảy ra.

Bạch Thu chán nản.

- Còn lưu luyến gì nơi này mà mẹ không chịu theo con về ở khu tập thể giáo viên hả mẹ? Mẹ có biết nếu như con cứ ở mãi ngoài ấy , lòng con cũng không yên khi nghĩ trong này , họ ăn hiếp mẹ, mà về nhà để đối diện với cuộc sống phức tạp như thế này , con không vui chút nào . Lẽ ra con không nên lấy tiền của ông ấy . Xưa nay , con vẫn đạp xe được kia mà.

- Bạch Thu ! Mẹ xin lỗi con . tất cả tại mẹ. Nhìn thấy con cứ đạp xe những mười mấy hai mươi cây số , mẹ lại đau lòng . Với họ, năm mươi triệu có bao nhiêu.

- Con sẽ trả xe lại cho ông ấy . Mục đích của họ là đòi xe thôi.

Mâm cơm được dọn lên , món canh chua cá chẻm nấu ngó sen Bạch Thu thích , hôm nay không hấp dẫn được cô . Ăn cơm mà cô cứ tưởng như nhai đá sỏi.

- Hay . mẹ bán hết bầy gà , heo theo con về thị xã ..

Bạch Thu xúc động buông dừa , cô biết mẹ vì mình . Thực ra , cuộc sống của bà là được làm và gần gũi với những con thú bà nuôi dưỡng , chăm chút . 2 mẹ con ghen ngào nhìn nhau . không gian tĩnh lặng , chỉ có tiếng vạc sành kêu trong đêm.

Nghĩ đến Đoàn Dũng, lòng Bạch Thu ảm đạm . Giờ này anh đang làm gì ? Có lẽ đang bên đàn , bấm lên từng tiếng rung ngân theo dòng cảm xúc.

Độc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.10

11. – Chương 1.10

Lục tung dưới đáy tủ , Lý há hốc mồm nhìn xấp bạc mới tinh . Mắt cô vằn lên tia lửa dữ tợn . Ở đâu mà Thắng có đến ngần này tiền ?

- Em làm cái gì vậy ?

Mới đẩy cửa phòng , Thắng giật nảy người . Nhanh như cắt , anh ta lao lại chụp lấy cốc tiền trên tay vợ. Lý còn nhanh hơn cô giấu biến sau lưng, chiếu ánh mắt sáng quắc vào anh.

- Ở đâu anh có nhiều tiền như vậy ?

- Thì . anh để dành.

- Để dành mà tiền mới , lại thẳng băng khó tin.

- Thì . anh đổi ra . Em la lớn cho ba biết anh giấu tiền ở nhà này đi . Trả lại cho anh.

- Không trả. Em cất , để anh cất , anh uống rượu hết.

- Ừ ..

Cất cốc tiền vào người , Lý túm áo chồng.

- Nói ! Ngày hôm qua có đến 3 cú điện thoại của 1 cô gái gọi cho anh . Làn con nhỏ nào vậy?

- Ai biết.

- Anh mà không biết . Chuyện giấu tiền rồi con gái gọi điện những 3 lần . Tôi mà biết anh làm chuyện mờ ám sau lưng tôi , như ba ém tiền cho con Thu , là anh không yên với tôi đâu.

Thắng nhăn nhó xoa vào chỗ bi. Lý véo mạnh.

- Đau mà em . Anh có làm gì có lỗi với em , cho anh uống rượu say té sông té suối chết.

Lý nạt khế.

- Thề tằm bậy ! Chiều rồi , anh còn định đi đâu vậy ?

- Thì ra quán uống bậy 1 vài chai bia rồi về nhà chờ đi đâu.

Biết không đòi được số tiền bị vợ phát hiện , Thắng giả lả.

- Em cất tiền cho kỹ đó.

- Anh khỏi cần dặn.

Mới vừa đi qua cua quẹo , Thắng giật nảy người vì chiếc xe áp sát vào anh.

- Cô Liên !

Hạ Liên lạnh nhạt.

- Anh còn nhớ tôi , tại sao tôi gọi điện anh không trả lời ?

- Suốt ngày nay tôi bận việc ngoài nhà máy , định sáng mai gọi điện thoại cho cô.

- Gọi , gọi . Anh có biết nó sắp dọn nhà đi không ?

Thắng thẳng thốt.

- Dọn đi ?

- Ừ . Đoàn Dũng hiện ở ngoài thị xã. Bạch Thu sẽ ra thị xã, anh đón nó ở rừng cao su rậm rạp , rồi lôi nó vào đó . Anh cầm nốt số tiền còn lại , nhớ phải cho thành công , không được thất bại.

- Tôi nhớ rồi.

Hạ Liên lại xe đi , cả 2 đều không nhìn thấy Lý nấp sau bụi cỏ hôi . Nếu không ghìm được , cô đã nhảy xổ đến túm lấy Thắng . Lý nghiêng răng kèn kẹt . hèn gì chiều xuống là diện ra trò , còn giấu nhét tiền bạc ..

o0o

Gởi xe ở nhà quen , Thắng đi bộ lên vườn cao su rậm đứng chờ . Nghĩ đến giây phút được chiếm đoạt cô gái mình thầm yêu , trái tim anh ta rộn ràng lên . Để thêm can đảm , anh ta mở nắp chai rượu ngửa cổ tu 1 hơi.

Bóng chiều chập choạng , những cây cao su thay lá đã lâu trở hoa trắng , trắng cả 1 khoảng trời . Mùi hoa cao su hăng hắc đến khó chịu.

- Tớ đang ở ngoài thị xã với anh Dũng, cậu không muốn xem anh ấy biểu diễn sao ? Ai cũng nôn nao chờ đón anh ấy , còn cậu , cậu là người yêu của anh ấy lại bỏ qua cơ hội động viên cổ vũ cho người mình yêu về tỉnh thành của mình biểu diễn sao ? Tớ cũng muốn làm lành với cậu . Lâu quá , bọn mình mới gặp nhau . Cậu mau ra thị xã đi.

Chính vì những lời ngọt ngào của Hạ Liên , nên Bạch Thu đã đi . Quãng đường dài 20 cây số cũng không đáng sợ lắm , nếu như vượt qua khu vườn cao su đang đầy bóng tối kia.

Đang chạy xe với tốc độ nhanh , Bạch Thu hoảng hốt giảm ga , chân đạp thắng vì 1 bóng đen đứng ngáng giữa đường.

- Anh Thắng ! Sao anh lại ở đây ?

- Xe của tôi hư phải gởi trên kia , định đón xe về . Bạch Thu đi thị xã à ?

- Ủ. Anh đứng chờ 1 chút , xem có xe nào thì quá giang về , tôi phải đi thị xã.

Thắng nhăn mặt.

- Giờ này có ai nữa . Hay Bạch Thu cho tôi quá giang lên trên này nhờ thằng bạn đưa về giùm ?

Bạch Thu ngần ngừ , nhưng nhìn chiếc băng quần còn trên đầu hấn , cô lại không nỡ . Dù gì anh ta cũng từng đỡ giùm cô 1 cây tầm vông.

- Có được không Bạch Thu ?

- Anh chở tôi lên đó đi.

Thắng giấu vẻ mừng rỡ , con mồi đã sụp bẫy của hấn . Bạch Thu ngồi lên xe , cô tạo 1 khoảng cách giữa mình và hấn.

- À ! Vết thương trên đầu anh lành chưa vậy ?

- Cũng sắp lành rồi . Hôm đó phải lên thị xã khâu đến 5 mũi lặn đó . Con vợ tôi nó dữ quá trời , không hiền lành như Bạch Thu .

- Sắp đến chưa anh Thắng ? Ủa , Anh quẹo vào vườn cao su chi vậy ? Quẹo ra anh Thắng.

Mặc! Thắng cho xe chạy nhanh vào con đường mòn trong rừng cao su . Bạch Thu sợ hãi.

- ngừng xe lại , quay ra ! Nếu không tôi nhảy xuống đó.

Xe vào được nửa rừng cao su , khu vườn quá um tùm càng tăng thêm bóng tối , Thắng yên tâm thắng lại . Bạch Thu nhảy xuống xe.

- Anh trả xe lại cho tôi.

- Em vội ra thị xã làm gì ? Ngồi đây nói chuyện với anh 1 lát , rồi anh đưa em đi thị xã thôi mà.

Miệng nói , chân Thắng đá vào chống xe bắt . ra giữ chiếc xe đứng yên , hấn đưa tay ôm lấy Bạch Thu . t lách người qua, cô quay đầu chạy thục mạng ra con lộ . Chỉ cần phóng mấy bước , Thắng tóm được Bạch Thu . Giữ chặt cô trong vòng tay mình , hấn cười khê.

- Em ngoan ngoãn đi nào . Anh tìm cơ hội này lâu lắm rồi . Hãy vui vẻ lên , anh sẽ cư xử tốt với em . Anh yêu em mà Thu.

Hắn hôn cô , Bạch Thu vùng vẫy tránh nụ hôn nồng mùi rượu . Cô đánh xé hắn lung tung . Mặc , hắn thô bạo xé toan chiếc áo cô đang mặc . Trong bóng đêm , mắt hắn rực sáng như mắt dã thú.

- Buông tôi ra , đồ khốn nạn.

- Đồ khốn !

Tưởng đã chiến thắng , bất thành linh 1 cú đánh như trời giáng vào lưng . Thắng đau đớn buông Bạch Thu ra . Mặt hắn xám ngắt trong bóng tối nhá nhem.

- Lý . em ..

- Tôi tưởng anh với con quỷ đi xe hơi láng bóng , ai dè anh với chị tôi . Về , về nhà anh biết tay tôi.

Quay sang Bạch Thu , Lý chua ngoa.

- Mày biết nó thích mày , vậy mà cứ muốn đi chung với nó . Hôm nay tao tha , bắt gặp lần thứ 2 , tao xé cả hai đứa ra , liệu hồn !

Túm áo chồng , Lý lôi sệt Thắng đi . Bạch Thu kéo lại chiếc áo rách 1 phần trước ngực . Nồng nổi này , cô chỉ còn nước quay về nhà . Bạch Thu vừa đi vừa khóc . Cô không còn thấy hối tiếc lưu luyến khi rời bỏ nơi chôn nhau cắn rốn để đi.

oOo

Hơn mười giờ , Hạ Liên xoa 2 tay vào nhau nhẹ nhõm . Bạch Thu không đến , có nghĩa . giờ này cô ta đang nằm khóc ở 1 xó xỉnh nào đó . Mặt mũi nào còn gặp Đoàn Dũng . Xong tiết mục biểu diễn , Đoàn Dũng bước xuống ngồi cạnh Hạ Liên .

- Anh Dũng ! Có hơn mười giờ , vậy mà Bạch Thu đâu có đến.

- Không sao đâu . Ngày mai cô ấy còn phải lên lớp dạy học , cũng không cần thiết phải có mặt.

- Em lại nghĩ khác . Khi đã yêu ai , em cần có người ấy xuất hiện luôn bên mình . có khi nào anh nghĩ Bạch Thu thích người đàn ông khác hơn anh ? Em nghe nói anh Thắng cũng đeo đuổi Bạch Thu lắm.

Đoàn Dũng bật cười.

- Em nghĩ thế nào mà lại quan trọng việc Thắng đeo đuổi Bạch Thu ? Anh ta là em rể của Bạch Thu kia mà . Trông tướng anh ta bặm trợn như dân du đảng , Bạch Thu sợ anh ta như sợ ma vậy .

- Anh lầm rồi and Dũng ! Đôi khi người phụ nữ lại thích những người đàn ông mạnh mẽ . Ở thôn quê , người ta không quan trọng chuyện 2 chị em lấy 1 chồng đâu.

Đoàn Dũng lắc đầu.

- Em quên Bạch Thu là nhà giáo à ? Anh tin Bạch Thu yêu anh.

Hạ Liên lịm người , câu nói của anh làm cho cô nổi giận , cô chỉ muốn hét vào mặt anh : “Được , để ngày mai thử xem nó có còn dám gặp để yêu anh nữa hay không ?”.

Chưa chịu buông tha , Hạ Liên đứng lên.

- Đêm nay có trăng , trăng mười bảy sáng lắm , hay em với anh cùng đi gặp Bạch Thu . Trăng ở vùng quê thú vị lắm , đi ghen and Dũng .

Không đợi anh đồng ý , Hạ Liên kéo anh đi.

Vàng trăng treo lơ lửng , bầu trời trong vắt , 1 màu sáng trắng dịu dàng lan tỏa . Đoàn Dũng thích thú nghiêng mình qua khung cửa kính.

- nếu như em không kéo anh đi , chắc là chưa bao giờ anh thưởng thức được đêm trăng huyền diệu như thế này . Em nghe xem , mùi sương đêm ẩm ướt trên cỏ làm anh nhớ bài thơ Xuân Diệu , em có muốn nghe không Liên ?

- Dạ, muốn lắm chứ . Anh đọc đi.

Đoàn Dũng không để ý tay Hạ Liên đang nắm tay anh , anh nhắm mớ màng hát khê .

“Em là 1 ngôi sao mới băng.

Xuống đây đi với anh đêm trăng.

Hai con mắt dễ thương dễ ghét.

Đôi mắt nguồn mặn nồng tha thiết.

Em đưa anh vào trong bóng trăng .”.

- Anh Dũng !

Hơi thở ấm nồng phả lên mặt Đoàn Dũng , anh mở choàng mắt ra , gương mặt Hạ Liên sát vào mặt anh . Anh đẩy nhẹ cô ra ngồi ngay lại.

- Em lái xe đi chứ , sao lại dừng xe ở đây ?

Tựa cằm lên cánh tay anh , Hạ Liên ngen ngào.

- Lẽ nào anh không biết em yêu anh ? Chúng ta có gần 2 năm quen nhau , gặp gỡ nhau trên mạng , lẽ nào em không có vị trí nào trong trái tim anh hả anh Dũng ?

- Anh nói rồi , anh chỉ yêu Bạch Thu . Còn tình cảm với em , anh xin lỗi ..

- Xin lỗi.

Hạ Liên khóc òa.

- Em ghét kiểu cách của anh . Bạch Thu có gì hơn em , anh nói đi ? 1 ông cha nhu nhược bỏ rơi vợ con , 1 bà mẹ quê mùa bẩn thỉu suốt ngày chỉ sống với bầy gà , heo , chó . Còn em , em cho anh tất cả.

- Rất tiếc , anh lại chỉ có yêu Bạch Thu .

- Anh yêu Bạch Thu hay vì nó là hình bóng của chị Hoài Thu ?

- Không phải . Nếu em không thích đi nữa , chúng ta quay về thị xã, có xe đưa anh về thành phố.

Biết Đoàn Dũng giận , Hạ Liên ngồi ngay lại.

- Không , chúng ta đến nhà Bạch Thu . Em xin lỗi vì trong 1 phút bức xúc đã lớn tiếng với anh.

Cả 2 im lặng , xe vẫn lăn nhanh bánh trên con đường đầy bóng tối.

- Bạch Thu ơi !

Hạ Liên hồi hộp gọi cửa , cô mong đợi 1 gương mặt đắm nước mắt ..

- Ai đó ?

Bà Bạch la con Mực , rồi bật sáng ngọn đèn hiên. Nhận ra Hạ Liên , bà ngạc nhiên.

- Giờ này sao cháu ở đây Hạ Liên ?

- Bạch Thu đâu bác ? Cháu chờ nó mãi không thấy đến , nên đi tìm.

- À ! Ban chiều nó có đi , nhưng xe hư lại về.

- Xe hư ?

Hạ Liên lớn giọng.

- Thu ơi ! Ngủ hay thức vậy ? Có tớ với anh Dũng tìm nè.

Bạch Thu vén màn bước ra , câu nói của Lý ám ảnh cô mãi : “Tôi tưởng anh đi với con quỷ đi xe hơi lảng bóng”. Đi xe hơi ở vùng quê này chỉ có Hạ Liên thôi . Chẳng lẽ . bình thản như không có chuyện gì xảy ra , Bạch Thu mỉm cười.

- Mặc công cậu và anh Dũng quá . khuya rồi , tìm mình làm gì , sáng mình cũng ra thị xã thôi mà.

Cô kéo ghế cho Hạ Liên và Đoàn Dũng , anh lo lắng nhìn cô.

- Xe lại hư nữa hả em ? Coi chừng xú páp xăng đó.

- Dạ, chắc là phải thay thôi . Chừng nào anh về thành phố ?

- Gặp em rồi , chắc 1 lát anh về luôn . Có cần anh phụ dọn nhà không ?

- Dạ, cũng không có gì , chỉ có quần áo và ít vật dụng cá nhân.

- Vậy anh phụ em ngày mai nhé !

- Dạ.

Hạ Liên ngồi cúi gằm , cô tức Thắng đến vỡ mặt ra thôi . Vậy mà chiều nay anh ta hứa chắc như đinh đóng cột . Bạch Thu ra thị xã , anh ta dễ dàng gì tiếp cận được nữa . Xem như mười triệu bạc của cô bay vèo , lãng phí mà không mang lại kết quả gì hết . Đã vậy bây giờ còn chứng kiến cảnh cả 2 yêu nhau , Đoàn Dũng tận tình lo lắng cho Bạch Thu . Càng nghĩ , Hạ Liên càng cay đắng . Cô giận dữ chạy nhanh ra xe, hằn học ngồi vào xe nổ máy sang số cho xe phóng vọt đi với vận tốc kinh khủng.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.11

12. – Chương 1.11

- Hạ Liên ! Hạ Liên ! Hạ Liên ! Dừng xe lại !

Hạ Liên có thèm nghe đâu , cơn ghen của cô lên đến đỉnh đầu , cô muốn phá tan tành hết cả thế giới này . Đoàn Dũng là của cô , cô thật ngu ngốc bắc cầu cho họ đến với nhau.

Đang lái xe với vận tốc kinh hồn , Hạ Liên hốt hoảng . 1 ánh đèn pha sáng lóa của chiếc xe đi ngược chiều làm cho cô không thấy gì hết . Đạp mạnh thắng Hạ Liên hét lên kinh hoàng , chiếc xe của cô bay vèo vào rừng cao su và hình như tông vào những cây cao su , hất chiếc xe ra sau . ngược và đầu Hạ Liên đập vào vô lăng xe đau đớn đến tởm. Hạ Liên buông tay lái gục xuống , không còn biết gì nữa hết.

- Hạ Liên ..

Đoàn Dũng run rẩy bấm điện thoại gọi xe cấp cứu , trong lúc Bạch Thu lao vào cố kéo Hạ Liên ra . Người Hạ Liên đầy máu , Bạch Thu kinh hoàng ngã quỵ.

- Bạch Thu !

Đoàn Dũng đỡ người yêu , anh đứng chết trân trước sự thật quá kinh khủng .

oOo

Bạch Thu gục vào lòng Đoàn Dũng , nước mắt cô âm thầm chảy . Tai nạn của Hạ Liên , ít nhiều đi nữa cũng có cô góp phần vào . Nếu như Hạ Liên chết . Bạch Thu rùng mình không dám nghĩ tới.

- Đừng khóc nữa Thu ạ! Có phải tại em đâu.

- Nhưng nếu u như em không đến với anh , Hạ Liên không điên lên như vậy.

Đoàn Dũng thở dài . Tình yêu biết nói sao bây giờ , có ai bảo được trái tim mình hãy yêu người này và đừng yêu người kia .

- Đoàn Dũng ! Hạ Liên đâu ?

Bà Định túm áo Đoàn Dũng khóc òa.

- Hạ Liên như thế nào rồi ? Con tôi có mệnh hệ nào , tôi sẽ không để yêu cho cậu đâu.

Vừa giặt mạnh áo Đoàn Dũng , bà vừa hét ồn ào . Ông Định nhăn mặt kéo vợ ra .

- Đây là bệnh viện , bà làm cái gì vậy , có buông cậu Dũng ra không ?

- Cậu ta đi với con Hạ Liên , vậy mà nó sắp chết , cậu ta không hề hấn gì hết , là tại sao vậy hả ?

- Bà có im lặng được không ? Bác sĩ ra kìa.

Tất cả cùng lao lại trước phòng cấp cứu vị bác sĩ mệt mỏi nói.

- Cô ấy đã qua cơn nguy hiểm rồi . Bị thương ở đầu và ngực khá nặng , nên đưa về thành phố chữa trị.

- Bác sĩ ! Vậy con tôi tỉnh chưa ?

- Chưa đâu , đang trong tình trạng hôn mê sâu.

- Trời ơi ! con tôi . sao con ra nông nỗi này vậy hả con ?

Bà khóc òa rồi chợt ngừng lên, quắc mắt nhìn Bạch Thu .

- Tôi hiểu tại sao con tôi như thế này rồi . là anh và chị, nên con gái tôi tuyệt vọng mới điên cuồng . Bạch Thu ! Mày là đứa khốn nạn , chơi với bạn rồi đoạt người yêu của bạn . Đứa như mày , lẽ ra phải chết đi , sống chỉ chạp đất.

Bạch Thu sợ hãi lùi lại , nước mắt tuôn dòng . Cô không thể có lời biện minh nào khác khi lời lẽ kia hoàn toàn là sự thật . Đoàn Dũng ôm vai người yêu như che chở, anh nhìn bà Định nói.

- Bác ! Trong chuyện này , lỗi không phải của Bạch Thu . Cháu yêu Bạch Thu và xem Hạ Liên như em gái .

- Nhờ con gái tôi , cậu mới quen Bạch Thu . Con gái tôi thật ngu ngốc vẽ đường cho hươu chạy , lại còn giúp đỡ cậu ký hợp đồng với công ty của ba nó . Cậu là kẻ vô ơn bội nghĩa.

- Bà có im đi , được không ?

Ông Định quát khê vợ , phẩy tay ra hiệu cho Đoàn Dũng đưa Bạch Thu đi , nhưng dữ dần, bà kéo tay Đoàn Dũng lại.

- Cậu không được đi đâu hết khi con gái tôi chưa tỉnh lại . Còn cô Bạch Thu , cô đừng tưởng tôi để yên cho cô . Tôi sẽ đến trường cô dạy học quây âm . 1 người như cô mà có đủ tư cách dạy dỗ học trò à ? Cô cút đi chỗ khác đừng để tôi thấy mặt cô.

Hết còn chịu đựng nổi , Bạch Thu ôm mặt khóc nức lên chạy đi.

- Bạch Thu !

Đoàn Dũng đuổi theo , nhưng anh bị bà Định kéo tay áo lại.

- Cậu đứng lại !

Đoàn Dũng khổ sở.

- Cháu xin nhận là tại cháu mà Hạ Liên bị tai nạn , nhưng bác không nên cư xử như thế này đối với Bạch Thu , cô ấy không có lỗi.

- Vậy thì cậu là người có lỗi . Muốn tôi không khó dễ cô ta , cậu phải làm theo điều kiện của tôi.

- Bác muốn điều kiện gì ?

- Nếu con gái tôi tỉnh lại , cậu phải đáp lại tình yêu của nó.

- Bác ..

- Cậu từ chối chứ gì ? Được , công ty sẽ chấm dứt hợp đồng với cậu . Còn Bạch Thu , tôi nhất định làm cho cô ta bị đuổi khỏi trường cô ta đang dạy.

Ông Định quay lại quát vợ.

- Bà đừng có hồ đồ được không ?

- Ông chỉ biết bênh cho người ngoài , còn con gái ông thì sao ? Nó có phải là con ông không ?

Bà khóc to lên , Đoàn Dũng đứng bất động . Lời nói nào trong phút giây này cũng đưa đến 1 hậu quả không lường trước . Nhìn bà Định , Đoàn Dũng hiểu đây là 1 người đàn bà ghê gớm , để đạt được mục đích, bà ta sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào.

- Sao , cậu không chấp nhận điều kiện của tôi à ?

- Cháu . nhận , nhưng không phải vì sợ bác cắt hợp đồng mà vì Bạch Thu , cô ấy đã quá khó khăn . Cháu mong khi Hạ Liên tỉnh lại , cô ấy sẽ có quyết định sáng suốt , vì tình yêu không có điều kiện và sự tính toán.

Qua vuông cửa kính , Hạ Liên nằm chìm sâu trong hôn mê , toàn thân cô quần băng trắng toát . Trái tim Đoàn Dũng đau phải gỗ đá mà không đau lòng trước tình yêu của 1 người con gái dành ình.

oOo

- Hạ Liên có tiến triển nào không anh ?

Bạch Thu lo lắng nhìn Đoàn Dũng . Anh lắc đầu héo hắt.

- Vẫn như thế , tuy rằng cô ấy đã được chuyển viện và nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt . Em đừng quá lo lắng mà ốm đi , Thu ạ. Trông em gầy rộc như thế này , anh đau lòng lắm.

- Anh cũng đau hơn gì em đâu.

Cô áp bàn tay anh lên má mình , nghẹn ngào.

- Em sẽ không tranh giành bất cứ thứ gì với Hạ Liên nữa . Anh cũng vậy , hãy quên em đi.

- Còn em , em có quên được anh không Bạch Thu ?

- Rồi em sẽ quên như . quên Trung Kiên để yêu anh vậy . Anh và em không đến với nhau bằng mối tình thứ nhất.

- Nhưng em sẽ là mối tình cuối trong cuộc đời anh . Anh không hiểu tại sao tình yêu của anh luôn trắc trở. Anh có mơ ước cao xa đâu , được yêu và sống với người con gái mình yêu , vậy mà ..

Nước mắt anh rơi , Bạch Thu xúc động ôm choàng lấy anh . Cô đã từng yêu Trung Kiên , 1 mối tình trải dài trong thời sinh viên nhưng lại không cho cô hạnh phúc và đau đớn như bây giờ . Có phải chăng “tình chỉ đẹp khi còn dang dở” như người ta thường nói ?

Anh nghẹn ngào.

- Có thể là anh không đi gặp em nữa , nhưng anh sẽ không bao giờ quên em , hình bóng em luôn mãi trong trái tim anh . Không có anh , em nên tự lo ình , đừng vì lo buồn mà phung phí sức khỏe nghe em.

- Em biết rồi.

Anh ôm chặt lấy cô , vòng tay quần mạnh qua người cô như muốn giữ lại hơi ấm tình yêu lần cuối cùng . Bạch Thu không thấy đau , có chăng là nỗi đau chia xa . Lần chia tay này biết bao giờ gặp lại.

Cô chủ động hôn anh , nụ hôn mặn nước mắt chia tay . Anh hôn lại cô , không gian như ngưng đọng mãi ..

- Bạch Thu !

Đoàn Dũng lẩn người qua , anh hốt hoảng vì khoảng nệm lạnh tanh.

- Bạch Thu ! em đi đâu rồi ?

Phong thư nằm chênh vênh trên bàn và nét chữ dịu dàng xinh xắn.

“Đoàn Dũng ! Em sẽ nhớ mãi kỷ niệm này . Đừng tìm em , hãy lo cho Hạ Liên.

Bạch Thu “.

Anh úp mặt lên phong thư rơi nước mắt . Em thật mâu thuẫn , Thu ạ. Em bảo anh hãy quên em , còn em thì lại cứ nhớ anh . Kỷ niệm đem qua mình bên nhau , làm sao anh có thể quên khi em cho anh tình yêu và thể xác trinh nguyên . Em đang ở đâu , Bạch Thu ?

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.12

13. – Chương 1.12

- Hạ Liên ! Cậu mau tỉnh lại đi , mình hứa trả anh Dũng lại cho cậu . Chúng ta vẫn luôn là đôi bạn tốt mà , phải không ?

Bạch Thu âu yếm vuốt lọn tóc lòa xòa trên trán Hạ Liên .

- Tình bạn chúng mình ngày xưa vui vẻ lắm mà , có phải không Liên ? Hồi ấy đi phố , mình thích con thiên nga bằng thủy tinh , dành dụm mãi mới mua được , vậy mà khi nhìn thấy con thiên nga thủy tinh , cậu nhất định giành mua , còn 1 con thôi , mình buồn耿耿 ngơ mà đành nhường cho cậu . 2 ngày sau , cậu chìa ình 1 món quà gói giấy kính đẹp đẽ “Chúc mừng sinh nhật cậu ! Sao , cậu còn giận mình à ? Mở ra xem đi !” Món quà mừng sinh nhật ình là con thiên nga thủy tinh , mình cảm động rơi nước mắt , 2 đứa ôm chèoàng nhau . Mình sẽ trả anh Dũng về cho cậu , mình thề như vậy , dẫu rằng đem qua mình đã sống cùng anh ấy trong khi cậu nằm đây 1 mình . Mình có lỗi nhiều lắm , hãy tha thứ ình . Hãy tin mình , mình thề sẽ xa anh ấy.

Hạ Liên vẫn chìm sâu trong giấc ngủ vô thức . Bạch Thu đau đớn gạt nước mắt đứng lên.

- Tạm biệt cậu ! Mình về đây , về ngôi trường thân yêu . Chỉ có nơi đó và không khí ồn ào của trường sẽ ình tạm quên đi 1 tình yêu không trọn vẹn.

- Cô còn dám đến đây nữa à ?

Bà Định giận dữ nắm tay Bạch Thu kéo ra ngoài.

- Tôi cấm cô bén mảng gần con gái tôi . Ngày nào nó chưa tỉnh lại là ngày đó tôi còn chán ghét cô . Nếu Đoàn Dũng không thể với tôi sẽ lo cho con gái tôi suốt đời , cô đừng hòng yên thân.

Bà ta xô Bạch Thu ra cửa , phũ phàng đóng cửa lại . Chợt bà há hốc mồm kêu lên.

- Hạ Liên ! Con tỉnh rồi à ?

Hạ Liên nhấp nháy mắt rồi mở to mắt ra một nhọc.

- Mẹ ..

- Trời ơi ! con tôi tỉnh lại rồi . Mẹ mừng quá Liên ơi . Có ai đó , gọi bác sĩ giùm cho tôi .

Vừa lồm cồm ngồi lên , Bạch Thu mừng rỡ đẩy cánh cửa nhìn vào.

- Hạ Liên ..

- Gọi giùm bác sĩ nhanh lên !

Bạch Thu quay ra , cô tông vào người Đoàn Dũng , anh sững sờ nhìn cô.

- Bạch Thu !

- Anh Dũng ơi ! Hạ Liên tỉnh lại rồi.

- Thật không ?

Đoàn Dũng lao vào , anh xúc động quỳ xuống cạnh giường.

- Em tỉnh rồi . em đã sống . Anh mừng quá Liên ơi.

- Anh Dũng ! Đừng xa em.

- Anh sẽ ở cạnh em ..

Bạch Thu cúi đầu quay lưng , đã đến lúc cô phải thực hiện lời hứa của mình . Nặng lên cao lưng linh tảo , Bạch Thu đi trong 2 hàng nước mắt nhạt nhòa . Đường như có tiếng anh hát , lời hát đầy nước mắt.

“Em là em , anh vẫn cứ là anh.

có thể nào qua Vạn lý trường thành.

Thương nhớ cũ giờ trôi theo ngày tháng .”.

- Con phải chịu khó ăn uống chứ , có ăn uống mới mau bình phục.

Mặc ẹ đồ dành , Hạ Liên phụng phịu.

- Anh Dũng đâu rồi ? Phải có anh ấy con mới ăn.

- Mẹ đã nói , mấy ngày nay Đoàn Dũng phải viết gấp nhạc chủ đề mừng xuân cho ca sĩ Nhật Tuấn.

- Con không cần biết , anh ấy phải đèn đây với con.

Hạ Liên nằm quay mặt vô vách khóc , bà Định phải dỗ mãi.

- Thôi được rồi , mẹ gọi điện thoại bảo nó đến . Con cái thật hết biết , cần người yêu hơn cần mẹ. Này ! Nghe mẹ gọi điện thoại cho nó nè . Alô, Đoàn Dũng hả cháu ? Cháu mau đến đây , Hạ Liên bứt dứt cả dây chuyền nước biển , không chịu ăn uống gì cả. Cháu đến ngay nhé !

Tắt điện thoại , bà lườm con gái.

- Mười phút nữa nó đến , con chịu chưa ?

- Cảm ơn mẹ.

Đoàn Dũng đến với bó hoa và giỏ trái cây , thứ trái cây Hạ Liên thích . Anh có vẻ hốc hác , mệt mỏi.

- Sao em không chịu ăn ha? Liên ? Anh đang rất bận.

- Nếu bận thì . anh về đi.

- Em đừng trẻ con , anh vì nhu cầu của công ty nên phải làm việc . Em khỏe chưa ?

- Em khỏe hay không là tùy vào anh đó , nếu anh bỏ rơi em thì em nằm hoài trên giường bệnh như thế này . Anh đỡ em ngồi dậy đi ! Nằm hoài khó chịu quá đi mất.

Đoàn Dũng lấy gối tẩm sau lưng Hạ Liên , anh cầm cà men cháo lên.

- Em ăn cháo nhé . Anh có mua nho sữa với dâu tây cho em nữa kìa.

Hạ Liên nhăn mặt.

- Sao khi không anh để râu vậy ? Chẳng đẹp tí nào . Có phải anh không vậy , quần áo gì đâu nhếch nhác hà.

Đoàn Dũng cười gượng.

- Anh bận quá mà.

- Hay . anh bận gặp Bạch Thu ?

Đoàn Dũng sầm mặt.

- Em ăn cháo đi , kéo nguội.

- Nhắc đến Bạch Thu là anh không vui . Anh bực rạc thế này là em hay vì Bạch Thu đây ?

- Hạ Liên ạ! Vì em , anh đã làm tất cả, lẽ nào em không thấy sự cố gắng của anh ? Em muốn anh phải như thế nào đây ?

Biết Đoàn Dũng sắp nổi giận , Hạ Liên bật khóc.

- Nhìn anh như thế này , em đau lòng lắm , phải chi em chết đi cho rồi . Anh nói đi ! Anh đang thương hại em , anh đang đau khổ vì Bạch Thu , có phải không anh ?

- Nếu em đã hỏi được anh những lời này , tất nhiên em cũng tự trả lời được . Anh chỉ xin em hãy vui vẻ au lành bệnh , anh đã hứa sẽ ở mãi cạnh em thì anh không bao giờ quên lời đã hứa.

- Anh Dũng !

Hạ Liên ôm choàng Đoàn Dũng , cô biết mình không nên dồn anh vào con đường cùng , buộc anh phải hoàn toàn là của mình.

- Em sẽ không làm anh buồn nữa , em sẽ ăn cháo đây . Bác sĩ nói tuần sau em có thể xuất viện . nhưng sự sống của em là tùy vào anh đó , anh Dũng .

Ôm Hạ Liên trong vòng tay sao lòng nguội lạnh , anh không tìm thấy 1 cảm giác xôn xao rung động . Trái tim anh đã dành trọn vẹn ủa thu áo trắng . Đêm huyền diệu ấy còn đậm nét trong anh ngàn đời không quên . Muốn yêu 1 người không phải dễ và muốn quên không phải dễ dàng.

Hạ Liên giờ như con chim sáo luôn hát véo von . Cô sống trong tình yêu ảo tưởng , mặc dù thừa biết đó là tình thương hại.

- Cậu Dũng ! Tôi muốn nói chuyện với cậu.

- Xin bác cứ nói.

Không vòng vo, bà Định đi ngay vào đề.

- Tôi muốn cậu cưới Hạ Liên . Chỉ có như vậy , tôi mới yên tâm . Cậu sẽ không bỏ rơi nó quay lại với Bạch Thu .

Đoàn Dũng cau mày.

- Có nên gấp quá vậy không bác ? Hạ Liên vừa xuất viện.

- Tôi muốn nó vui . Cậu đã nghe bác sĩ khuyến cáo chưa ? Bất cứ 1 xúc động nào quá đáng cũng có thể làm tổn thương não bộ vừa mới bình phục . Cậu cưới Hạ Liên , có nghĩa đoạn tuyệt quá khứ để sống với hiện tại.

- Bác cho cháu suy nghĩ.

- Được , nhưng tôi cảnh cáo, cậu không được trở lại với Bạch Thu . Nếu cậu quay lại với nó, chẳng những tôi cắt tất cả hợp đồng mà còn đuổi Bạch Thu ra khỏi trường nữa kia.

Đoàn Dũng bặm môi , anh không thấy ghét Hạ Liên , nhưng hành động của bà mẹ đã gây ác cảm cho anh . Tại sao bà ta không chịu hiểu : Tạo áp lực để giành tình yêu thì tình yêu đó sẽ biến thành thù hận ?

nỗi mong nhớ gặp lại Bạch Thu càng quay quắt trong anh hơn bao giờ , có hơn 1 tháng rồi còn gì nữa.

- Cô ơi ! Cô hát 1 bài đi cô . Bài “Mùa thu tóc ngắn” ấy.

Cả lớp nhao nhao lên, Bạch Thu cười gương.

- Được rồi , cô hát , nhưng bài khác có được không ? Cô không thuộc bài “Mùa thu tóc ngắn”.

- Bài đó của cô mà cô nói không thuộc.

- Thôi , tụi bây đừng mè nheo , cô chịu hát là “number one” rồi . Im lặng nghe cô hát nè.

Bạch Thu nhìn khắp lượt , những ngày tận cùng của nỗi buồn , cô đã cố vượt qua , hoà mình vào niềm vui của nhóm trẻ, nhưng tận trong sâu thẳm của lòng , cô hiểu khó quên được anh.

Hoạt – thằng bé nghịch nhất lớp – thủ trong túi cây kèn a- mô- ni- ca từ lúc nào không biết . Tình nghịch , nó đưa lên miệng thổi 1 hơi.

- Cô hát bài gì , cô ơi ?

- Bài “Nụ cười xuân” nhé !

- Hát đi cô !

Cả lớp vỗ tay theo tiếng hát trong trẻo của cô giáo trẻ.

“Thiếu nữ nhìn sương chói mặt trời.

Sao buổi đầu xuân êm ái thế.

Cánh hồng kết những nụ cười tươi .”.

Trời đất bỗng như tối sầm , mọi thứ quay cuồng , Bạch Thu chơi với vịn vào cạnh bàn.

- Cô ! Cô làm sao vậy ?

Ném cây kèn , Hoạt phóng nhanh lên bục giảng , nó đỡ người Bạch Thu .

- Cô ..

- Cô chóng mặt quá , dìu cô ngồi xuống ghế.

- Có ai mang dầu gió theo không ?

- Chạy lên báo phòng y tế mau !

Hoạt quát bạn học , cậu bé tỏ ra xông xáo ra lệnh cho từng người . Bạch Thu được đưa lên phòng y tế , nhóm học trò cứ thập thò trước cửa.

- Tội nghiệp cô ghê ! Lâu lắm sao không thấy nhạc sĩ Đoàn Dững lên thăm cô nhỉ?

- Chắc ông ấy bỏ cô Bạch Thu rồi . Tội nghiệp cô , cô đẹp ghê !

- Các bạn nên về lớp , cô Bạch Thu bệnh dậy được . Bọn chúng mình ra về trong trật tự.

- Biết vậy , hồi này giờ giải lao , mình đừng bắt cô hát.

- Ngốc quá ! Hát hay0 hát , cô cũng bệnh .

1 đứa khác lạnh hơn.

- Cô Bạch Thu hát , tất nhiên phải xúc động choáng váng rồi .

- ..

Phải đến khi thầy hiệu phó xuống dẹp toán học trò mới phân tán.

Cô y tá phụ trách ân cần.

- Chị có vẻ suy nhược quá , tốt nhất nên đi bác sĩ khám.

- Cám ơn chị.

Chợt chị cầm tay Bạch Thu .

- Chu kỳ của chị đều chứ , chị Bạch Thu ?

- Tôi ..

Bạch Thu sững người , sao đến bây giờ cô mới nhớ ra điều này chứ ? những cơn ớn lạnh như bị sốt , rồi bỏ cơm , chu kỳ không có . Ý nghĩ chợt đến làm cho Bạch Thu choáng váng . Không lẽ ..

o0o

Từ cửa hàng thuốc đi ra , Bạch Thu giật mình , Thẳng đứng chắn trước mặt Bạch Thu cười mỉm.

- Em bệnh hay sao Bạch Thu ?

Bạch Thu im lặng lách người qua , Thắng lì lợm nắm tay cô lại.

- Em ghét anh đến thế sao Bạch Thu ? Em ốm và xanh nữa , bệnh là phải rồi.

Anh ta trở giọng châm biếm.

- Thằng nhạc sĩ đó sắp cưới vợ, hèn nào em bèo nhèo như cái mền rách . Tại em thích hắn. Thích cái đẹp trai nổi tiếng của hắn nên bây giờ phải khóc . Phải chi em yêu anh cho xong , dầu gì anh cũng là người biết thương hương tiếc ngọc.

Dần mạnh tay ra , Bạch Thu quắc mắt nhìn Thắng.

- Anh có tránh ra cho tôi không thì bảo . Chắc anh chưa quên cái sẹo trên đầu của vợ anh thân tặng chứ.

Thắng sầm mặt.

- Anh sẽ bỏ nó , đồ cọp cái hung dữ ..

Bạch Thu bỏ đi nhanh , Thắng đuổi theo oang oang.

- Em nhìn nè Thu ! Báo đăng hỉ tín chúc mừng đám cưới của cô Hạ Liên và thằng cha Đoàn Dũng .

Anh ta chìa tờ báo ngay trang đăng hỉ tín , Bạch Thu mở to mắt nhìn . Đã định inh 1 thái độ, vậy mà 2 chân Bạch Thu run lên như muốn đổ sụp xuống . Làm gì Thắng không nhận ra , anh ta vờ như thương xót.

- Em buồn làm gì ? Bọn nhạc sĩ ấy là như vậy , có thủy chung với ai được đâu . May là hắn quay lưng sớm , em lấy hắn có mà khổ cả đời.

Bạch Thu cúi gầm mặt đi loạng choạng , cô cố không khóc trước mặt Thắng.

- Em không khỏe , lên xe anh đưa đi nè , Bạch Thu .

Bạch Thu cúi đầu làm thinh đi , anh ta vẫn cố lì.

- Bạch Thu !

- Anh làm ơn để cho tôi yên được không ?

1 chiếc xe chạy trở tới , Bạch Thu vẫy tay gọi to.

- Anh An ơi ! Cho Bạch Thu quá giang với .

An thắng xe lại , không đợi cho An kịp nói gì , Bạch Thu ngồi lên xe.

- Anh đưa hộ Bạch Thu về trường giùm nhé.

An nhìn Thắng , vẻ cô hồn, lưu manh của anh ta cho anh hiểu chuyện. Anh nắm bàn tay cô cho ôm qua bụng mình , rồi đạp số cho chạy . Thắng cảm tức nhìn theo . Hạ Liên nói đúng , Bạch Thu ra thị xã , anh ta khó làm gì được cô.

Mua 1 tờ báo , Bạch Thu cứ ngồi mở mắt ra nhìn , những dòng chữ in đậm như nhảy múa trước mắt cô . Đưa tay xoa bụng , nước mắt Bạch Thu rơi . Con ơi ! Mẹ phải làm gì đây ?

o0o

Chiếc ô tô lảng bóng đậu trước khu nhà tập thể. Không cần suy nghĩ Bạch Thu cũng biết ngay là Hạ Liên tìm mình . Cố làm ra vẻ bình thản, Bạch Thu chạy xe vào.

Bà Bạch vui vẻ đón Bạch Thu .

- Có Hạ Liên xuống thăm con , chờ con khá lâu rồi . Mẹ làm cho con ly nước chanh nữa nhé !

Bà quay sang Hạ Liên , nói như phân bua.

- Lúc này Bạch Thu cũng đau hoài , hai ba hôm lại cảm sốt . Cháu xem , nó ốm nhom .

- Mẹ !

Bạch Thu ôm vai mẹ.

- Mẹ pha giùm con ly nước chanh – Rồi cô làm vẻ vui vẻ với Hạ Liên – Cậu chờ có lâu không ?
- Cũng không lâu lắm.

Hạ Liên ngẩng Bạch Thu .

- Cậu ốm à ?
- Ừ , cảm xoàng thôi . Còn cậu khỏe hẳn chưa ?
- Cũng khỏe rồi . Tớ xuống . mời cậu dự đám cưới của tớ.
- Chúc mừng cậu !
- Người này cậu cũng biết , anh Đoàn Dũng .
- Mình có đọc báo , thấy đăng hỉ tén.

Hạ Liên để bì thư thiệp cưới lên bàn mặt cô hất lên.

- Trước đây , có 1 lúc cậu và anh Đoàn Dũng . 2 người chia tay hay chưa , mình không cần hiểu , mình chỉ cần là cậu không níu kéo anh Dũng . Anh ấy lãng mạn yếu đuối nên dễ bị lạc lòng . Chúng ta là bạn bè nhau , có thể chia ngọt sẻ bùi . Con thiên nga thủy tinh tớ có thể nhường cho cậu , nhưng người yêu thì không . Cậu hiểu ý mình chứ , Bạch Thu ?
- Mình hiểu.
- Do đó , cậu không nên gặp anh ấy dù anh ấy có tìm cậu . Cậu nên nhớ cho rõ , tớ đã dám tông xe vào rừng cao su khi mất anh ấy thì tớ . cũng có thể làm cho anh ấy thân bại danh liệt , luôn cả cậu nữa.

Bạch Thu ngẩng lên cười nhạt.

- Tớ xa anh Dũng không phải vì sợ cậu đe dọa , mà vì tương lai của anh ấy . Xin chúc cậu hạnh phúc và hãy cố vun đắp hạnh phúc của cậu.

Hạ Liên rút ra xấp bạc.

- Hay cậu cầm số tiền này xin nghỉ dạy ở đây , đến tỉnh khác mà sống.
- Cậu sợ anh Dũng theo mình đến thế sao Liên ? Cậu có nghĩ tình yêu tranh giành kết cuộc như thế nào không ?
- Tớ không cần biết , cậu cầm lấy.
- Cậu cất đi . Tớ rất cần tiền, nhưng loại tiền như của cậu , không bao giờ tớ cầm . Cậu cất tiền và về đi.
- Cậu chê ít ?
- Không, số tiền đó nhiều lắm chứ , nhưng tớ không cần đâu . Tuy nhiên , tớ hứa sẽ cắt đứt với anh ấy.

Hạ Liên mừng rỡ.

- Là cậu hứa đó nha , không được nuốt lời hứa.
- Cậu về đi.

Hạ Liên vui vẻ đứng lên.

- Thực ra . số tiền này là của anh Dũng, anh ấy muốn giúp đỡ cậu.
- Cậu chuyển lời giùm là mình cảm ơn lòng tốt của anh ấy.

Hạ Liên đi rồi , Bạch Thu còn ngồi bất động . Tất cả mọi liên hệ đời sống hình như đều muốn chìm cô xuống tận cùng của cuộc sống.

- Bạch Thu !

Bà Bạch ngồi xuống bên cạnh , nhẹ kéo cô vào lòng.

- Con hãy khóc đi cho nhẹ lòng , rồi sau đó quên tất cả.

- Mẹ !

Bạch Thu rúc sâu vào lòng mẹ, từng giọt nước mắt tủi hờn cứ tuôn trào ra ..

Tin . tin . Đoàn Dũng nép vào lề đường bụi mù đỏ tung lên cả con đường . Trong lớp bụi đỏ , anh thẳng thốt nhận ra Hạ Liên . Hạ Liên đi gặp Bạch Thu , chắc chắn không phải 1 cuộc gặp gỡ tốt đẹp . Anh sẽ không bao giờ là người đàn ông hèn nhát để bị áp đặt trước hoàn cảnh , Bạch Thu ạ. Anh biết rõ anh yêu em và cần em . Nếu như anh cưới Hạ Liên , cuộc sống của anh sẽ là địa ngục.

Xe Hạ Liên khuất sau 1 ngã tư , cô không ngờ anh đi tìm Bạch Thu . Nếu biết , có lẽ Hạ Liên không có 1 niềm vui nào cả, niềm vui nhân đôi và cô muốn sẻ chia cho tất cả.

- Hạ Liên !

Lý chạy ra mở cửa đón Hạ Liên .

- Trông chị sang và hách thật ! 1 mình lái chiếc xe hơi láng chói xuống đây . Chị đi thăm Bạch Thu à ?

- Không , đã gặp trên thị xã rồi , tiện thể xuống đây , mời vợ chồng em tháng sau lên thành phố dự đám cưới của chị.

- Chà ! Chị. Liên lấy chồng ?

Lý cười xởi lởi.

- Đám cưới lớn phải biết , hả chị?

- Ủ , đãi mấy trăm bàn ở nhà hàng lớn nhất thành phố . Em và anh Thắng nhớ đi nghen.

Lý cười tít mắt.

- Gì chứ đi ăn đám cưới ở thành phố , anh Thắng không đi em cũng đi . Em thích ở thành phố , ai cũng đẹp . À ! Mà anh ấy là ai vậy chị. Liên ?

- Đoàn Dũng ! Nhạc sĩ ..

- A ! Là cái ông mang mắt kính cận đẹp trai trước đây hay đi tìm ..

- Ủ , là anh ấy đấy . Chị Bạch Thu nhà em không biết lượng sức mình , đũa mà đòi đeo chân hạc . Tưởng đầu cướp được anh Dũng của chị, cuối cùng thì anh Dũng cũng chọn chị.

- Chọn chị là đúng thôi . Bà Thu bả có gì đây . May là lúc này , mẹ với con lên thị xã ở hết đỡ chướng mắt mẹ con em , ba em hét giấu giếm tiền bạc ẹ con nó . Chị nói , em mới nhớ . Bị anh Dũng “đá” nên lúc này ốm quắt queo . mà kỳ lắm nghen chị. Liên.

- Sao ?

- Hôm nọ lên thị xã , tình cờ em gặp bả đi ra từ phòng khám thai của bác sĩ Thái.

- Khám thai ? Chắc là nó bệnh phụ khoa thôi.

- Mặt bả chao dao giống . ốm ghén thấy mờ.

Hạ Liên tái mặt , mồ hôi cô tuôn vã ra . Mặc dù cho Bạch Thu có như thế nào với Đoàn Dũng , cô cũng nhất định đám cưới , Đoàn Dũng là tình yêu của cô.

Độc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 1.13

14. – Chương 1.13

- Mẹ đóng cửa giùm con . Cần thận nghe mẹ. Ở đây không như ở dưới , mẹ phải đóng cửa nếu bận việc phía sau.

- Mẹ nhớ rồi , con đi dạy đi . Chiều nay mẹ chừng óc heo cho con ăn , con ốm lắm đó.

- Thôi đi mẹ.

Bạch Thu không dám nói , những món ngày thường cô thích , bây giờ chỉ cần nghe nói thôi đã ngán tận cổ. Nặng trĩu trĩu , Bạch Thu đi nhanh ra đường.

- Bạch Thu !

Thanh âm áp áp quen thuộc . Là anh ! Cô nắm chặt 2 tay mình lại , lòng nhủ lòng : “Hãy bình tĩnh Thu ơi!”.

- Em bệnh hay sao mà ốm quá vậy Thu ?

Cố lấy vẻ thản nhiên , Bạch Thu mỉm cười.

- đâu có , em vẫn khỏe và vẫn đi dạy, tại anh lâu gặp em đấy thôi . Anh xuống đây tìm em ?

- Phải.

- Em có đọc tin trên báo . Chúc mừng anh !

Rồi chìa phong bì vừa nhận được , Bạch Thu cười to.

- Cửa Hạ Liên gửi em đấy . Em chưa biết có nên đi dự không, dù gì cũng là bạn thân của nhau mà , phải không anh ?

Đoàn Dũng cau mày.

- Em đừng cố làm vẻ vui như không có gì được không Thu ? Anh không tin là em không buồn.

- Buồn ?

- Chẳng lẽ đêm ấy . không ghi lại ấn tượng nào trong tim em ? Anh không tin , em đã yêu anh.

Bạch Thu tắt nụ cười.

- Anh sắp cưới Hạ Liên , còn mong tình yêu của em làm gì . Chẳng lẽ anh hủy đám cưới ?

- Anh đã suy nghĩ rất nhiều , tại sao anh phải chịu áp lực đặt để? Anh không cần làm việc cho họ và chấp nhận vỡ hợp đồng . Còn em , chuyện dạy học đâu phải nhu cầu sống , cho rằng nó cho em miếng cơm manh áo.

- Mẹ già rồi , cần cuộc sống an nhàn.

- chúng ta có thể bỏ hết , anh không tin Hạ Liên dám tự tử lần thứ 2 . Bạch Thu ! Em hãy nói em vẫn yêu anh đi , để cho anh không thấy mình có lỗi là đã biến em thành của riêng anh . những ngày qua , càng bên cạnh Hạ Liên , anh càng nhận rõ được tình cảm của mình , anh chỉ yêu em . Em nói đi Thu !

Bạch Thu mím môi , thực sự cô chỉ muốn lao vào lòng anh , khao khát được ôm anh mà khóc và nói với anh điều của bao cô vợ trẻ với chồng: “Chúng mình sắp có con , anh ạ.”, vậy mà cô không thể nói gì hết . Vì phạm hợp đồng , anh sẽ không có nhà để ở, có xe để đi , còn phải hầu tòa , tiếng tăm mất hết . 1 người đầy thủ đoạn như bà Quốc Định nhất định không để yên cho cả 2 . Bạch Thu nhìn thấy 1 tương lai tối tăm mù mịt . Người ta thường bảo “Tình chỉ đẹp khi còn dang dở, đời hết vui khi vẹn câu thề” . Liệu khi sống với nhau , cuộc sống bần hàn nghèo túng có nuôi dưỡng được tình yêu đang tốt đẹp ?

- Em nói đi Bạch Thu ! Em biết không ? Chiếc kẹp tóc hôm ấy em bỏ lại , anh vẫn giữ mãi . Nhìn nó là anh nhớ đến em . Anh sẽ bỏ tất cả, để chúng mình bên nhau.

- Anh Dũng ! Chúng ta đã nói lời chia tay rồi mà.

- Không đâu ! Chưa bao giờ anh nói lời chia tay.

- Là em nói . Em yêu cuộc sống hiện tại của em : dạy học và tối tối về bên mẹ. Trong cuộc sống của em , em chưa hề nghĩ sẽ có anh . Anh có cuộc sống nơi đô thị đầy ánh sáng , anh đâu thể theo em về vùng quê lam lũ , còn em và mẹ không thích hợp với cuộc sống nơi đô thị. Cho nên , sẽ không có chuyện tái hợp giữa chúng mình , anh nên về Sài Gòn đám cưới .

- Bạch Thu !

- Em sẽ lấy chồng ở quê , anh ấy cũng dạy học như em . Cuộc sống giữa em và anh không thích hợp đâu , anh nên về Sài Gòn đi .

Đoàn Dũng đau đớn.

- Em đành quên kỷ niệm sao Thu ?

- Anh về đi .

- Thu !

Anh nắm tay cô kéo mạnh vào mình và hôn cô , nụ hôn mãnh liệt . Bạch Thu cố đẩy ra , cô giận dữ nhìn anh.

- Anh muốn em nói như thế nào anh mới chịu buông tha em hả, anh Dũng ?

Buông tha ? 2 tai Đoàn Dũng lùng bùng , câu hỏi của cô như 1 cái tát vào mặt anh đau đớn , anh sững sờ nhìn cô.

Bạch Thu làm 1 cử chỉ bức mình bỏ đi , anh vẫn chưa chịu thua.

- Em nói đi! Tại sao đêm ấy , em dâng hiến cho anh ? Tình cảm đêm ấy của em đích thực là tình yêu.

- Buông ra !

- Em hãy nói rõ , anh mới cho em đi.

- Em không có gì để nói.

- Nhất định có.

- Anh buộc em phải nói ?

- Phải.

- Em . đã từng quan hệ với Kiên và anh là người thứ hai.

- Khốn nạn.

Bốp ! 1 cái tát như trời giáng , Bạch Thu lùi lại , cô kiên cường nhìn anh.

- Xem như từ nay , giữa chúng ta không ai nợ ai . Chào anh !

Đoàn Dũng bàng hoàng nhìn Bạch Thu rồi nhìn bàn tay mình . 1 vết đỏ trên má cô , anh ghen ngào.

- Anh xin lỗi . Em đừng cứng đầu có được không Bạch Thu ? Em đoạn tuyệt để anh cưới Hạ Liên , để sự nghiệp anh phát triển , nhưng em có biết , nếu như anh sống với Hạ Liên , cuộc sống không hạnh phúc vì trái tim anh chỉ có mình em , thì cuộc sống của anh là thiên đường hay địa ngục ? Sự hy sinh của em có được ai hoan nghênh đâu . Kết cục Hạ Liên càng hận thù hơn . Anh van em , Bạch Thu ạ.

Anh quỳ dưới chân cô , dòng nước mắt đau khổ tuôn rơi . Hết còn cứng rắn được nữa , Bạch Thu ngã vào giữa vòng tay anh , anh ôm chặt lấy cô.

- Hãy đừng xa anh !

- Em . hứa.

Môi anh tìm môi cô , nụ hôn đắm nước mắt.

- Em đành thất hứa với Hạ Liên rồi.

Anh tát nhẹ lên má cô.

- khờ quá ! có ai nhường người yêu và hạnh phúc của mình cho kẻ khác . Em tưởng là em chia tay với anh , anh sẽ cưới Hạ Liên à ?

- Thì thiếp cưới ..

- Đó là do Hạ Liên và mẹ cô ấy , vì mẹ anh còn chưa kịp gặp cha mẹ Hạ Liên kia mà . Hạ Liên làm ồn ã trên báo , phát thiệp đi tất cả là do cô ấy . Cùng lắm anh chịu đền hợp đồng cho họ.

Anh nhìn cô chăm chú.

- Em có vẻ bơ phờ lắm , em bệnh làm sao vậy ? Không được giấu anh.

- Em . em không nói đâu.

Đoàn Dũng cau mày.

- Bệnh gì mà không nói được ? Nói đi , anh nghe . Nói nhỏ, đủ mình anh nghe thôi.

- Anh sẽ hết hết hồn liền.

- Không đâu cô bé . Trên đời này chỉ có chứng bệnh Aids là người ta sợ thôi , còn ung thư cũng chẳng sợ.

- Em . sắp làm mẹ.

Mặt Bạch Thu đỏ như gấc , cô xấu hổ cúi đầu . Anh há hốc mồm nhìn cô , rồi chợt hét lên , ôm cô quay vòng tròn.

- Có thật không Thu ?

- Có . chóng mặt , bỏ em ra.

- Trời đất ơi ! Vậy mà lúc nãy nhất định đòi chia tay , nếu như anh đi thật thì sao ha? Thu ?

- Thì em . ráng chịu.

- Em đáng bị đòn.

Anh hôn cô cuồng nhiệt , niềm hạnh phúc bùng lên gương mặt anh.

- Chúng ta sẽ cưới nhau liền . Ái chà! Không ngờ anh sắp lên chức bố mà không biết . Anh sẽ về Sài Gòn ngay để nói chuyện với ba má anh . Anh vui quá , Thu ơi .

Đoàn Dũng nhảy nhót như đứa trẻ làm Bạch Thu phì cười . Chợt anh đứng lại.

- Em không được đi xe gắn máy nữa.

- Có sao đâu , mới 2 tháng thôi mà anh . Anh thích con trai hay con gái , anh Dũng ?

- Con gái đi , giống em.

- Em thích con trai.

- Vậy sinh 2 đứa 1 lượt đi.

- Anh kỳ cục !

Anh say đắm hôn cô , Bạch Thu khép mắt đón nhận , những nỗi buồn đã đi qua.

- Anh Đoàn Dũng !

Mới bước xuống xe , Đoàn Dũng đã bị Hạ Liên túm lấy giập dối.

- Anh đi đâu 2 ngày nay vậy ? Máy nhắn cũng tắt mà điện thoại cũng vậy luôn.

- Vào nhà đi chứ ! Chúng ta có chuyện để nói.

Anh gỡ tay cô ra lạnh nhạt đi vào nhà , Hạ Liên sầm mặt nhìn theo.

Thái độ của anh làm cô lo lắng . Chẳng lẽ anh thay đổi không còn muốn cưới cô nữa ?

Cô rụt rè bước theo anh.

- Hôm nay , anh về nhà anh ?

- Không , anh đi gặp Bạch Thu .

Mặt Hạ Liên cau lại giận dữ.

- Tại sao nó lại gặp anh ? Nó gọi anh phải không ?

- Không, là do anh đi tìm . Anh thật không hài lòng chuyện em để bạn bè đăng hỉ tìn . Anh nhớ rất rõ khi mẹ em đề cập chuyện cưới xin , anh đã trả lời , anh cần phải suy nghĩ . Vậy mà chẳng những đến cả chục tờ báo đăng tin , em còn gọi Bạch Thu thiệp cưới . Anh chưa hề nói anh sẽ cưới em.

Hạ Liên tái mặt.

- Anh không cưới em . cho dù mẹ em sẽ cắt hợp đồng với anh ?

- Phải.

Nước mắt Hạ Liên lưng tròng.

- Tại sao vậy ? Anh vì Bạch Thu đến như vậy sao ?

- Anh yêu Bạch Thu và vì Bạch Thu sắp sinh con cho anh.

2 tai Hạ Liên lùng bùng , cô nhìn Đoàn Dũng trân trời .

- Anh nói Bạch Thu sắp có con với anh a?

- Phải . Anh sẽ về Thu? Đức cho ba mẹ anh hay để lo việc cưới xin . Anh xin lỗi em , Liên ạ. Anh biết em có tình cảm với anh , nhưng tình cảm từ 2 phía mới gọi là tình yêu . Em còn trẻ, tương lai ở phía trước , em sẽ gặp 1 người yêu em thật lòng ..

Hạ Liên bịt kín 2 tai , hét.

- Em không cần anh khuyên em , em cần anh , không có anh , em chết mất . Đoàn Dũng ! Sao anh không nghĩ đứa con đó là con của Thắng ?

- Em nói bậy cái gì vậy Liên ?

- Anh còn nhớ đêm anh trình diễn ơ? Dĩ An không ?

- Nhớ . Rồi sao ?

- Bạch Thu đâu lên thị xã xem , tối đó nó và Thắng trong vườn cao su ..

Đoàn Dũng cười nhạt.

- Là do em thuê Thắng , phải không ? Cho nên em biết rõ như vậy . Em làm cho anh thấy ghê sợ vô cùng , Liên ạ. Bạch Thu là bạn của em mà . Nếu như buổi chiều đó cô Lý không nghi ngờ Thắng và em , Lý đã không đi theo . may nhờ có Lý . Em có nhớ câu : “Ồ hiền gặp lành” không Liên ?

Ánh mắt của anh vừa khinh miệt vừa giận dữ chưa bao giờ anh nhìn cô như vậy . Hạ Liên biết tất cả đã hết , cô bưng mặt quay đầu chạy.

Thế là hết ! Cô ăn nói làm sao với bạn bè đây ? Lái xe như giông gió , Hạ Liên về đến nhà , cô chạy nhanh về phòng mình đóng sầm cửa lại , rồi nhào người lên giường mà khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc .

Chết ư ? Hạ Liên rùng mình . Đã 1 lần đâm đầu xe vào vườn cao su , xe nát , bản thân đau đớn mà nào giữ được anh ỉnh đâu . Uống thuốc ngủ hay gì đó , nhất định Hạ Liên không có can đảm . Cô giận dữ đập phá mọi thứ trong phòng mình ầm ầm . Giữa đồng vũ nát , Hạ Liên nằm bừa lên , trái tim cô tan nát và đầy thù hận . Đồ khốn nạn ! Mày là đứa phản bạn . Bạch Thu .

Chợt Hạ Liên vùng dậy , cô nhớ đến mẹ Đoàn Dũng , tại sao cô không biết đi trước anh 1 bước.

Thay bộ quần áo khác , Hạ Liên đi ..

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2

15. – Chương 2

- Thực bác ..

- Bạch Thu ! Lâu quá mới lên thăm bác . Dũng mới gọi điện cho bác , bảo tối về nhà.

Lúc Đoàn Dũng chưa về nước , Hạ Liên 2 lần tìm đến đây , cho đến sau này cô vẫn chưa dám nói chuyện mượn tên Bạch Thu , bây giờ đã đến lúc cô phải nói . Cô ôm cánh tay bà thân mật.

- Bác khỏe chứ ạ?

- Khỏe .

Nhìn giỏ quà , bà kêu lên.

- Lên thăm bác được rồi , còn bày vẽ. Đoàn Dũng làm tốt công việc ba cháu giao cho , phải không ?

- Dạ, anh Dũng nói với bác tối về ?

- Ủ, nghe nói 2 đứa chuẩn bị cưới nhau , báo đăng tin âm ỉ , còn nó chẳng thấy mặt mũi đâu hết , bác trai đang bức mình . Lúc yêu Hoài Thu yêu sống yêu chết , làm cật lực để có tiền đi Mỹ tìm , bây giờ sắp cưới vợ cũng không thèm nói với cha mẹ 1 tiếng . 2 đứa bây làm sao vậy ?

Hạ Liên bật khóc.

- Anh Dũng .. bỏ cháu rồi bác ơi.

- Bỏ ? Là sao ?

- Anh không còn cưới con nữa , con chỉ muốn chết cho xong.

- Í ! Đừng nghĩ đại dột chớ , chuyện đâu còn có đó . Chuyện ra sao , nói bác nghe ?

Hạ Liên khóc 1 lúc cho bà Bích đỡ dành , cô gạt nước mắt.

- Thực sự cháu không phải tên Bạch Thu , cháu tên Hạ Liên . Cháu yêu anh Dũng lúc anh học năm cuối , thế rồi anh Dũng đi Mỹ , để được anh Dũng hồi âm , cháu mượn tên Bạch Thu .

- Bạch Thu .. Hoài Thu .. Bác hiểu rồi ! Hèn nào trên báo .. À! Phải con bé đứng giữa cháu và thằng Dũng nhà bác ?

- Dạ, là nó . Cháu thật đại mượn tên nó , thế rồi nó chiếm anh Dũng luôn . Nó dọa sẽ tự tử nếu anh Dũng cưới cháu.

- Trời đất ! Con gái gì vậy ?

- Nó lại phao tin đang mang thai . Cái thai này không phải của anh Dũng đâu , của Thắng, chồng của em 1 cha khác mẹ với nó.

Bà Bích sững sờ.

- Chị vợ với em rể?

- Bạch Thu đẹp mà bác . Bác xem , nó phá gia cang em 1 cha khác mẹ với mình , rồi bảo anh Dũng , vậy mà anh Dũng cũng tin . Mấy ngày nay , cháu khổ quá , chỉ biết khóc thôi . Má cháu thì bảo để anh Dũng

sống với nó đi , nó nạo hết tiền , rồi sau khi nó sinh con , giao con kẻ khác cho nuôi , lúc đó mới quạ quạ nuôi nó tu hú . Cháu yêu anh Dũng , không đành lòng làm ngơ , nên lên đây cho bác hay.

Bà Bích giận dữ.

- Bác nhất định không chấp nhận . Hay hướm gì loại con gái chưa cưới đã ăn nằm với trai , bác bắt nó phải tỉnh ngộ.

Hạ Liên cúi đầu giấu nụ cười chiến thắng , ít nhiều cô cũng gieo vào lòng mẹ Dũng lòng ác cảm rẻ khinh Bạch Thu . Cô vờ ngậm ngùi.

- Bác xem cháu giúp đỡ nó biết bao nhiêu , tiền học tiền sách , tiền phòng trọ .. vậy mà nó đổi ơn làm oán , nhân cơ hội cháu mượn tên nó , nó lại đến với anh Dũng . Quen nhau mấy năm , giờ cháu mới rõ nó có lối sống vô đạo đức.

Tiền Hạ Liên về , bà Bích như lửa đốt . Bà chờ Đoàn Dũng về với 1 thái độ định sẵn.

- Mẹ ! Mẹ vẫn khỏe chứ ?

Dũng hôn lên tóc mẹ.

- Ba chưa về hả mẹ?

- Mẹ đang bị con làm cho tăng huyết áp , giận con tưởng chết đi được.

- Có chuyện gì hả mẹ ?

- Báo chí đăng âm ĩ hỉ tén con và Hạ Liên sẽ cưới nhau ?

Dũng nhìn mặt.

- Tại Hạ Liên không phải con , con chẳng sợ gì cả, chỉ hơi phiền là điện thoại reo hoài , nên con tắt điện thoại và cả máy gọi.

- Con không có ý định cưới Hạ Liên ?

- Dạ không . Mẹ sẽ bằng lòng với cô gái con chọn.

- Bạch Thu phải không ?

- Mẹ biết rồi à ?

- Mẹ còn biết cô ta sắp có con , đứa con của ông em rể cùng cha nữa kìa.

Đoàn Dũng sững sốt.

- Mẹ ! Mẹ nghe thông tin từ đâu vậy , Hạ Liên nói với mẹ phải không ?

- Ai nói không cần biết , nhưng mẹ cho con biết , mẹ không chấp nhận cô ta.

- Mẹ ..

- Con không cần nói gì cả. Loại người chơi với bạn rồi đoạt người yêu của bạn là không tốt rồi , cô ta lại quan hệ với con trước ngày cưới . Con gái gia giáo không ai như thế . Đã vậy , nghe nói đầu cha có 2 ba vợ, để trả thù ẹ, cô ta ăn nằm với cả chồng của em gái mình.

- Trời ơi ! Mẹ nghe những tin động trời ghê gớm ở đây vậy ? Làm gì có hả mẹ ?

- Nếu như vậy , thì con không có quan hệ với cô ta , có không ? Có chứ gì ? Vì có nên cô ta mới gán cái bào thai kia cho con . Con quá yêu nên mù quáng , nhưng mẹ thì không . Cho nên con phải cắt đứt mọi quan hệ với cô ta nếu không muốn danh dự bị bôi bẩn . Tạo danh thì khó , chứ bôi bẩn danh dự mình thì mau lắm con ạ.

- Mẹ ơi , mẹ hiểu lầm Bạch Thu rồi . Bạch Thu không phải người như mẹ vừa nói.

- Vậy cô ta là người như thế nào ?

- Con sẽ đưa Bạch Thu về ra mắt mẹ.

- Không cần . Hãy trả lời từng câu hỏi của mẹ.
 - Dạ.
 - Cha Bạch Thu có 2 người vợ ?
 - Dạ.
 - Bạch Thu thường chơi thân với Hạ Liên ?
 - Dạ.
 - Nguyên nhân nào khiến con quen Bạch Thu ? Có phải từ chuyện Hạ Liên mượn tên cô ta ?
 - Mẹ ..
 - Hãy trả lời mẹ , có hay là không ?
 - Dạ có . Nhưng chính con là người khởi động tình cảm với Bạch Thu .
 - Tình yêu cũng là duyên trời định . Đúng , con có thể tìm thấy nhiều điểm thích hợp với Bạch Thu , nhưng điều cơ bản là cô ta rất xinh đẹp.
 - Bạch Thu còn có sự dịu dàng nữa.
 - Chính những nguyên nhân trên là thứ vũ khí để cô ta phản bội tình bạn bè đến với con . Con im lặng lắng nghe mẹ phân tích . Chẳng những thế , cô ta còn học thói trăng hoa từ người cha , quan hệ với con không đợi cha mẹ uống miếng rượu lạt , ăn miếng trầu tươi .
- Đoàn Dũng khổ sở.
- Con van mẹ! Đứa con Bạch Thu đang mang chính là giọt máu của con.
 - Con u mê đến bị đi vào cái bẫy ngọt ngào 1 cách tự nguyện sao Dũng ? Không , mẹ không bao giờ nhìn nhận cô ta , con phải chấm dứt quan hệ với cô ta .
 - Con yêu Bạch Thu và hiểu rõ cô ấy là người như thế nào . Xin mẹ đừng nghe lời xúc xiểm của Hạ Liên mà chia cách chúng con.
 - Con xem trọng cô ta hơn cha mẹ?
 - Dạ, con không dám.
 - nếu không dám thì đừng nói nữa . Nếu con nó đi đến hôn nhân với Hạ Liên mẹ sẽ nhanh chóng tác thành , còn với Bạch Thu , mẹ không muốn nghe gì cả.
- Bà bỏ vào phòng mình đóng cửa lại . Đoàn Dũng khổ sở đưa 2 tay lên đầu . Xưa nay , anh hiểu tính ý mẹ, khi bà đã quyết định chuyện gì khó mà lay chuyển . Chắc chắn là Hạ Liên thôi , anh càng thấy mình ghét cay đắng cô.

Độc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.1

16. – Chương 2.1

- Anh !
- Đoàn Dũng mở rộng vòng tay ôm lấy Bạch Thu . Anh hít mạnh mùi hương tóc của cô , chỉ khi gặp cô , anh mới thấy lòng mình yên bình.
- Em khỏe chứ ? Có ăn uống gì được không ?
- Anh vỗ gối nhẹ lên bụng cô.

- Chó con chắc là làm mẹ khở sở lắm phải không ? Coi chừng ba đánh đòn con , chó con ạ.
- Bà Bạch khệ nệ mang giỏ xách to , lĩnh kính gói giấy , trái cây , bánh và sữa .. Bạch Thu kêu lên.
- Anh mua gì nhiều thế ?
- Bồi dưỡng ẹ con em đây . Còn sữa bột là của mẹ, ngừa loãng xương và dinh dưỡng cho người già.
- Anh chu đáo quá ! Em cảm ơn anh.
- Anh nhìn xuống bụng cô.
- Mấy tháng thì nhìn thấy bụng hả em ?
- Có lẽ .. phải hơn 3 tháng , anh ạ. Anh lo cho em à ?
- Dĩ nhiên là anh phải lo , vì em đang là cô giáo Bạch Thu .. Nếu như đám cưới mà không có ba mẹ anh , em không buồn chứ ?
- Bạch Thu nhìn sâu vào mắt người yêu , cô thầm đoán được những băn khoăn của anh.
- Có phải gia đình anh không chấp nhận em ?
- Qua lời nói của Hạ Liên , nên mẹ có suy nghĩ và thành kiến với em , anh cần có thời gian làm rõ và thuyết phục mẹ . Anh lại sợ bụng em lớn nhà trường có đánh giá không tốt về em.
- Em không quan trọng đám cưới to hay nhỏ , dù đó là mơ ước của tất cả đời con gái . Em hiểu nhất định mẹ không thích em , cả em cũng vậy . Khi mới yêu anh , em luôn mang mặc cảm có lỗi với Hạ Liên .
- Để nhà trường có cái nhìn tốt về em , anh quyết định chúng ta đăng ký kết hôn tại địa phương em cư ngụ và sau đó làm 1 buổi tiệc ra mắt bạn bè , bà con bên em . 1 ngày nào đó , anh giải thích được với mẹ, anh sẽ đưa em về nhà . Em đừng buồn nghe Thu . Hãy tin vào tình yêu anh dành cho em.
- Bạch Thu im lặng nép trong vòng tay anh , cô hiểu anh đã yêu cô bằng 1 tình yêu sâu sắc và cố vượt qua mọi trở ngại . Anh vỗ về.
- Em không nên lo lắng gì cả. Về công việc , nếu như công ty của gia đình Hạ Liên cắt hợp đồng , anh sẽ được tự do , việc viết nhạc cũng không bị gò bó . Anh có thể bán bản quyền cho bất cứ người nào mà anh thích.
- Anh bẹo má cô.
- Việc của em là ăn ngủ cho con chúng mình đầy đủ sức khỏe khi chào đời , em hiểu không ? Nhà tập thể hẹp , không thích hợp đâu ? Em nhờ mẹ xem nhà nào rộng có vườn cây , giá bao nhiêu , cho anh hay.
- Anh định mua nhà ?
- Em muốn ở khu tập thể hoài sao ? Con mình cần nơi ở rộng rãi thoáng mát cô bé ạ.
- Lý là người đầu tiên hay được tin Bạch Thu mua nhà và chuẩn bị đám cưới , cô hùng hục ra vào tức tối.
- Hừ ! Nó tưởng nó ngon dữ lắm rồi . Có chồng là nhạc sĩ nổi tiếng nên mặt hất lên trời , chưa chắc anh ta chịu sống với mày suốt đời đâu đó , chó con.
- Cô đập lung tung vào người Thắng.
- Tôi thật ân hận đã lấy anh , có ai khen anh đâu . Người đã cục mịch đen đúa còn không danh vọng nổi tiếng như người ta.
- Bị đánh đau , Thắng nổi giận cộc cằn.
- Diên rồi hả? Thứ mày chỉ biết ăn hiếp chồng rồi đi bì với người ta . Người ta xinh đẹp có học , còn mày .. mày lại soi gương xem .. 12 con giáp , chắc mày giống con giáp thứ 13 .
- Mày nói ai là con giáp thứ 13 hả?

Lý chộp cây chổi quét nhà quật vào Thắng , Thắng co giò phóng nhanh ra cửa . Anh ta tiếc ngẩn tiếc ngơ , giá đêm ấy , con vợ trời đánh đừng men theo , chắc hẳn anh ta đã chiếm được Bạch Thu , có đâu giờ này Bạch Thu đi lấy chồng vừa đẹp trai vừa giàu có . Mà không hiểu Hạ Liên biết chuyện này không ?

Ra trạm điện thoại công cộng , Thắng bấm số.

- Alo , cô Hạ Liên !

- Anh gọi cho tôi làm gì ? – Giọng Hạ Liên cau kỉnh – Có chuyện gì vậy ?

- Cô Bạch Thu và ông Đoàn Dũng thứ bảy này cưới nhau , cô hay chưa ?

Bên kia Hạ Liên tắt nhạc , cô hét to.

- Cái gì ! Anh nói lại cho tôi xem.

- Tôi nói thứ bảy này , đám cưới Bạch Thu với ông Đoàn Dũng , cô chịu thua họ rồi hả?

Hạ Liên gác máy , cô tưởng mình có thể đập nát hết mọi thứ chung quanh . Mẹ Đoàn Dũng một hai bảo bà ta không hề công nhận Bạch Thu kia mà . Lẽ nào bà ta đổi ý rồi sao ?

- Bác ơi !

- Hạ Liên phải không ? Sao không thấy cháu đến chơi ?

- Thứ bảy này , bác đi cưới Bạch Thu cho anh Dũng à ?

- Đâu có . Cháu nghe tin từ đâu vậy?

- Cháu sẽ đi điều tra rồi sẽ cho bác hay . Bác ơi ! Bạch Thu không cần bác vẫn được anh Dũng cưới , nó xem thường bác quá rồi ..

Mỗi lời nói của Hạ Liên như từng mũi kim châm vào da thịt bà Bích . Bà lịm người trong cơn đau của 1 người mẹ mất đứa con trai yêu . Nuôi con thành nhân chi mỹ để rồi 1 người con gái xa lạ xuất hiện có quyền lực hơn người mẹ mang nặng đẻ đau . Bà tưởng mình có thể chết được trong cơn vừa đau vừa giận.

o0o

Chiếc áo cưới màu trắng tinh anh ôm sát vào thân mình tuyệt mỹ , trông Bạch Thu xinh xắn như nàng công chúa Bạch Tuyết , trong huyền thoại cổ tích . Cô bước ra giữa những ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ. Đoàn Dũng ngây ngất như vừa uống xong chung rượu nồng . Anh đứng sát vào cô nồng nàn.

- Em đẹp quá , Thu ơi !

Bà Bạch xúc động đứng lặng nhìn con gái . Niềm vui của người mẹ không trọn vẹn lắm trong ngày vui của đứa con gái duy nhất.

những ly rượu chúc mừng nân lên chúc đôi vợ chồng mới trăm năm hạnh phúc . Chiếc ô tô láng bóng lộng lẫy dừng lại trước cổng . Đoàn Dũng nhìn ra , tuy nhiên anh bình tĩnh khoác tay Bạch Thu tiến ra cửa.

- Con chào mẹ.

Bà Bích quất mắt quay nhìn Bạch Thu rồi tiến đến trước mặt cô . Bạch Thu sợ hãi cô toan lùi lại.

- Em chào mẹ đi , Bạch Thu .

- Không dám . 1 con người ghê gớm như cô , tôi không bao giờ dám tiếp cận . Cô đẹp thật , hèn nào con trai tôi mê muội quên cảm cha mẹ.

- Mẹ ..

Đoàn Dũng nhăn mặt.

- Con biết mẹ không tán thành chuyện con cưới Bạch Thu , nhưng con yêu và muốn chung sống với Bạch Thu . Chúng con đã đăng ký kết hôn . Con đã 28 tuổi , con biết con cần ai và ai mang lại hạnh phúc cho con . Hôm nay là ngày vui của con , nếu đã đến , xin mẹ hãy chung vui cùng con.

- Mẹ không thể tưởng tượng được 1 người có ăn học như con lại xem thường cha mẹ, tự do kết hôn . Hóa ra người con gái xấu xa kia quan trọng hơn kẻ sinh thành nuôi dưỡng con sao Dũng ? Mẹ không tin là con quá bất hiếu , cho nên tìm đến , xem như từ nay mẹ không có con . Còn cô Bạch Thu ..

Bà đưa tay chỉ vào mặt Bạch Thu , cơn giận uất làm bà run rẩy khụy xuống , mồm trào nước bọt . Đoàn Dũng kinh hoàng.

- Mẹ ..

2 mắt bà mở to , mồm há ra . Đoàn Dũng luýnh quýnh bế bà lên.

- Pha cho anh 1 ly cốt chanh , nhanh lên Bạch Thu .

Hạ Liên chen vào.

- Bác bị cao huyết áp , anh mau cho bác uống thuốc này.

Đoàn Dũng run rẩy đổ thuốc vào miệng mẹ.

- Mẹ ơi ! Tỉnh lại mẹ ơi , mẹ đừng làm con sợ.

Hạ Liên cay đắng.

- Anh thừa biết bác bị cao huyết áp sao còn làm trái ý bác ? Anh xem tình yêu quan trọng hơn mẹ của mình mà.

Đoàn Dũng quay nhìn Hạ Liên , cái nhìn của anh như 1 lời khiển trách làm cho Hạ Liên sợ hãi cúi đầu.

- Nước ..

Bà Bích mở mắt ra nhìn quanh , Đoàn Dũng mừng rỡ.

- Mẹ ! Mẹ nghe trong người như thế nào rồi ?

Bà khép mắt lại , đôi dòng nước mắt chảy dài trên má . Đoàn Dũng khổ sở.

- Mẹ! con van mẹ..

- Hạ Liên ! đưa bác về.

Bà gượng chỗi dậy , lạnh lùng hất tay Đoàn Dũng vừa chạm vào người mình.

- Cậu nghe cho rõ . Giữa tôi và cô ta , nếu cậu còn xem tôi là mẹ thì hãy mau theo tôi về nhà . Còn nhược bằng cậu chọn cô ta , hãy xem như chưa từng có mẹ. Hạ Liên ! Cháu đưa bác ra xe.

Đoàn Dũng đứng sững người đau đớn.

- Giữa mẹ và Bạch Thu , con đều muốn có cả 2 . Xin mẹ đừng làm khổ con.

- khổ là do cậu tự chọn , nào phải tôi . Tôi luôn lo lắng cho tương lai hạnh phúc của cậu.

Bà đi theo Hạ Liên , từng bước thấp bước cao khó nhọc . Bạch Thu ghen ngào đẩy vai anh.

- Anh nên theo mẹ đi về đi.

- Không , hôm nay là ngày cưới của chúng ta , anh không đi đâu cả.

- Không có anh cũng được , nhưng còn mẹ , liệu mẹ có thể chịu nổi áp lực vì anh ở lại bên em không , anh Dũng ? Là vợ chồng , chúng ta còn có cơ hội gần nhau , nhưng nếu mẹ có mệnh hệ nào , anh và em sẽ ân hận suốt đời.

Đoàn Dũng giật mình , Bạch Thu nói đúng . Nếu như mẹ giận dữ , chứng bệnh cao huyết áp tăng theo nhịp độ tim .. Mẹ có bề gì , chắc chắn lương tâm anh ray rứt mãi không thôi . Anh ôm vai cô.

- Ngày mai anh sẽ về.

Đoàn Dũng theo ra xe . Hạ Liên quay đi giấu nụ cười , cô hả hê vì tiệc cưới vắng chú rể , hả hê vì được thấy những giọt nước mắt của Bạch Thu .

Nếu như cô không được hạnh phúc nhận tình yêu của Đoàn Dũng , thì Bạch Thu cũng vậy.

Đưa Hạ Liên về đến tận nhà cô , Đoàn Dũng nghiêm khắc.

- Em vui vì đã làm hồng đám cưới của anh lắm , phải không ? Nhưng em nên nhớ 1 điều , em càng lắm trò , anh càng thấy chán ghét em.

Anh ngồi vào xe ra hiệu cho tài xế chạy xe đi , mặc cho Hạ Liên đứng sững người . những lời nói của anh như cái tát vào mặt cô choáng váng . Nước mắt Hạ Liên bắt giắc trào ra . Bà Bích nhoài người qua cửa kính nói lời cảm ơn mà Hạ Liên có nghe gì đâu.

Cả 2 mẹ con bên nhau im lặng trên suốt đường về . Đưa mẹ vào nhà , Đoàn Dũng ngồi đối diện với mẹ nói.

- Tại sao mẹ lại nghe lời Hạ Liên ? Mẹ có biết cô ấy không phải là người tốt không ? Mẹ có thể vui khi con đau khổ sao mẹ? Vâng , con đi theo mẹ về nhà , nhưng nhất định con không bỏ Bạch Thu và con của con được . Bạch Thu là hạnh phúc của đời con.

Bà Bích lạnh lùng.

- Như vậy con theo mẹ về nhà làm gì ?

- Vì con là con của mẹ, chính Bạch Thu bảo con nên đi về với mẹ. Mẹ và ba đều từ tình yêu đến hôn nhân , sao mẹ không thông cảm cho con ? Mẹ ghét Bạch Thu qua lời của Hạ Liên , vậy sao mẹ không thử tiếp cận cô ấy ? Bạch Thu là 1 giáo viên , muốn hay không cô ấy cũng phải có 1 cuộc sống đạo đức nhà giáo . Cuộc đời mà , mấy ai toàn vẹn . Mẹ Bạch Thu bất hạnh bị bỏ rơi , con yêu Bạch Thu và yêu cả nét chân chất quê mùa của mẹ vợ con . Mẹ hãy gặp Bạch Thu , con chắc chắn mẹ sẽ yêu thích cô ấy.

Lời lẽ đầy thuyết phục , bà Bích có ve xiêu lòng , nhưng chấp nhận Bạch Thu thì chưa . Lời Đoàn Dũng không phải vô lý .

- Con nói phải . Nếu như tôi biết bà phản đối , tôi đã ngăn cản . 2 cô gái yêu 1 người đàn ông , dĩ nhiên kẻ thất bại sẽ bêu xấu người chiến thắng . Bà từng nói thành công của con và hạnh phúc của con là niềm vui của bà , sao bây giờ bà làm khó nó ?

- Ba ..

Ông Bích mỉm cười phẩy tay.

- Ba biết con không lầm khi chọn vợ. Ba thấy con bé rồi , nó phúc hậu làm sao . Con xuống đó đưa nó về đây chào ba . Ba chứ không phải ông Quốc Định để vợ ăn hiếp đâu.

Bà Bích giận dữ đứng lên.

- Ông biết cái gì mà nói ? Ông chống lại tôi là sao vậy ?

- Bà lại nổi giận . Nào ! Ba trả lời tôi đi ! Chẳng Dũng cưới vợ hay bà ?

- Tôi chọn dâu.

- Vậy thì bà cưới Hạ Liên cho bà đi . Bộ vó của con bé ấy mà nó đi hầu bà à , bà hầu nó thì có . Thôi đi , bà nổi giận chi vậy , lại bị áu chóng mặt làm mệt . Ba ui về thì cả nhà này vui vẻ với bà , sao bà không chịu làm ?

Ông nháy mắt với Đoàn Dũng.

- Đi xuống đó với nó ngay đi , rồi ngày mai đưa nó về trình diện ba mẹ.

Đoàn Dũng mừng rỡ đứng dậy.

- Cảm ơn ba.

Mừng quá , Đoàn Dũng lao ra ngoài để đến báo cho Bạch Thu biết , lòng anh như mở hội.

- Bạch Thu !

Cô mở to mắt nhìn anh.

- Anh không theo mẹ về nhà ?
- Có . Ba bảo anh xuống đây ngay , ngày mai đưa em về nhà ra mắt ba.
- Thật không anh Dũng ?
- Sao không .

Anh ôm cô vào lòng say đắm.

- Nếu anh biết ba tán thành , anh đã nhờ ba làm hậu thuẫn rồi.
- Anh vuốt lên bụng cô vui vẻ.
- Con ơi ! Ngày mai , nhà mình 3 người về ra mắt ông bà nội.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.2

17. – Chương 2.2

- Vào đi em, không phải sợ gì cả.

Đoàn Dũng khoác tay Bạch Thu , cô rụt rè bước theo anh . Mọi thứ ở đây đều sang trọng cách biệt hẳn mái nhà nhỏ nghèo hèn của cô . Vậy mà anh vẫn yêu cô , nói lên tình yêu nồng thắm của anh dành cho cô.

- Thư ba , mẹ.

Bất chợt Đoàn Dũng , Bạch Thu cúi sâu đầu chào cả hai.

- Thưa ba , mẹ.

Ông Bích vui vẻ.

- Ngồi xuống đó đi ! Đi đường xa chắc là mệt rồi , phải không ? Con đưa vợ con vào trong tắm rửa thay quần áo . Ba mẹ có đặt buổi tiệc ở nhà hàng , mời bà con hàng xóm dự trong chiều nay , sau đó mới tổ chức đám cưới . Ai đời 1 đứa là nhạc sĩ nổi danh , 1 đứa là cô giáo dạy ngoại ngữ mà đám cưới sơ sài . Không được , phải làm lại.

Đoàn Dũng nhìn Bạch Thu mỉm cười.

- Em thấy không ? Ba anh .. chịu .. chơi hết mình.

Bị bắt buộc phải chấp nhận Bạch Thu , bà Bích miễn cưỡng chấp nhận . Thái độ của bà thật lạnh lùng trước kẻ mình không ưa . Bà đón Bạch Thu khi cô xuống bếp.

- Cô không cần làm gì cả, tất cả đều có người làm . Cô cứ ở luôn trên phòng cô , đừng để tôi khó chịu khi trông thấy cô.

Bạch Thu cúi đầu , cô thấy sợ làm sao đôi mắt lạnh lùng kia . Bà quay lưng , Bạch Thu không biết mình nên làm sao cho phải . Lưỡng lự 1 chút , Bạch Thu đi vào gian bếp . Chị bếp dừng tay , cúi chào Bạch Thu .

- Chào mẹ.
- Chào chị, có gì cho em làm với ?
- Bà chủ bảo không được giao ợ làm cái gì hết.
- Không sao đâu , chắc mẹ sợ em mệt . Nào ! Để em nhặt ra phụ cho . Anh Dũng thích ăn gì nhất hả chị ?
- Ăn cá , ghét ăn thịt và ăn nhiều rau sống.
- Còn bà và mẹ em ?

- Ông thì thích ăn cá như cậu Dũng , bà lại thích ăn thịt , nên nấu nướng phải có cả cá và thịt.

Từng chút , Bạch Thu hiểu thêm nếp sống gia đình Đoàn Dũng . Chị bếp tò mò.

- Nghe nói cô .. mang thai ?

- Dạ, có hơn 2 tháng.

- Ông thích trẻ con lắm . Nghe đâu ông có bà nhỏ, có 1 cậu con trai và 1 cô con gái . Cô đừng có hé miệng , bà chữ tui , có lẽ vì vậy mà ông dễ tính nhận cô đấy.

Bạch Thu cười khẽ , có bao giờ Đoàn Dũng nói với cô chuyện này đâu.

- Thu ơi ! Em ở đây à ?

Đoàn Dũng đặt giỏ trái cây lên bàn.

- Phải đó , em xuống bếp hoặc lên phòng nói chuyện với mẹ . Tuy mẹ khó tính , nhưng lại cũng rất cởi mở. Ba nói tuần sau tổ chức đám cưới lại.

- Có cần không anh ? Hay thôi .. đừng.

- Đừng thôi sao được.

Anh kéo cô đứng lên.

- Lên nhà anh cho xem . Anh mua cho em mấy cái robe bầu đẹp lắm . Em mặc vào đẹp phải biết.

Quả thật , Đoàn Dũng rất có thẩm mỹ, những chiếc áo thật nhã . Anh cầm 2 xấp vải gấm lên.

- Anh mua cho 2 bà mẹ của chúng ta , phải may gấp mới được.

Bạch Thu cảm động.

- Đoàn Dũng ! Cảm ơn anh.

- Cảm ơn phải hôn anh chứ cô bé . Ai thèm nghe tiếng cảm ơn không không vậy .

Bạch Thu hôn nhẹ vào má anh , anh ghì chặt cô vào lòng say đắm.

- Anh mãi mãi yêu em . Thu này ! Anh có chuyện hơi khó nghĩ.

- Chi hỏi anh ?

- Em có thể xin nghỉ dạy được không ? Anh biết em không muốn , nhưng .. em lại còn mẹ nữa , theo anh về Thu? Đức cũng khóc . Anh đang bối rối.

- Anh xin với ba mẹ cho em tạm thời đi dạy đến cuối niên học. Vả lại , chúng mình vừa mới mua nhà ở? Dĩ An . Anh tranh thủ mỗi ngày về Thu? Đức cho ba mẹ vui , thứ bảy hay chủ nhật về Dĩ An.

- Để anh suy nghĩ lại , có lẽ nên theo như lời em nói thôi.

Bạch Thu thở nhẹ, mong rằng mọi việc được như ý muốn của cô . Đối diện mẹ chồng , áp lực tâm lý của cô nặng nề , cô lại đang trong thời kỳ mang thai mệt mỏi.

oOo

Thần thờ trước màn hình , Hạ Liên chống cằm chán nản . những điều cô làm đều hoài công lãng phí . Nào tiền cho Thắng , nào lo lót mua quà cáp biếu mẹ Đoàn Dũng , cuối cùng họ cũng sống bên nhau . 1 đám cưới linh đình . Bạch Thu rõ ràng hạnh phúc , còn mình .. Gõ 1 cách vô hồn trên những nốt chữ , Hạ Liên thở dài . Ta đã thua rồi ! Bại trận đau đớn nhục nhã.

- Cô ơi ! Làm ơn cho hỏi.

Hạ Liên cúi kính nhìn lên.

- Muốn hỏi gì lại quầy bán hàng mà hỏi.

- Không .. Ở đằng ấy chỉ tôi lại đây . Tôi muốn hỏi nhạc sĩ Đoàn Dũng .

- Cô là ..

Hạ Liên há hốc mồm , cô ngỡ ngỡ nhận ra người phụ nữ đứng trước mặt mình . Mái tóc nhuộm vàng đỏ, ăn mặc sang trọng như người nước ngoài .. Cô kêu lên.

- Chị Hoài Thu phải không ?

- Vâng . Chị là Hoài Thu , sao em nhận ra ngay chị vậy ? À! Chị nhớ rồi ! Hồi bên Mỹ , anh ấy có bảo chị vì nhớ chị nên anh Dũng liên lạc qua mạng với Bạch Thu . Em là Bạch Thu ?

Hạ Liên sầm mặt lạnh lùng.

- Không , tôi là Hạ Liên . Chị tìm anh Dũng có chuyện gì ?

- Chị về nước mấy ngày nay , biết anh Dũng cộng tác với công ty băng đĩa nhạc ở đây , nên đến tìm . Em có thể nào cho chị địa chỉ hoặc số điện thoại của anh ấy không ?

- Anh ấy có vợ rồi , chị tìm làm chi nữa ?

Nét thất vọng hiện rõ lên gương mặt Hoài Thu .

- Vậy à !

- Vợ anh ấy là Bạch Thu .

1 tia sáng lóe lên trong đầu Hạ Liên , cô vui lại ngay.

- Nếu chị muốn gặp , tôi cho chị điện thoại di động của anh ấy và cả nhà ba mẹ anh ấy . Còn Bạch Thu , cô ta ở tận Dĩ An lận.

Hoài Thu mừng rỡ.

- Cảm ơn em.

Hạ Liên hý hoáy viết , mắt cô không ngừng quan sát Hoài Thu . Cô ta đẹp quá , sắc sảo hơn cả Bạch Thu .

Đôi hàm răng ngọc của Hạ Liên khẽ nghiêng lại “Bạch Thu ơi ! Rồi Đoàn Dũng sẽ bỏ mày . Mày sẽ khóc như tao đã khóc”.

- Alô . Đoàn Dũng nghe đây ?

- Khỏe mạnh chứ anh Dũng ?

Đoàn Dũng chau mày.

- Xin lỗi , ai ở đầu dây vậy ?

- Anh không nhận ra em à ? Cưới vợ rồi nên quên tất cả, phải không ? Em , Hoài Thu đây.

- Hoài Thu ! Em đang ở đâu vậy ?

- Em về mấy ngày nay . Xem báo cũng thấy tên anh , truyền hình có nhiều ca sĩ cũng hát nhạc của anh . Chúc mừng anh đã trở thành người nổi tiếng.

- Cảm ơn lời chúc của em . Em về nước 1 mình ?

- Dĩ nhiên là 1 mình . Gặp em 1 lúc nhé , em đang ở nhà hàng . Chắc anh biết ?

- Anh biết . 15 phút nữa , anh sẽ đến.

Tắt máy điện thoại , Đoàn Dũng nao nao . Đã lâu không gặp , nhưng mỗi lúc có tin của cô , anh vẫn có cảm giác bồi hồi . Anh tìm Hoài Thu không khó , cô ngồi trong 1 bàn trong cùng.

- Ờ! Dũng !

Hoài Thu đứng lên cho Đoàn Dũng nhìn thấy , anh bước nhanh lại . 1 Hoài Thu xa lạ trước mắt anh , những nôn nao xao động trong phúc chốt chốt lắng xuống . Cô kéo ghế cho anh , mỉm cười .

- Em lạ lắm à ?

- Nếu em không gọi , anh khó nhận ra em.
- Em vẫn là Hoài Thu , 1 chút thay đổi thôi . Anh về nước sau ngày chúng ta gặp lại có hơn 1 năm rồi còn gì ? Em về và định ở luôn đây.
- Còn gia đình em ?
- Ba mẹ em chết vì tai nạn giao thông bên ấy , còn chồng em , hấn bắt con sau khi ly hôn . Em được tự do , còn anh .. thì lại mất tự do , buồn nhỉ.
- Làm sao em biết số điện thoại của anh vậy ?
- Em đến công ty bằng đĩA anh cộng tác hỏi ..
- Và Hạ Liên đã cho em số điện thoại của anh ?

Hoài Thu bật cười.

- Anh nhảy bèn dữ nha ! Đúng , Hạ Liên ghi cho em số điện thoại của anh , còn nhiệt tình ghi cả địa chỉ nhà ba mẹ anh và nhà anh tận Dĩ An . Anh có ngại không ?
- Có gì phải ngại . Bạch Thu biết rõ quá khứ của anh và em mà.
- Cô ấy hấn xinh lắm , phải không ?
- Cũng dễ nhìn . Anh thích tính tình hiền lành nhu mì của cô ấy.

Hoài Thu không vui.

- Vậy hồi xưa , em .. dữ lắm sao ?
- Đâu có.

Đoàn Dũng vẩy tay gọi nước uống , Hoài Thu gượng vui.

- Anh vẫn thích uống nước chanh muối pha chút chanh tươi à ?
- Ủ. Em về rồi ở đâu ?
- Khách sạn . Em đang định thuê 1 căn nhà để ở , anh giúp em được không ?
- Được.

Nhấp 1 ngụm rượu , Hoài Thu nhìn lên.

- Em định gặp anh bàn chuyện mở 1 cửa hàng băng đĩa . Vốn của em , anh cung cấp nguồn hàng , hoặc nếu có thể mở 1 phòng thu riêng . Bây giờ em giàu rồi , anh đừng lo vốn ít.

Đoàn Dũng lắc đầu.

- Bạch Thu sắp sinh , anh đang rất bận rộn.
- Trời ơi ! Có phải anh không vậy ? Vợ sắp sinh bận rộn .. Anh muốn làm mướn hoài chứ không muốn làm ông chủ à ? Em không biết kinh doanh ngành này nên tìm anh , ai ngờ anh .. Chán anh thật , Dũng ạ. Em nghe nói mối quan hệ giữa anh và công ty băng đĩa “Quốc Định” ngày càng xấu đi kia mà . Em cho anh mượn tiền thối hợp đồng cho họ.
- Để anh suy nghĩ lại đã.
- Em chờ anh 3 ngày nữa . Bây giờ em mời anh đi dùng cơm , chúng ta có thể là bạn tốt của nhau được chứ ?

Hoài Thu đưa tay ra , Đoàn Dũng đành bắt tay cô . Cô lưu luyến nắm lấy tay anh.

- Em vì hoàn cảnh phải phụ anh , nay ba mẹ không còn , chồng con cũng không , trở về nước anh đã có vợ, em đau lòng lắm . Định mệnh không ỉnh là vợ chồng , tuy nhiên bao giờ em cũng yêu anh , Dũng.

- Quên anh đi . Đó là điều anh thành thật khuyên em . Bạch Thu là người vợ tốt , anh không muốn làm cho cô ấy phải buồn hơn nữa , vì tình cả của mẹ anh không hề có đối với Bạch Thu .

- Tại sao ?

- Có lẽ mẹ anh thích Hạ Liên . Qua Hạ Liên , anh mới quen Bạch Thu , mẹ anh có thành kiến ..

- Vì cho rằng Bạch Thu phản bạn ?

- Ừ.

Không hiểu sao đối với lời tâm sự thành thật của anh lại là niềm vui cho Hạ Liên . Cô ngẩng anh , anh vẫn đẹp trai phong nhã như thuở nào . Nét đẹp đàn ông chừng chạc vào tuổi 30 , tại sao cô không biết giành lại anh ình ?

Buổi gặp mặt vui vẻ, anh đưa cô về tận khách sạn.

- Chúc em ngủ ngon !

- Anh không đưa em lên phòng à ? Mà thôi , em tự lên cũng được , mai mình gặp lại.

- Ngày mai anh phải về Dĩ An rồi . Đạo này , cô ấy không khỏe lắm.

- Vậy thứ hai , em gọi điện cho anh , anh có thể trả lời vụ hợp tác cho em không ?

- Cũng được , tạm biệt !

Hoài Thu buồn buồn nhìn theo . Giây phút gặp lại càng cho cô hiểu : mình còn yêu anh , yêu tha thiết.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.3

18. – Chương 2.3

- Cô tìm ai ?

Hoài Thu gỡ mắt kính ra, cô tươi cười.

- Chào bác . Bác khỏe chứ ?

Bà Bích chau mày.

- Cô là ai ? Tìm Đoàn Dũng phải không ?

- Dạ không , cháu thăm bác . Cháu là Hoài Thu , sáu bảy năm về trước cháu hay đến nhà .. Lâu quá , chắc bác quên cháu rồi.

Hoài Thu thân mật ôm cánh tay bà.

- Có sáu , bảy năm không gặp , vậy mà cháu thấy bác không già chút nào , còn đẹp và sang trọng hẳn ra .

Nhìn sững Hoài Thu rồi chợt nhớ ra , bà Bích kêu lên.

- Hoài Thu đây sao ? Trông cháu lạ quá ! Cháu về nước từ bao giờ ?

- Dạ, được 1 tuần thưa bác . Bác trai chắc đi làm hả bác ?

- Đi làm rồi . Suốt ngày chỉ có mình bác , thằng Dũng thì có hôm về , có hôm không . Nó có ..

Bà im bật như sợ lỡ lời . Hoài Thu thản nhiên.

- Hôm qua, cháu và anh Dũng gặp nhau rồi , anh ấy bảo cháu lên thăm bác.

- Vậy à ! Vào nhà đi cháu.

Cầm giỏ quà Hoài Thu trao , bà kêu lên.

- Thăm bác là quý rồi , còn mua quà chi vậy ?

- Cháu mang 1 ít đồ nước ngoài cho bác . Chẳng lẽ ơ? Mỹ về không có quà thì đâu gọi là quà của người xa quê hương , hả bác ?

Mọi thứ trong nhà đều rực rỡ sang trọng càng cho Hoài Thu ý nghĩ chiêm Đoàn Dũng về ỉnh . Cô nhìn khắp gian phòng.

- Sao không có ảnh ngày cưới của vợ chồng anh Dũng , hả bác ?

Bà Bích sầm mặt.

- Bác không cho đó thôi . Bác không hiểu thằng Dũng nhà bác phải lòng cô ta ở điểm nào , cho nên nó vừa ngổ ý về quê nó ở, bác bằng lòng ngay . Bác rất tiếc, Thu ạ. Thật ra thằng Dũng còn yêu cháu , cháu có thấy con vợ nó cũng tên Thu không ?

- Cháu biết . Tiếc rằng anh Dũng đã không đợi cháu.

Đổi giọng vui vẻ, Hoài Thu liến thoắng.

- Thôi thì không được là vợ chồng thì làm bạn bè . Cháu vừa đề nghị với anh ấy mở công ty kinh doanh băng đĩa nhạc , và mua độc quyền ca sĩ , anh Dũng viết nhạc cho họ. Nhưng cháu sợ .. Bạch Thu không cho , sợ .. cô ấy ghen.

Như giẫm phải lửa , bà Bích giấy nãy.

- Ghen ? Nó có quyền gì mà ghen chứ . Bác là mẹ Đoàn Dũng , chưa xử nó về tội cướp mất con trai bác , xem vợ hơn mẹ, ở đó mà ghen.

- Như vậy bác thuyết phục anh Dũng đi . Về vốn kinh doanh , anh Dũng không phải lo gì cả.

- Được, bác bắt nó nghe theo lời bác . Cháu thật tài giỏi Thu ạ! Đi nước ngoài mấy năm , trở về chẳng những đẹp ra còn giàu có.

Hoài Thu nói như tâm sự, giọng cô ngậm ngùi .

- Cháu trở về thật ra vì anh Dũng , vậy mà anh ấy đã quên cháu , cháu đau khổ lắm bác ạ. Thôi thì được nhìn thấy anh ấy cũng là phước phần của cháu.

- Thằng Dũng nhà bác thật khờ . Hạ Liên cũng xinh đẹp giàu có , nó có ngó đến đâu , đi cưới 1 con bé nghèo rớt mồng tơi , phải nuôi cả mẹ vợ. Càng nghĩ , bác càng giận.

Quay về Sài Gòn , Hoài Thu gọi điện cho Hạ Liên .

- Chị có 1 số quà mang từ Mỹ về , chị muốn tặng cho em , em đến nhé . Nghe anh Dũng nói em thích nước hoa của Pháp phải không ? Đến đi , chị tặng cho em.

Dĩ nhiên Hạ Liên đến. Cô gần như chóa mắt trước những món quà Hoài Thu bày ra.

- Chị sướng thật ! Có đủ thứ . Mẹ em không cho em những thứ đắt tiền này đâu . Bà bảo em làm ra tiền đi rồi mặc sức mà xài.

- Chị biếu em tất cả đây.

- Cho em hết ?

- Ừ . Sáng nay , chị đi gặp mẹ anh Dũng , bà cứ tiếc em mãi . Chị thông cảm với đau khổ của em khi bị người bạn thân cướp mất người mình yêu , chị sẽ giúp em đoàn tụ với anh Dũng .

- Giúp em đoàn tụ với anh Dũng ? Anh ấy chỉ yêu Bạch Thu thôi , chị ơi.

- Em không tin chị giúp em được ? Này nhé ! Chị sẽ thân với anh Dũng , 1 mặt em tiếp cận với Bạch Thu nói xa nói gần chị và anh Dũng tái hợp . Họ sẽ gây gỗ nhau , gia đình hết vui vẻ .. Đoàn Dũng nhất định sẽ yêu em khi em luôn có bên cạnh an ủi.

Niềm hy vọng có Đoàn Dũng lại nhóm lên trong trái tim Hạ Liên , cô chớp mắt , xúc động.

- Kế hoạch của chị hay đó . Em chỉ sợ không ly gián họ thôi , em đã từng làm rồi.

- Em còn trẻ đường đời chưa nghĩ sâu , chị mà ra tay , gia đình họ sẽ tan nát ngay . Chính .. mẹ anh Dũng cũng nhờ chị. Tuy nhiên, muốn thành công , em cần giúp chị 1 chuyện.

- Chuyện gì hả chị ?

- nhờ ba mẹ em tìm 1 lỗi gì đó của Đoàn Dũng , xé to chuyện lên , rồi cắt hợp đồng đã ký . Bên ba mẹ em là bên A , cho nên nếu vỡ hợp đồng cũng không sao , Đoàn Dũng đang cần tự do.

- Rồi sao hả chị ?

- Chị sẽ kéo anh Dũng về phía chị, giúp đỡ anh Dũng làm ăn . Có cơ hội gần gũi anh ấy nhiều mới ly gián được họ chứ .

Hiểu ra , Hạ Liên mừng rỡ.

- Rồi . Em quyết định thuyết phục mẹ em quyền quyết định là của mẹ em . Em bảo đảm thuyết phục được mẹ em.

- Vậy chúng ta còn không ăn mừng cho kế hoạch tuyệt vời của chúng ta ? Em uống rượu được không ..

- Em uống rượu dở lắm.

- Tập uống để ra đời còn làm ăn giao thiệp , cô bé ạ. Em lành quá, hèn gì Bạch Thu chẳng cướp Đoàn Dũng của em . Nào ! Cạn ly !

- Cạn ly !

2 cô gái kẻ tám lạng người nửa cân , Hạ Liên thủ đoạn , Hoài Thu còn thủ đoạn hơn cô . Kỳ phùng đang tìm địch thủ.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.4

19. – Chương 2.4

- Tuần này , anh về nhà ba mẹ đi . Anh cứ về với em hoài , mẹ buồn anh đấy.

Bạch Thu gài lại cúc áo cho chồng , cô mỉm cười.

- Em không ghen vì anh gặp lại chị Hoài Thu đâu . Về quyết định có làm ăn với chị ấy hay không , anh hãy toàn quyền quyết định . Tuy nhiên , theo em nghĩ , anh cộng tác với công ty “Quốc Định” chắc cũng chẳng dễ thở.

Bạch Thu nói đúng . Sau ngày cưới , bà Định lấy có xe công ty cung cấp chỉ chạy trong thành phố , không cho phép nhân viên chạy tỉnh và lấy lại . Ngay cả căn hộ lớn cũng lấy lại luôn và cấp cho anh 1 căn phòng nhỏ. Không cần thiết nên Đoàn Dũng lặng im.

Anh ôm qua người vợ, đặt 1 bàn tay lên bụng to xò xề của cô , xúc động nghe 1 mầm sống dưới bàn tay.

- Con chắc đạp mẹ đau lắm , phải không ? Anh phải đánh đòn nó mới được.

- Bác sĩ nó đứa bé đạp mạnh như vậy , thì thai mới mạnh . Thôi , anh di làm kéo trễ.

- Em ở nhà cẩn thận nghe em , nên nhờ mẹ làm giùm , không nên cố làm.

- Em hiểu rồi.

Anh trùng trình hôn cô lần cuối rồi mới chịu ra xe .

buổi sáng thứ hai trời đẹp lạ. Minh sắp làm bố .. Đoàn Dũng xúc động , tiếng bố và con quả ngọt ngào làm sao.

Nhưng buổi sáng đẹp thì lại không may mắn cho Đoàn Dũng chút nào . Tai nạn giao thông trên cây cầu vào thành phố làm anh kẹt ở đó gần 2 tiếng đồng hồ , máy nhắn và điện thoại reo liên tục . Cuối cùng là câu phán của bà Quốc Định.

- Anh tưởng anh nổi tiếng rồi tự cao tự đại , không cần biết lệnh của tôi . Được , nếu đã không còn tình cảm với nhau , tôi cho phép cậu kết thúc hợp đồng trước sáu tháng không cần bồi hoàn thiệt hại.

Bà cắt máy không cho Đoàn Dũng có cơ hội giải thích . Đoàn Dũng bực bội xếp máy vào túi áo . Có lẽ nên kết thúc hợp đồng hơn là luôn hằn học với nhau . Anh không chịu được cách ăn nói mất văn hóa của bà Quốc Định . Ba ta quên 1 điều cơ bản bà đang làm công việc văn hóa , câu thành ngữ “yêu nên tốt ghét nên xấu” đúng vào trường hợp Đoàn Dũng .

Đoàn Dũng đẩy cửa vào , bà Quốc Định ngẩng lên.

- Anh chịu đến rồi à ?

- Thưa bà , tôi bị kẹt xe.

- Tôi biết , cậu có cả trăm ngày lý do ỗi lần sai phạm . Tôi không thích cộng tác với người như cậu , cho nên tôi tuyên bố cắt hợp đồng . Cậu thối lại cho tôi tiền , theo như hợp đồng 1 tháng.

- Được , tôi sẽ thối lại cho bà.

- Bao giờ ?

- Tuần sau.

- Được , vậy cậu ra ngoài đi.

1 buổi sáng trời đẹp , nhưng chẳng vui chút nào . Đoàn Dũng rời công ty , anh không hề thấy nuối tiếc.

- Anh Dũng !

Hoài Thu áp sát xe và Đoàn Dũng , cô tươi cười.

- Không nhận ra sao ? Em vừa mua xe đấy , xe đẹp không ?

Đoàn Dũng đùa.

- Xe mới tất nhiên phải đẹp rồi . Hôm nay em có xe , anh thì lại phải đi bộ rồi.

Hoài Thu nhú mày.

- Sao , xe anh đâu ?

- Trả cho công ty , anh thành kẻ tự do thất nghiệp.

- Vậy .. làm tài xế cho em đi . Em cho anh đi nhờ xe, còn thất nghiệp hả? Ồ, không sao . Chẳng phải hôm nay là ngày anh trả lời em về việc anh có hợp tác với em hay sao ?

Đoàn Dũng do dự.

- Nhưng ..

- Nhưng gì nữa ? Em có tiền , chẳng lẽ không bỏ ra sinh lợi . Em có tiền và anh có danh , 2 chúng ta hợp tác lo gì không kiếm sống được . Chúng ta xúc tiến công việc nhé ! Trước tiên là tìm mặt bằng và xin giấy phép kinh doanh . Phần xin giấy phép , em giao cho anh , phần em tìm mặt bằng và tu sửa cửa hàng . Nào ! Ngồi vào tay lái , cho xe chạy đi chứ .

Đoàn Dũng miễn cưỡng ngồi vào , anh có nên hợp tác cùng Hoài Thu không ?

Bạch Thu đã nghỉ dạy ở nhà , cô lại sắp sinh , mọi chi phí tiêu xài đều ở anh , lại phải thối tiền hợp đồng . Trăm thứ đang chờ bàn tay anh , có lẽ cũng nên theo Hoài Thu .

Ngồi sát vào anh , cô đặt 1 tay lên đùi anh thân mật.

- Anh đang lo nghĩ , phải không ? Số tiền phải thối lại hợp đồng cho bà Quốc Định là bao nhiêu ? Nếu không có , em ươn.

- Anh .. có thể xoay xở được.

- Xoay xở ở đâu ? Anh cầm thế nhà hay nữ trang của vợ ? Em biết là anh mới mua nhà và cưới vợ không lâu , tiền bạc không nhiều .. Hãy cho em giúp anh , đó là những gì em có thể làm cho anh sau những năm tháng anh vất vả đau khổ tìm kiếm em . Đừng từ chối , ghen Dững .

Đoàn Dững cảm động nắm tay cô.

- Cám ơn em.

- Em muốn làm quen với Bạch Thu , được không anh ? Cô ấy chắc là xinh và dễ thương lắm . Chiều nay đi nhé!

Đoàn Dững gật đầu , mắt nhìn phía trước nên anh không thấy nụ cười đầy ác ý của cô.

o0o

Chiếc xe lạ chạy luôn vào sân nhà , Bạch Thu ngạc nhiên nhìn ra . Nhận ra Đoàn Dững , cô đi nhanh ra.

- Anh Dững ! Sao lại về ..

- Chào Bạch Thu ..

Hoài Thu bước xuống xe, mái tóc vàng hực cùng cách ăn mặc của cô như thứ ánh sáng chói chang . Chiếc áo ngắn tay mong manh khoác hồ hững lên thân hình bốc lửa , 1 vùng ngực trắng ngần hấp dẫn , làm chính Bạch Thu cũng ngẩn ngơ . Cô lúng túng .

- Chào chị.

- Bạch Thu đẹp thật đấy . Hèn gì anh Dững chọn cô.

Quét ánh mắt ganh tỵ vào tình địch , Hoài Thu cố tươi cười.

- Chừng nào sinh , Bạch Thu ?

- Dạ, tháng sau , chừng giữa tháng.

- Siêu âm chưa ?

- Dạ, con trai chị ạ.

- Ngon lành quá nhỉ! Vậy mà bà nội chẳng chịu nhìn . À ! Tôi có mua ít quà cho Bạch Thu .

- Cám ơn chị.

- Báo với cô 1 tin mừng . Sắp tới , tôi và anh dng hợp tác mở công ty băng đĩa nhạc . Có lẽ Đoàn Dững sẽ rất bận rộn , không về thường xuyên với cô.

- Em có mẹ, anh ấy cũng không cần bận tâm vì em mấy . Chị ở lại ăn cơm nhé!

- Không đâu , tôi còn phải về Sài Gòn nữa.

Nói lời từ chối xong , cô quay về hướng Đoàn Dững , nũng nịu.

- Mà anh Dững có mời em ở lại ăn cơm và ngủ đêm lại nhà không ?

- Mời chứ ! Xin mời bà chủ. Em nhờ mẹ bắt 1 con gà luộc xé phay nấu cháo là được rồi Bạch Thu .

- Dạ.

Dưới bếp Bạch Thu cứ nghe tiếng cười giòn của Hoài Thu . Không muốn nghĩ khác đi , nhưng Bạch Thu thấy buồn buồn . Có người vợ nào không ghen với dĩ vãng của chồng , Bạch Thu không qua thông lệ đó khi Hoài Thu cố tình nhắc thuở học trò và mối tình học trò của họ.

- Mẹ nghĩ là con không nên để chồng con có nhiều cơ hội tiếp cận cô ta . Cô gái này , con không phải là địch thủ đâu.

Bạch Thu cười gượng.

- Không sao đâu mẹ, con tin anh Dũng .

- Mẹ mong con đừng bao giờ rơi vào trường hợp của mẹ.

Gần ngày sinh hay bị mệt , nên chỉ ngồi ăn được 1 chút cho phải phép, Bạch Thu đứng lên.

- Em thôi không ăn nữa , chi. Thu ăn tự nhiên nhé.

- Cháo gà bác nấu ngon thật . Lâu lắm , chị mới ăn được món ăn dân dã .. Đừng cười khi chị ăn nhiều nhé.

Uống đến mấy chai bia , mặt Đoàn Dũng đỏ lựng , vậy mà Hoài Thu tỉnh như không . Cô bá vai anh .

- Ở ngoài trăng đẹp quá , anh và em đi dạo 1 vòng , anh Dũng nhé ! Em thích không khi miền quê , trong lành với đêm trăng đẹp vô cùng.

Chiều ý Hoài Thu , anh đi cùng cô , cả 2 đi dài ra con đường làng nhỏ, cô đi sát vào anh.

Nằm úp mặt dưới gối , nước mắt Bạch Thu âm thầm chảy . Lần đầu tiên cô biết ghen , 1 cơn ghen không thể nói và tỏ bày . Thật khuya , anh mới vào với cô.

- Em thức ngủ, Bạch Thu ?

vờ ngủ say , Bạch Thu im lặng . Anh nằm xuống cạnh cô , cái mệt của 1 ngày giông rười cùng những ly bia làm anh mệt mỗi ngủ ngay . Bạch Thu quay sang nhìn anh , lần đầu tiên cô thấy mình và anh xa cách nhau vạn dặm.

Đêm nay anh ngủ say vô tư , chỉ có 2 người phụ nữ thao thức và cùng lịm vào nỗi buồn , 1 nỗi buồn không thể sẻ chia cùng ai.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.5

20. – Chương 2.5

Cơn đau không nhiều lắm , thỉnh thoảng thúc 1 cái đau điếng . Bạch Thu phải ngồi dậy tựa lưng vào thành giường , cô cố không rên , mồ hôi rịn trên trán.

Mở cửa toa- lét , Đoàn Dũng cầm áo lên toan mặc , nhưng anh nhăn mặt.

- Em không ủi áo giùm anh , ha? Thu ?

- Có chứ , nhưng là mẹ ủi .

- Hèn nào , hai ba nếp.

Anh cầm nút điện ủi lại cả áo lẫn quần , Bạch Thu chột buồn thầm . Gần đây anh vắng nhà thường xuyên , ít thăm hỏi đến cô, về nhà chỉ kịp tắm rửa rồi lăn ra ngủ. Có phải anh đã thay đổi hay vì công việc ?

- Anh Dũng !

Cầm cúc ủi áo , anh không quay lại.

- Có chuyện gì , em cần thêm tiền à ?

- Không , em hơi đau bụng.

- Bác sĩ siêu âm nói khoảng mười bảy , hôm nay mới chín , chắc chưa đến ngày đâu.

- Anh đưa em đến phòng khám được không ?

- Bữa nay .. Ngày mai cửa hàng khai trương rồi .. hay để anh nhờ mẹ nhé . Em xem , Hoài Thu không biết gì hết , 1 mình anh chạy mệt phờ.

Muốn khóc quá mà Bạch Thu cố ghìm nước mắt . Anh bước lại gần ôm vai cô vỗ về.

- Em đừng buồn ! Cửa hàng khai trương xong đi vào nề nếp , anh sẽ không bận rộn nữa mà chuyên tâm sáng tác , phần trông coi kinh doanh là của cô ấy . Còn hôm nay , anh phải đi.

Anh hôn cô rồi vội vàng mặc quần áo , không kịp cả ăn sáng , anh ra xe phóng đi . Bạch Thu gặp người xuống , nước mắt cô trào ra.

- Mẹ ơi ! Con đau quá ..

Tiếng kêu khóc của Bạch Thu làm bà Bạch chạy vào . Bạch Thu cố ngẩng lên .

- Mẹ gọi xe đưa giùm con vào bệnh viện .

- Sao con không bảo Đoàn Dũng ở nhà đưa con đi ?

- Anh ấy bận . Mẹ đi gọi nhanh giùm con đau quá.

Bà Bạch hối hả chạy đi , 1 nửa tình cảm dành cho con rể vơi đi . Linh cảm của 1 người mẹ cho bà hiểu : Đoàn Dũng đã thay đổi.

Xe đi nửa chặng đường , Đoàn Dũng chợt muốn quay về . Gần 1 tháng nay quá bận rộn , anh hầu như quên bổn phận của mình mà Bạch Thu chỉ biết lẳng lặng chấp nhận.

Tít .. tít .. Giữa lúc Đoàn Dũng định quay đầu xe , thì điện thoại reo và giọng Hoài Thu .

- Anh Dũng ! Anh mau có mặt ở cửa hàng đi chứ , em không biết làm gì cả. Mới sáng sớm , người ta đã chờ đĩa đến.

- Được rồi , 15 phút nữa anh có mặt .

Cửa hàng đã hoàn tất , khâu nhân viên cũng được tuyển xong , những công việc vặt vãnh làm Đoàn Dũng mệt mỏi.

Hạ Liên cho xe chạy qua , tấm bảng hiệu khá đẹp đập vào mắt cô : “Trung tâm đĩa nhạc Đoàn Dũng ” chân dung Hoài Thu lúc còn đi học mặc áo dài trắng , tay ôm cặp e ấp mùa thu tóc ngắn . Quay xe lại , Hạ Liên dừng chống xe đi vào.

- Chị Hoài Thu !

- À, Hạ Liên !

- Không ngờ chị lại cạnh tranh với ba mẹ em.

Hoài Thu thản nhiên.

- Cuộc sống là 1 sự cạnh tranh mà em . Quy luật của kinh doanh là kẻ mạnh sẽ thắng , chị chưa hẳn vượt qua được ba mẹ em là kẻ đi trước.

- Chị quảng cáo rầm rộ. Mẹ em đang trách em, vì nghe lời em đi cắt hợp đồng với anh Dũng .

Rồi Hạ Liên hỏi khẽ.

- Chị đã ly gián được họ chưa vậy ?

Hoài Thu cười kiêu hãnh.

- EM đoán thử xem.

- Chịu . Anh Dũng vẫn xem em như xa lạ. Em gọi điện mấy lần anh ấy cử hỏi có gì cần không , anh đang rất bận.

- Em đừng nóng quá . Ngày mai khai trương , em đến nhé !

Đoàn Dũng đang lu bu chỉ người này làm người kia xếp đĩa loại nào ở kệ bằng nào .. Hạ Liên đến gần anh cũng không hay.

- Anh Dũng !

- À, Hạ Liên !

- Mẹ em đang tiếc anh.

Đoàn Dũng im lặng , bận quá , anh định gọi điện thoại cho Bạch Thu mấy lần.

- Xin lỗi nghe Liên.

Đi lại góc khuất , Đoàn Dũng bấm số điện thoại , thật lâu vẫn không có bất máy , Đoàn Dũng đành tắt máy . Anh tự bảo mình : “Có lẽ Bạch Thu đã tự đi bác sĩ”.

- Điện thoại của em hết “cạc”, anh Dũng cho em mượn điện thoại 1 chút.

Nãy giờ theo dõi Đoàn Dũng , bây giờ Hoài Thu mới lại gần bên anh . Cầm điện thoại , cô còn nheo mắt đùa.

- Nếu có điện thoại của Bạch Thu , em nghe giùm anh nhen . Anh mới xa nhà mới có mấy tiếng đồng hồ đã nhớ rồi sao ?

- Không phải , sáng nay cô ấy không được khỏe .

- Anh nói còn cả tuần lận mà.

Được điện thoại trong tay , Hoài Thu lảng đi nơi khác . Cô bấm tắt máy trước khi bỏ vào ví tay , rồi vờ quên không trả lại .

oOo

- Đau quá , mẹ ơi !

Bạch Thu bật khóc , cơn đau đốn như xé ruột , bầu vào thành ghế mà như bầu vào mảnh bông chông chênh.

- Mẹ đã gặp được anh Dũng chưa , hả mẹ?

- Điện thoại tắt , nên mẹ gọi không được . Con ráng chịu đau 1 chút , can đảm lên con !

Xương chậu nhỏ, thai nhi to nên cuối cùng Bạch Thu được đưa vào phòng phẫu thuật . Sau hơn 4 tiếng đồng hồ vật vã , rồi cô cũng đi vào thiên sứ làm mẹ.

Oa .. oa .. thằng bé bật khóc thật khỏe . Bà Bạch thở phào.

- Lạy trời đã ẹ tròn con vuông .

giờ cơm trưa , Đoàn Dũng mới sức nhớ , anh sờ túi quần , kêu lên.

- Điện thoại ? Hoài Thu ! Em mượn điện thoại của anh phải không ?

Như sức nhớ , Hoài Thu cười.

- Em quên mất phải trả lại cho anh.

- Bạch Thu hay mẹ cô ấy có gọi điện thoại cho anh không ?

- Không có.

- Em tắt máy nhấn lần điện thoại , ha? Thu ?

- Chết ! Em quên mất . Xin lỗi nghe anh Dũng .

Đoàn Dũng bấm máy , vẫn chuông reo mà không có người bắt máy . Anh lo lắng.

- Không hiểu ở nhà cô ấy như thế nào rồi , anh lo quá !

- Chắc là không sao đâu , còn có bác mà . Anh không được bỏ về , em ở lại 1 mình không biết làm sao , ngày mai lại khai trương rồi.

- Nhưng nhất định 4 giờ chiều anh phải về , anh sốt ruột quá.

Đã có chủ ý , khi công việc sắp hoàn thành , Hoài Thu vui vẻ.

- Nửa tiếng đồng hồ nữa xem như hoàn tất tất cả, anh có thể về nhà sớm . Anh có vẻ mệt nhiều , vậy uống lon nước yến này đi.

Thời tiết khá nóng , chiếc máy điều hoà không đủ mát , Đoàn Dũng lau mồ hôi , nhận lon nước yến.

- Cảm ơn em.

- mặt anh đầy cả bụi , em lau cho.

Trong góc khuất , 1 chiếc máy ảnh nhắm ngay về họ, tia ánh sáng chột nhá lên . Đoàn Dũng vô tư đón nhận sẵn sốc từ Hoài Thu , anh uống hết lon nước yến.

Mọi việc xong hết , đã đến lúc đi về , nhưng sao cảm giác buồn ngủ kéo ập đến , 2 mí mắt nặng cứng . Đoàn Dũng cố cưỡng lại , nhưng càng cố gắng càng như muốn gục ngã.

- Anh làm sao vậy , anh Dũng ? Anh ốm à .

- Không, bỗng dưng anh thấy buồn ngủ làm sao ấy.

- Chắc anh mệt mỏi quá đó thôi , hay lên lầu nghỉ đi . Nào ! Em dìu giúp anh đi.

Vào đến phòng , ngã lăn trên nệm là Đoàn Dũng ngủ như chết . Hoài Thu thử lay mấy lần.

- Anh Dũng ! Dậy đi.

Anh vẫn ngủ, Hoài Thu cười 1 mình . Nhất định anh lại về bên em , Dũng ạ. Em đã làm tất cả chỉ vì anh , anh hiểu không ? Anh phải là của em.

Cho thợ về hết , Hoài Thu đóng cửa lại hết . Cô đặt chiếc camera ở 1 góc , và bắt đầu cởi quần áo cho Đoàn Dũng và cho cả mình.

Điện thoại reo , Hoài Thu để reo 1 lúc mới nhấc lên.

- Alô.

- Xin cho tôi gặp nhạc sĩ Đoàn Dũng .

Là bà Bạch , Hoài Thu vui vẻ.

- Có chuyện gì vậy bác ?

- Bạch Thu sinh rồi , nhờ cô báo với Đoàn Dũng . Sinh lúc 3 giờ kém mười , sinh mổ.

- Vâng , cháu sẽ nói lại.

Hoài Thu gác máy , lần này cô bấm tắt điện thoại luôn, đây là lúc cô nhất định ly gián họ..

Độc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.5

21. – Chương 2.6

- Ó ..

Đoàn Dũng giật mình mở mắt , cảm giác nặng nặng trên vai làm anh nhìn xuống ..

- Hoài Thu !

Anh hốt hoảng hắt Hoài Thu , trên người anh và Hoài Thu không có gì cả. Nhảy xuống giường, anh luýnh quýnh mặc quần áo vào.

- như vậy là sao ha? Thu ?

Dáng nằm khêu gợi , Hoài Thu cười lả lơi.

- Sao anh hỏi em ? Anh có biết anh đã yêu em cuồng nhiệt như thế nào không ?

- Anh phải về , Bạch Thu đang không khỏe.

Nụ cười tắt trên môi Hoài Thu.

- Anh nhìn đồng hồ xem mấy giờ rồi.

- 11:30 .. trời đất ơi !

- Sáng mai 8 giờ , cửa hàng khai trương , mười giờ anh có thể về với cô ấy . Đoàn Dũng ! Đừng làm em buồn . Anh và em cả 2 đều còn yêu nhau , cần nhau mà.

Hoài Thu ôm lấy anh , cô lẳng lơ áp sát ngực vào người anh.

- Hoài Thu ! Anh xin lỗi .. chúng ta đừng như thế này , được không em ? Anh không muốn Bạch Thu phải đau khổ.

- Anh yêu cô ấy hay yêu em ?

- Đừng bắt anh trả lời.

- Anh còn yêu em , chắc chắn như vậy . Bằng cớ là chúng ta đã ..

- Hoài Thu ! Chúng ta chỉ nên là bạn , anh đã có vợ và sắp có con.

- Nhưng em yêu anh . Lẽ nào còn đang thân mật với em như thế này , anh lại muốn bỏ em . Em không cho phép anh rời bỏ em , khi vừa mới trải qua những giây phút thân mật cùng em . Đoàn Dũng ! Em có bảo anh bỏ Bạch Thu đâu . Chúng ta chỉ vui vẻ bên nhau , tiếp nối 1 tình yêu dang dở. Lẽ nào anh không nhớ những ngày trên đất Mỹ , chúng ta đau khổ nhìn nhau . Tại sao anh không đợi em , khi anh đi tìm em những 3 năm dài ?

Hoài Thu nức nở khóc , cô ghì chặt lấy anh , cuồng nhiệt hôn anh . Anh yếu đuối , hôn lại cô và buông thả mình trong thế giới kỷ diệu .. Chiếc máy camera chạy nhẹ nhàng trong 1 góc ..

oOo

” Dũng ! Bạch Thu đã sinh , hiện đang nằm ở bệnh viện phụ sản . Mẹ”.

Cửa khóa , trên ổ khóa là tờ giấy và những dòng tin . Đoàn Dũng hốt hoảng quay ra xe . Bao nhiêu ăn năn đè nặng lên tâm hồn anh . Phải gần 12 giờ , anh mới dứt ra được với dòng khách đến cửa hàng ủng hộ để tìm về nhà.

- Mẹ ! Vợ con đâu ?

- Còn đang nằm ở phòng hồi sức.

Không 1 lời trách móc , bà nhẹ nhàng chỉ vào trong.

- Con lại trước cửa cho nó nhìn thấy con 1 lát đi.

Đoàn Dũng bước lại cửa gõ nhẹ, Bạch Thu quay ra , mặt cô xanh lợt sau chuyển vượt cạn . Cô nhìn anh 1 lúc rồi khép mắt lại.

- Mẹ ! Bạch Thu ..

- Nó sinh mổ, đứa bé đến 4 ký 2 mà xương chậu nó lại nhỏ.

- Mẹ ơi ! con thật có lỗi , để 1 mình mẹ vất vả ..

- mẹ biết con bận mà . Thằng bé nằm ở phòng bên kia .

Đoàn Dũng đi theo , anh xúc động nhìn con . Nó rất giống anh , tóc đen nhánh . Anh sờ nhẹ lên mặt con thì thầm.

- Cho ba xin lỗi , ba thật có lỗi với con và mẹ con.

- Bác sĩ nói khoảng 1 giờ nữa thì có thể chuyển sang phòng nằm , không phải nằm phòng hồi sức nữa . Công việc của con thế nào rồi ?

- Dạ, cũng tốt . Sáng nay lượng khách đến cửa hàng rất đông.

- Vậy là mẹ mừng rồi.

- Mẹ về nghỉ , để con ở lại với vợ con.

- chờ nó chuyển sang phòng nằm rồi mẹ về.

Khi được anh bế từ băng ca chuyển xuống giường nằm , Bạch Thu chỉ muốn khóc . Đêm qua anh bỏ mặc cô không về nhà , vậy anh ở đâu ?

Đặt cô và con nằm ngay ngắn , anh kéo chăn đắp cho cô , âu yếm.

- Em mệt lắm phải không? Anh không ngờ là em sinh sớm.

- Ngày hôm qua , anh tắt điện thoại ?

Đoàn Dũng lúng túng.

- Hoài Thu mượn điện thoại của anh , lu bu công việc anh quên mất . Đến khi anh rảnh điện về nhà , thì không có ai bắt máy.

- Em và mẹ đang ở bệnh viện.

- Bạch Thu ! Anh xin lỗi . Anh sẽ bỏ công việc hết để lo cho em và con . Em uống sữa nhé!

Anh quây cốc sữa xong , nâng đầu cô bằng chiếc gối , rồi nhẹ nhàng dứt từng muỗng sữa.

- con giống anh thật . Sống mũi nó giống em , cái trán giống ông nội.

Anh bẹo nhẹ má con trai.

- Cu Tí này .. cái trán bướng , nữa bướng phải biết.

Lòng Bạch Thu nhẹ lại trước những chăm chút của anh , cô đi vào giấc ngủ trong niềm hạnh phúc vừa tìm thấy.

Tít . tít .. điện thoại reo , Đoàn Dũng bấm máy , anh cau mày đứng lên đi ra hành lang.

- Có chuyện gì thế , Hoài Thu ?

- Anh Dũng ! Sao không đến cửa hàng?

- Bạch Thu đã sinh , anh không đi được . Em có thể tự lo được , việc bán hàng đã có nhân viên.

- nhưng chỉ có mình em.

- Anh bận lắm , có thể hai ba hôm nữa anh mới lên được . Em đừng điện thoại cho anh.

Đoàn Dũng tắt' máy không kịp cho Hoài Thu nói gì hết . Cô giận dữ ném máy xuống ghế , đôi hàm răng cắn chặt vào nhau ghen hờn . Anh muốn chuộc lỗi với vợ, không để đâu.

Mua 1 ít sữa và trái cây , Hoài Thu bỏ cửa hàng đi ngay , thay vì phải ở lại.

Đoàn Dũng vừa rời bệnh viện thay cho bà Bạch , thay vì đi theo anh , Hoài Thu tấp xe vào . Cố bỏ chạy theo bà Bạch.

- Bác !

- À ! Cô Hoài Thu !

- Cháu đi thăm Bạch Thu . Bạch Thu khỏe không bác ?
- cũng khỏe rồi . Cửa hàng khai trương đông khách lắm , phải không ?
- Dạ.

Dừng lại trước 1 căn phòng , bà Bạch đẩy nhẹ cửa vào , Bạch Thu đang cho con bú , Hoài Thu vui vẻ.

- Chào Bạch Thu . Chà ! Đã có sữa rồi sao Bạch Thu ?
- Dạ, ít thôi , bác sĩ nói cho bú thường xuyên sẽ có sữa . Chị đi thăm em còn mua quà chi vậy ?
- Có gì đâu . Anh Dũng bảo chị không cần xuống , nhưng chị phải xuống thăm em chứ . Em thông cảm .. cho anh Dũng phụ chị . Không có ảnh , chị rồi lắm.

Rồi Hoài Thu huyền thuyên.

- Chị với anh một nhừ chứ chơi sao . Một đến ăn có mấy hột cơm , lăn ra ngủ quên trời quên đất . Chị thì .. ngủ hơi xấu tính 1 chút , nên đập ngay vào hông anh , anh phải thức giấc.

Len lên quan sát nét mặt Bạch Thu , Hoài Thu chờ xem phản ứng của tình địch , nhưng Bạch Thu cầm cúi cho con bú . Đánh 1 đòn xem ra tình địch chưa thấm , Hoài Thu giáng thêm 1 đòn.

- Hay bảo cô giúp việc nhà chị xuống lo cho em , để anh Dũng đi với chị . Công việc phải có anh Dũng , Thu ạ. Chị bỏ vốn bạc tỷ nên không thể lơ là được . Thôi , chị đi nhé!

Chào bà Bạch , Hoài Thu đi ngay . Bà Bạch giận dữ.

- Sao con không nói gì vậy , Bạch Thu ?
- Mẹ để cháu nằm lên nôi giùm con , con muốn nằm nghỉ.

Mặt Bạch Thu xanh mướt , bà Bạch sợ hãi.

- Con đừng làm mẹ sợ nghe Thu.
- Con không sao đâu mẹ. Lúc này con có 1 chút cảm giác choáng váng , nhưng sau đó con trấn an con lại . Con tin anh Dũng và con khỏe mạnh để lo cho con của con.

Bạch Thu nằm quay mặt vào vách , dòng nước mắt của cô âm thầm chảy.

o0o

Tiếng chuông cửa làm Đoàn Dũng vội vàng chạy ra . Vừa chạy anh vừa ngáp.

- Mẹ lại quên cái gì à ?

Mới kéo cánh cửa , Đoàn Dũng phải kêu lên.

- Hoài Thu ! Sao em lại xuống đây ?
- Em nhớ anh.

Cô sà vào lòng anh , Đoàn Dũng lúng túng đẩy ra.

- Em đừng như vậy , Hoài Thu .
- Anh sợ gì , có ai ở nhà ngoài anh và em ?
- Không có ai cũng vậy . Chúng ta hãy dừng lại , xem như chỉ có mối quan hệ về công việc . Anh không muốn có lỗi với Bạch Thu .
- Muốn hay không anh cũng đã dẫn thân cùng em , đã có lỗi với Bạch Thu . Anh muốn quay lưng lại với em sau khi đã chiếm đoạt em , anh mà cũng có thể sở Khanh sao Dũng ?
- Hoài Thu ..

- Em về Sài Gòn , nhưng nếu 2 hôm nữa anh mặc kệ em , em sẽ nói cho Bạch Thu biết anh và em đã tái hợp , Bạch Thu phải biết sẽ chia , chấp nhận.

Cô ngoe nguẩy bỏ đi . Đoàn Dũng đứng thừ người ra . Niềm ân hận trong anh càng nặng nề hơn . Bạch Thu sinh còn non ngày non tháng , anh không có quyền gây bắt' cứ xúc động nào cho cô . Nếu không , anh cũng không thể tha thứ cho anh . Làm sao để cắt đứt quan hệ vừa mới hình thành đây ?

Nhưng Hoài Thu còn kinh khủng hơn cả ý nghĩ của Đoàn Dũng . Những tấm ảnh thân mật được cô cho rửa phóng to để lên bàn và gọi Hạ Liên đến.

- Em đến nhé Hạ Liên ! Chị có mua mấy bộ quần áo mới đẹp lắm . Tiếc rằng chị hơi mập , nhưng em thì vừa đó.

Đang muốn biết về Đoàn Dũng , Hạ Liên đến ngay . Cô gõ cửa , thấy im lặng , nên đẩy vào .

- Chị Hoài Thu !

- Chị đang trong toa- lét , em ngồi chơi đợi chị tắm đã.

Hoài Thu cố ở lại trong phòng khá lâu.

- Em mở nhạc nghe đi Liên . Chị mới mang về mấy đĩa nhạc mới của anh Dũng viết , ca sĩ Nhất Tuấn hát.

Hạ Liên chọn đĩa , cô há hốc mồm vì những bức ảnh thân mật của Hoài Thu và Đoàn Dũng . Đỏ mặt và giận dữ , nhưng cô vẫn xem cho biết.

Hoài Thu bước ra hờ hênh với chiếc khăn tắm quấn qua người.

- Chọn được chưa Liên ?

Rồi làm như bối rối vì Hạ Liên phát hiện mấy bức ảnh , cô cười ngượng ngập.

- Chị và anh Dũng tái hợp nhau rồi.

Hạ Liên ghen ngào.

- Sao chị bảo giúp em ?

- Chị hứa với em là 1 chuyện , nhưng anh Dũng yêu chị, không yêu em , chị biết làm sao bây giờ.

Hạ Liên lùi ra cửa .

- Em thật ngu ngốc , bắt mẹ cắt hợp đồng với anh Dũng , tiếp tay cho anh Dũng về với chị.

- Em ân hận thì muộn rồi , cô bé ạ. Cửa hàng chị đang rất đông khách , chị cần anh Dũng về tình yêu và cả công việc . Em còn trẻ, gia đình có tiền , lo gì không tìm được tình yêu hay tấm chồng xứng đáng . Bạch Thu đã sinh con , em nên đi thăm bạn . Chị nói thật , Bạch Thu chưa phải là địch thủ của chị, thì em đừng nằm mơ nữa . Chị sẽ buộc anh Dũng ly hôn để cưới chị.

Hất bàn tay Hoài Thu vờn trên má mình , Hạ Liên tuông ra cửa . Cô đúng là ngu ngốc , nổi nhíp cầu cho Bạch Thu đến với Đoàn Dũng và lại ngu ngốc hơn nữa khi tiếp tay cho đôi tình nhân cũ tái hợp nhau . Ôi ! Suốt đời cô chưa bao giờ biết khôn cả, cứ làm những chuyện ngu ngốc nhất đời.

Bạch Thu ơi ! Tổ nhớ hồi nhỏ đọc chuyện cổ tích “Chia quả dưa” mà tổ thấm thía chuyện mình . Tổ và cậu chính là 2 anh em ngu ngốc.

- Ủa , Hạ Liên !

Bà Bạch mở rộng cửa.

- Cháu đến nhằm lúc Bạch Thu vừa ở bệnh viện về, may đó !

- Bạch Thu khỏe không bác ?

- Khỏe, tuy nhiên ăn ít lắm.

- Cháu vào thăm Bạch Thu .

Bạch Thu nhồm dậy khi thấy bạn , cô mỉm cười.

- Đi làm ở đâu chưa Liên ?

- Đang lông bông . Mình ghét bị ai quản lý làm quyền nên làm chỗ này năm ba bữa , lại nhảy sang chỗ kia . Ngồi bán hàng ẹ lại càng chán hơn.
- Cậu thiết là .. nên tìm 1 việc làm cho ổn định đi chứ.
- Cậu đặt cho cu tí tên gì vậy ?
- Anh Dũng đặt tên Khang . Đoàn An Khang.
- Tên giống tên kiếm hiệp thí mờ . Nó giống anh Dũng thật nha.
- Ủ.

Bạch Thu cười hạnh phúc.

- Lúc vừa tỉnh lại , mình cứ mong nhìn thấy con . Thấy nó , mọi mệt nhọc đau đớn như tan biến ngay.
- Anh Dũng đâu ?
- Mới lên cửa hàng sáng nay , cậu đi dọc đường không gặp à ?
- Chắc tại mình không để ý , lên xe là phóng chạy như bay . Bạch Thu này ! Mình xin lỗi cậu nghen.
- Cậu có lỗi gì với mình đâu mà xin lỗi.
- Mình ghét cậu nên bảo mẹ cắt hợp đồng với anh Dũng , giữa lúc cậu và anh Dũng chặt vật tiền bạc.
- Có gì đâu , cũng may nhờ có chị Hoài Thu giúp đỡ.
- Chị Hoài Thu giúp đỡ ? Cậu và tớ đều làm bà ấy . Bà ấy ghê gớm không ngờ ..
- Sao ?

- Cậu coi chừng mất chồng đó . 2 người đó .. họ với nhau , chụp rất nhiều ảnh thân mật , mình tình cờ xem được thôi . Xấu hổ ời là xấu hổ.

Bạch Thu cắn môi , 1 nỗi đau nhóm lên trong lòng cô . Hèn gì lúc thì anh ngọt ngào chăm chút cho cô như để chuộc lỗi , lúc lại thần thờ ngồi bên cô mà tâm tư để tận đâu đâu . Hôm đi thăm cô , Hoài Thu còn mớm ý cả 2 ngủ chung với nhau . Tình yêu đầu tiên trong anh , cô có thể chấp nhận , nhưng sự phản bội của anh .. không thể nào.

- Chị ấy còn bảo anh Dũng hứa sẽ ly hôn với cậu ..
- Cậu ..

Toàn thân Bạch Thu lạnh ngắt , cô ôm lấy con trai.

- Cậu .. cậu bỗng cháu giùm ..

Hạ Liên hoảng kinh chụp đứa bé , còn chút xíu nữa nó rơi xuống đất . 2 mắt Bạch Thu nhắm nghiền , nước bọt sùi ra 2 bên mép . Hạ Liên thất kinh hét to.

- Bạch Thu .. bác ời . Bạch Thu ..

Bà Bạch sợ thất kinh hét Hạ Liên gọi điện cho bác sĩ , còn mình đổ gân trọng chai dầu nóng xoa nóng cho Bạch Thu.

- Tỉnh lại Thu ời ! Cháu đã nói với nó cái gì , ha? Liên ?
- Cháu nói .. nói anh Dũng với chị Hoài Thu thôi mà.
- Sao mà cháu điên vậy ? Tỉnh lại Thu ời.

Bà Bạch khóc oà . Bạch Thu cựa mình mở mắt.

- Mẹ .. con mệt lắm.
- Bác sĩ đến ngay . Con gắng kèm xúc cảm , hãy nghĩ đến mẹ và con, Thu ời.

Bác sĩ đến chích cho Bạch Thu 1 mũi thuốc trợ tim , ông nghiêm khắc.

- Phải biết tránh xúc động cho sản phụ chứ.

- Bạch Thu ơi ! Mình xin lỗi ..

Bạch Thu im lặng khép mắt , dòng nước mắt của cô âm thầm chảy dài . Anh đã phản bội và 1 ngày nào đó , anh sẽ nói tiếng ly hôn . Cũng phải thôi , anh yêu cô qua hình bóng người xưa .. Người xưa bây giờ là hiện thực , trách sao được khi thuyền quay về bến sông xưa.

- Cháu nên về đi.

Hạ Liên đi , cô thực sự thấy mình cô đơn , 1 khoảng không trống vắng và 1 nỗi buồn sâu tận cùng.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.7

22. – Chương 2.7

- Mẹ đừng nói gì cả với anh Dũng , mẹ nhé . Con tự giải quyết.

- Mẹ xin con hãy nghĩ đến bản thân và con mình , sẽ không ai thương mình bằng chính mình.

- Con hiểu rồi.

Lần đầu tiên khi anh hôn cô lúc về nhà , trong đầu Bạch Thu nhóm lên tia lửa căm ghét . Đồ phản bội !

- Em ngủ ha? Thu ?

Không nghe cô trả lời , anh bước lại bên nôi luồn tay xuống bế con.

- Úi chà ! Cục cưng của ba tè ra quần rồi.

Anh vụng về thay tả cho con , nói ngọt với nó như thằng bé đã biết nghe.

- Chủ nhật này ông nội sẽ xuống thăm con, con phải ngoan đó , biết chưa . Ầu .. ầu .. con bú tay , đói rồi phải không ? Thu ơi ! Cho con bú đi em.

Không nằm im được , Bạch Thu đành mở mắt ra.

- Anh bế con lại cho em . Hôm nay anh về sớm ?

- Ừ , cửa hàng đi vào nề nếp rồi , anh cần phải trở về với nghe của mình chứ . Anh đang viết về đề tài mẹ. Những lúc ngồi nhìn em cho con bú , anh thấy hay hay làm sao ấy.

Bạch Thu im lặng cho con bú . Có thể nào anh phản bội mình ? Cô ngẩng lên nhìn anh.

- Anh nói chủ nhật ba xuống ?

- Ừ , có cả mẹ. Mong rằng khi nhìn thấy thằng Khang , mẹ sẽ có tình cảm với em . Em có ngủ được không Thu ? Anh trông em bơ phờ ra đấy.

- Anh Dũng ! Có khi nào anh giấu em chuyện gì không ?

Đoàn Dũng giật thót người.

- Em hỏi anh như vậy là ý gì ?

- Không, chỉ vui miệng hỏi anh vậy thôi , chứ em đã nói là em luôn tin tưởng anh và chị Hoài Thu .

- Anh và cô ấy .. chỉ là bạn bè thôi mà .. Từng quen nhau bây giờ hợp tác làm ăn dĩ nhiên có chút thân mật . Em đói chưa ? Anh ra ngoài lấy cơm vào cho em nhé.

Anh đứng lên đi luôn ra ngoài không chờ cô đồng ý . Thái độ của anh không tự nhiên và lúng túng , không khỏi làm cô buồn thắm . Hạ Liên không nói dối , xưa nay anh không quen nói dối với cô , giờ đây anh né tránh . Càng nghĩ , lòng Bạch Thu càng đau như xé.

- Có cơm rồi nè em . Mẹ luộc cho em 1 củ khoai bí to , em phải ăn hết cho có sữa cho con mình bú . Cả giò heo hầm đủ rồi thịt nướng nữa nè .. Ăn nhiều ập thì mới đẹp , mẹ thằng cu tí ạ.

Tại sao em cho anh cơ hội để nói sự thật với em , anh lại khước từ ? Có phải anh muốn che lấp lỗi lầm của mình ? Có phải anh muốn bỏ em mà chưa nỡ nói ra ? Có phải vì lương tâm anh chưa cho phép anh từ bỏ em và con ? Ngần câu hỏi trong đầu Bạch Thu , cô đau đớn hiểu anh đang dối trá mình . Có nỗi đau nào hơn nỗi đau của người vợ bị phản bội ?

- Tóc em dài rồi . Kỳ này sinh xong , em để tóc dài , Thu nhé.

- Anh thích em để tóc dài như tóc của chị Hoài Thu lắm à ?

- Ồ không ! cô ấy uốn bõm xõm , nhuộm tóc vàng đỏ, anh chẳng thấy đẹp gì cả. Em uống nước mát nhé ! Mẹ bảo nước mát , anh nghe mùi thơm lắm .

- Anh đi nghỉ đi , không cần phải lo cho em.

Bạch Thu giặt cái khăn trên tay anh , cô nghiêng người tránh cử chỉ âu yếm của anh , thật không dễ dàng đón nhận khi hiểu anh đang sống 2 mặt.

Chuông điện thoại reo . Đoàn Dũng rút máy ra nhìn , số điện thoại hiện lên cho anh hiểu Hoài Thu đang gọi . Anh cau mày nhìn về phía vợ. Thật nhanh , Bạch Thu cúi xuống như không quan tâm đến . Đoàn Dũng bước ra khỏi phòng , anh quát khế.

- Em lại muốn gì nữa đây , Hoài Thu ?

- Anh không lên Sài Gòn , em sẽ xuống tìm đó.

- Hôm nay , anh muốn ở nhà.

- Em không biết . Ngày chủ nhật đẹp như thế này , em lại phải 1 mình , em không chịu đâu.

- Em muốn anh phải nói như thế nào em mới hiểu cho anh ha? Thu ? Anh phải chăm sóc cho vợ con anh.

- Từ bây giờ đến 11 giờ mà không gặp được anh , em sẽ đi xuống nhà anh . Anh liệu đi.

Đoàn Dũng bực bội tắt máy , anh nhất định không để Hoài Thu áp đặt mình nữa.

- Điện thoại của chị. Thu , hả anh ?

- Ủ, công việc thôi.

- Anh có đi lên cửa hàng không ?

- Không . Mặc kệ cô ấy ! Biết như vậy , anh không thèm hợp tác , viết nhạc cũng đủ sống rồi . Anh muốn dành trọn ngày chủ nhật cho em và con.

Lòng Bạch Thu dịu lại , có thể cô đang hiểu lầm anh . Nghĩ như thế , nên Bạch Thu có vẻ vui.

- còn 1 tuần nữa là đầy tháng con rồi.

- Ủ , mau ghê ! Nó lạnh ghê em hả? Mới hai mươi mấy ngày mà mắt lạnh dễ sợ. Đêm qua anh thấy cu cậu cười toe nữa chớ bộ.

Giây phút nhẹ nhàng dần ảm lại đến với đôi vợ chồng trẻ.

oOo

Hoài Thu sùng sục đi ra đi vào . Hơn 1 giờ nào có thấy Đoàn Dũng , có nghĩa anh không thèm đến , anh xem thường mệnh lệnh của cô . Lần này không gọi điện thoại di động của Đoàn Dũng, Hoài Thu bấm số điện thoại bàn.

- Alô .

Tiếng của bà Bạch . Hoài Thu nói như quát.

- Bác chuyển lời với Bạch Thu , nếu cô ấy cứ giữ rịt Đoàn Dũng ở nhà là không được đâu.

- Như vậy cô muốn sao ?

- Bảo anh Dũng lên Sài Gòn gặp cháu.

Cô hẳn học gác máy , bà Bạch đứng tần ngần 1 lúc.

- Dũng !

Đoàn Dũng tựa mình mở mắt.

- có chuyện gì vậy mẹ?

- Cô Hoài Thu bảo con lên Sài Gòn.

- Con biết rồi.

Đoàn Dũng vẫn ở nhà cho đến sáng hôm sau , bình tĩnh và thản nhiên , cho đến lúc rời nhà.

- Có ai ở nhà không ? Ra nhận thư.

Phong bì khá dày , không biết là thư gì , bà Bạch mạng vào cho Bạch Thu .

- Thư của con , đầu bưu điện Sài Gòn.

- Mẹ đưa cho con.

Bạch Thu lấy kéo cắt rèm thư , cô sửng sốt , 1 xấp ảnh rơi ra .. Anh Đoàn Dũng và Hoài Thu , 2 người không mảnh vải .. những tấm ảnh nom đến tởm lợm . Bạch Thu xé vụn , tay cô run bần bật . Hạ Liên nói không sai : anh đã phản bội cô.

Cái lạnh từ đầu phủ chụp , ngực tức đến thở không nổi , làm Bạch Thu hoảng sợ. Phải sống .. phải sống .. bé Khang cần mẹ.

- Bạch Thu ! Con đừng làm mẹ sợ nghe Thu.

- Con không sao đâu mẹ, nhưng lòng con đau lắm.

- Mẹ biết . Hãy can đảm lên . Sự đau khổ nào rồi cũng qua đi con ạ. Mẹ nghĩ có thể Đoàn Dũng bị cảm dỗ thôi.

Cất tất cả những ảnh vào bì thư , Bạch Thu nằm xuống . Có nên tha thứ cho Đoàn Dũng ?

- Bạch Thu đâu rồi ?

- Í ! Cha mẹ chồng của con , Thu ạ.

Bạch Thu gượng ngồi dậy , ông bà Bích mang khá nhiều quà cho cô.

- Con khỏe không Thu ? Nghe thằng Dũng nói con ít ngủ, nên ba kêu mẹ con mua 1 mớ củ sen để hầm với giò heo cho con ăn.

- Cám ơn ba mẹ.

Ông vụng về bế cháu nội lên.

- Lâu quá không bỗng con nít , tay chân cứ lỏng cứng . Bà xem nè ! Mặt nó giống thằng Dũng y hệt , cái miệng nó giống bà , nói nhiều à xem.

Bà lườm ông.

- Hồi đó ông đâu có chê tôi nói nhiều , còn khen tôi biết cách ăn nói nữa kia mà.

Ông cười ha hả.

- Hồi trẻ khác , già phải khác chứ.

Không mấy có cảm tình với Bạch Thu , vậy mà nhìn thẳng bé quá giống Đoàn Dũng , lòng bà nao nao xúc động.

- Ông cho tôi bế cháu tôi với.

- Thì đây , tôi có giành với bà đâu . Dũng đi Sài Gòn rồi hả con ?

- Dạ.

- Thằng đó lẳng mạn dễ lạc lòng , nhạc sĩ mà con . Ba biết tính con trai ba , gần đây con lại để cho nó hợp tác với cô Hoài Thu gì đó , ba không vừa ý chút nào.

- Dạ, không có gì đâu ba.

- Ủ. Phòng bệnh hơn là trị bệnh con ạ.

Bà nói kháy ông.

- Sao hồi trước , ông không bảo ông hãy phòng bệnh ? Sợ ở 2 nhà rồi à ?

- Thôi mà bà.

Xem ra ông đã nhận ra đâu là bờ bến bình yên ình . Còn Đoàn Dũng ? – Lòng Bạch Thu nhói lên – Những hình ảnh cô vừa trông thấy , nó sẽ là dấu ấn mãi không phai trong lòng cô . Nhớ để mà đau.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.8

23. – Chương 2.8

Xô mạnh cửa phòng Đoàn Dũng , Hoài Thu giận dữ đi vào.

- Tại sao hôm qua , em gọi mà anh không lên ?

Thái độ của cô làm Đoàn Dũng khó chịu , tuy nhiên anh cố ôn hòa.

- Anh bận.

- Bận ?

Hoài Thu nói như quát.

- Có phải là nó không cho anh đi ?

- Cô ấy không hề biết em và anh có mối quan hệ khác . Anh đã nói với em , chúng ta hãy dừng lại . Nếu không , cửa hàng này em hãy tự quản lý . Em có thừa khả năng để kinh doanh , sự có mặt của anh hay không , không còn quan trọng nữa.

- Nhưng em muốn anh là của em.

- Em đừng quá đáng , Hoài Thu ạ.

Hoài Thu cười nhạt.

- Hoá ra những lời ca tiếc nuối về 1 mối tình tan vỡ , anh viết ngày đời yêu em là lời nói dối à ?

- Anh nghĩ thời gian thay đổi , con người cũng phải thay đổi.

- Anh nhất định chia tay với em ?

- Anh đã có vợ, chúng ta hãy là bạn.

- Anh xem cái này đi.

Hoài Thu quăng xấp ảnh xuống bàn trước mặt Đoàn Dũng . Anh ngơ ngác cầm lấy xem , mặt chột đỏ như gấc . Anh giận dữ xé vụn.

- Em chụp những bức ảnh này để làm gì ? Anh thật xấu hổ.

Hoài Thu khoanh 2 tay trước ngực , mặt cô hất lên.

- Để buộc anh là của em . Ngày hôm qua , em đã gửi những bức ảnh này cho Bạch Thu .

- Trời đất ơi !

Đoàn Dũng bật dậy như cái lò xo , toàn thân anh run lên.

- Tại sao em làm như vậy ? Nếu như cô ấy bị xúc động mạnh thì sao ? Em thừa biết cô ấy sinh chưa đầy 1 tháng kia mà.

- Em sẽ làm hơn như thế nữa , nếu anh bỏ em . Em sẽ công bố những bức ảnh này cho báo chí, thử xem anh có được xem là thần tượng , 1 nhạc sĩ có đạo đức hay không .

- Cô là con rắn độc .

Đoàn Dũng vùng ta tát mạnh vào mặt Hoài Thu , bàn tay anh rất bồng . Anh thật sự ghê sợ con người đứng trước mặt mình . Để có anh , cô sẵn sàng làm tất cả không từ 1 thủ đoạn nào . Vậy mà cô vẫn sà vào lòng anh ôm anh.

- Đúng , em là con rắn độc , bởi vì em yêu anh . Từ sau phút gặp anh trên đất Mỹ , biết anh đi tìm em khổ nhọc , trái tim em lại rung lên những nhịp đập của 1 tình yêu dang dở, và bằng mọi giá, em nhất định ly dị quay về quê hương tìm anh . Tại sao anh nỡ quên em ? Tại sao anh đi cưới vợ ? Giờ đây , anh còn tàn nhẫn quất vào mặt em là thời gian thay đổi , anh cũng thay đổi. Anh hết yêu em vì cô ta , tại sao em không hạ gục cô ta bằng những bức ảnh này chứ.

Đoàn Dũng đẩy mạnh Hoài Thu ra , anh đau đớn ngã phịch xuống ghế . Chắc chắn lá thư ấy đã đến . Cầu trời cho nó đừng đến.

Đứng lên , anh phóng chạy như bay , Hoài Thu hét lạnh.

- Anh đi đâu ? Muốn lấy lại lá thư à ? Muộn rồi.

Đoàn Dũng đứng lại như chiếc xe bị phanh thắng gấp , mắt anh đỏ lên . Hoài Thu bước lại , ngã vào lòng anh.

- Tốt nhất , anh hãy ở lại.

- Tôi ghê tởm cô ! 1 Hoài Thu e ấp của ngày xưa chết trong tim tôi rồi , cô hiểu không ?

- Em đã không hạnh phúc , thì cô ta đừng hòng có hạnh phúc.

Đoàn Dũng gục mặt xuống đôi bàn tay, nỗi ân hận giày vò anh tận cùng ..

oOo

Xe của ba mẹ. Vậy là 2 ông bà đã đến . Lại trời cho giông tố đừng nổi lên . Đoàn Dũng rụt rè bước vào.

- Thưa ba , mẹ ..

- À ! Về rồi à ? Ba mẹ xuống đây lúc mười giờ . Vợ con nuôi con thật khéo đó Dũng . Thăng bé bú no là ngủ.

- Dạ. Ba mẹ đi đường có mệt không ?

- Mệt gì đâu . Nhà ở quê thích thật , rộng rãi thoáng mát . Ba mẹ thấy đàn gà của mẹ vợ con rồi , con nào con nấy mập ú ngon lành.

Đoàn Dũng nhìn vợ, bắt gặp ánh mắt của anh , cô quay đi.

Bà Bạch từ dưới bếp đi lên.

- Dững ! Thay quần áo rồi ăn cơm con.

- Chị để tôi phụ cho.

2 bà mẹ đi xuống bếp, Dững ngồi xuống cạnh cha , bên chiếc nôi , ông nhìn Dững .

- Con có vẻ ốm đi nhiều . Có cần ba giúp đỡ gì không ?

- Dạ, tiền , con có rồi ba .

- Con đi đi về về hoài cũng cực . Hay là con nhận lời mời cộng tác của đài truyền hình . Làm giàu đôi khi cũng cần , nhưng gia đình là quan trọng.

Liếc về phía Bạch Thu , đang đi ra ngoài , ông khẽ khàng.

- Cô Hoài Thu gì đó lên nhà mấy lần mua chuộc bà ấy để chia rẽ vợ chồng con . May là ba nghe được la bà 1 trận . Người đàn bà muốn phá gia cang kẻ khác là người không tốt , con ạ. Con nên xa người đàn bà ấy.

- Con đng bị cô ấy làm áp lực , con đang rất bối rối . Bạch Thu còn non ngày non tháng , cô ấy có chuyện gì , con ân hận cả đời.

- Con nên thành thật nhận lỗi với vợ.

Buổi cơm vui vẻ, Bạch Thu không có biểu diện nào khác . Đoàn Dững tạm yên tâm . Hơn lúc nào hết , anh yêu nếp sống gia đình này vô cùng.

- Em ngủ thức , Bạch Thu ?

Cô mở mắt ra , nhìn anh chờ đợi.

- Có chuyện gì không anh ?

Lời tự thú sao không dễ dàng chút nào , anh lúng túng.

- Em có muốn anh ở lại đây để làm việc cho đài truyền hình không ?

- Nhưng quan trọng là anh có thích nghi được với công việc này không ? Biên tập viên cho các chương trình ca nhạc sẽ mất rất nhiều thời gian của anh . Và còn .. chị Hoài Thu nữa . Công việc kinh doanh trên ấy chỉ có 1 mình , liệu chi. Thu có chịu không ? Chị ấy là người bỏ vốn đầu tư , anh bỏ công sức , em không muốn vì em mà anh thất bại.

- Anh ..

Bạch Thu hồi hộp đợi, cô chấp nhận điều đau lòng , nhưng thà anh nói thật với cô . Nhưng lời tự thú cứ chìm sâu trong im lặng . Có người vợ nào không đau khổ khi hiểu chồng mình đan díu cùng người tình cũ . Cô sẽ tha thứ hết cho anh , làm người tránh sao khỏi phút giây lạc lòng . Nhưng anh chỉ nhẹ nhàng.

- Anh cần không gian yên tĩnh để viết nhạc , cho nên .. em thông cảm cho anh , Thu nhé .

Vậy là anh vẫn muốn lừa dối cô , Bạch Thu nhích người ra khỏi vòng tay của anh , những tấm ảnh ghê tởm lại hiện ra trong trí cô , Bạch Thu khóc âm thầm lặng lẽ ..

Đêm nay anh lại không về , căn nhà vắng chỉ mỗi mình cô lại quạnh hiu . Mỗi tiếng xe chạy qua , cô lại hy vọng anh trở về , nhưng chỉ là khoảng không im lặng.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.9

24. – Chương 2.9

Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ chói chang , 1 ngày chủ nhật đã đi qua lặng lẽ . Thăng Khang cứ khóc mãi , Bạch Thu nghe tiếng mẹ ru cháu nảo ruột.

“Một mai thiệp có xa chàng.

Đôi bông thiệp trả, con chàng thiệp xin ..”.

mình có can đảm không ? 2 tiếng “chia tay” làm cô tan nát cả lòng . Nhìn mình trong gương , cô hoảng hốt . 1 Bạch Thu nào đó vàng vố già nua . Mình đã già rồi ư ? 1 cảm giác mệt mỏi cứ đè nặng trong cô . Gượng đứng dậy , nhưng sao mọi thứ tối sầm . Bạch Thu chơi với đưa tay tới trước.

Rầm ! Bạch Thu ngã sòng soài trên nền gạch.

- Bạch Thu ! Thu . tỉnh dậy đi con.

- Mẹ ..

Văng vẳng tiếng khóc của mẹ.

- Hãy can đảm lên con ơi ! Hãy sống vì mẹ, vì con của con nữa . 25 năm trước , mẹ từng đau khổ như con , tưởng chừng không thể nào đứng dậy được , nhưng nghĩ đến con , mẹ vượt qua tất cả. Con không có quyền rời bỏ mẹ.

- Mẹ ơi ! Con khổ quá . Tại sao anh ấy lừa dối con ? Con đã cho cơ hội anh ấy thành thật với con , vậy mà anh ấy vẫn lừa dối con . Con không muốn chết vì đau khổ, vì căn bệnh trầm uất , nhưng con thực sự thua người ta rồi . Con thua rồi , anh ấy đã quên con.

- Mẹ van con đừng nói nữa . Mẹ tin nó sẽ không bỏ con.

- Sẽ không bỏ con ? Có thật không mẹ ? 2 ngày rồi anh ấy có về đâu , 1 cú điện thoại cũng không có.

- Để mẹ gọi nó về nhé.

- Đừng mẹ! Anh ấy phải hiểu con là vợ anh ấy , còn có bé Khang nữa . Mẹ ơi ! Hãy cho con khóc . Ngày mai , con nhất định không khóc nữa . Mẹ bế bé Khang lại đây giùm con.

Bạch Thu ôm con thật chặt , đến đôi mắt bé khóc thét lên.

- Con điên rồi ha? Thu ?

- Khang ơi ! Mẹ xin lỗi ..

Chuông điện thoại reo , Bạch Thu run rẩy chồm tới , cô lập cập.

- Alô . Đoàn Dũng ! Em nghe đây.

- Tôi là Hoài Thu , không phải Đoàn Dũng . Có bảo mẹ cô đừng gọi điện thoại mãi , phiền quá đi mất . Nếu Đoàn Dũng còn yêu cô , anh ấy sẽ về . Tôi thiết nghĩ cô không nên giữ rịt lấy 1 kẻ hết yêu mình.

Bạch Thu gác điện thoại , mắt cô mở to trừng trừng . Lời lẽ kia như từng ngọn roi quất vào da thịt cô đau buốt . Bạch Thu gục xuống trong nỗi đau bàng hoàng ..

- Bạch Thu ..

o0o

Đoàn Dũng nhăn mặt .

- Sao em để phòng tối tắm vậy ha? Thu , mở cửa ra chứ .

Anh xô mạnh cánh cửa và quay lại sững sờ.

- Bạch Thu ! Em bệnh sao vậy ?

Anh bước mau lại kéo tay cô đang ngồi thu mình trong 1 góc.

- Em làm sao vậy ? Mấy ngày nay anh bận tối tăm mặt mũi nên không về nhà được . Em bệnh làm sao , nói anh nghe ?

Lặng lẽ đẩy tay anh ra , Bạch Thu nhìn anh rồi rút xấp ảnh dưới nệm đưa cho anh.

- Gì vậy ?

Anh nhìn cô rồi mở bì thư , mặt anh đỏ rồi tái , tái rồi đỏ.

- Hoài Thu gửi những thứ này cho em à ? Cô ta thật là quá quắt ! Bạch Thu ! Anh xin lỗi .. Nếu như em cũng biết anh rất khổ tâm .. Cô ấy đã dùng những tấm ảnh này uy hiếp anh , anh không thể không nghe cô ấy . Nếu như báo chí chụp được những tấm ảnh này , thì anh không còn gì hết , em hiểu không Thu ? Người ta sẽ sa thải anh ra khỏi ngành, nhạc của anh sẽ bị cấm hát.

- Như vậy , chúng ta ly dị.

- Ly dị ? Không .. anh van em Thu ơi . Anh vẫn còn yêu em.

- Yêu em ?

Bạch Thu cười đau đớn.

- Yêu em ? Không đâu . Em chỉ là cái bóng của chị ấy . nay , người thực đã về , em chỉ cái bóng , cái bóng phải tan biến đi . Anh nghĩ rằng em sẽ bình thản hay không bị tổn thương khi xem tất cả những ảnh kia ? Bàn tay anh , nụ hôn của anh và lời nói ngọt ngào từng ru em đã từng với chị ấy .. Em còn có thể yêu anh được nữa hay sao ?

- Hãy tha thứ cho anh , Thu ơi . nhìn em như thế này , lòng anh đau lắm . Được , anh sẽ không để cô ấy uy hiếp anh nữa , anh chấp nhận mọi tình huống xấu , vì anh đã lạc lòng mà làm lỗi . Anh xin em đừng tự hành hạ em . Bé Khang cần em và anh nữa.

Anh hôn lên những giọt nước mắt của cô.

- Hãy tha thứ cho anh.

rồi anh bế bé Khang ngồi cạnh cô.

- Em xem, con mình ngoan chưa ? Em sinh còn non ngày non tháng , cứ khóc hoài rồi bệnh hoạn ai lo cho con đây . Khang ! Con xin lỗi mẹ giùm bố đi.

Ánh mắt tròn xoe , thương quá Bạch Thu siết chặt con vào lòng , tự nhủ mình hãy tha thứ cho anh . Anh ôm gương mặt cô vào đôi bàn tay âu yếm.

- Chúng mình đi Đà Lạt nhé ! Khí hậu ở đó thích hợp cho sức khỏe của em . Đừng bao giờ em nghĩ rằng anh hết yêu em , em chính là tình yêu của anh , Hoài Thu là quá khứ . Những gì cô ấy làm, làm cho anh quá sợ rồi.

Anh trút cơn mưa hôn lên cô . Hạnh phúc lại trở về trong căn nhà nhỏ..

- Mình không nên đi Đà Lạt anh ạ.

- Sao ?

- Mẹ nói bé Khang còn nhỏ lắm . Đà Lạt lại khá xa , đi chơi mấy hôm , bỏ con ở nhà em không nỡ .

- Vậy thì ở nhà . Căn nhà mình cũng có thể là Đà Lạt thứ hai.

Chưa bao giờ anh chiều chuộng yêu thương cô như thế , điện thoại bàn cắt , điện thoại di động tắt máy . Anh ngồi chải tóc cho cô , đùa.

- Tóc em dài rồi , hết là cô bé “Mùa thu tóc ngắn” , bây giờ là Thu tóc dài mới phải.

Reng .. reng .. reng . Chuông cửa ngân dài , cách bấm chuông 1 cách giận dữ . Không nói , Đoàn Dũng hay Bạch Thu đều hiểu chỉ có Hoài Thu mới có kiểu bấm chuông như thế . Quả thật , cô hết ầm ngoài cổng.

- Đoàn Dũng ! Có mở cửa không thì bảo ? Tôi phá nhà đó.

Bạch Thu ngẩng lên.

- Anh ra mở cửa cho cô ấy đi.

Ngần ngừ 1 chút , Đoàn Dũng đi ra cửa , anh kéo mạnh tay Hoài Thu vào.

- Em làm quái quỷ gì vậy hả?

- Quái quỷ à ? Anh thì có . Tôi hỏi anh , tại sao tắt cả điện thoại không liên lạc được ?

- Là do tôi tắt máy đấy.

Hoài Thu đi luôn vào nhà , cô ngồi bật ra xa lông, thái độ bảnh chọe.

- Như vậy anh thách đố em , phải không ? Anh xem bài báo này đi.

Hoài Thu quăng tờ báo lên bàn , Đoàn Dũng cầm lấy . Hàng chữ khá to trên trang báo :

” Đã đến lúc nên chấn chỉnh hàng ngũ nhạc sĩ trẻ, để cảnh cáo những nhạc sĩ có xu hướng làm bằng hoại đạo đức , chẳng những thế , còn lén lút sáng tác nhạc phản động bán cho nước ngoài . Kể đó là ai ? Xin bạn đọc hãy đón đọc trong số báo phát hành ngày mai”.

Đoàn Dũng vò nát tờ báo , anh thực sự ghê sợ Hoài Thu , nên quay nhìn cô ánh mắt thất vọng ghê gớm . Hoài Thu đứng lên.

- Đưa em về Sài Gòn.

Đoàn Dũng lạnh lùng.

- Em đã đến 1 mình thì nên về 1 mình.

- Anh muốn em làm âm ĩ lên hay sao ? Anh có biết vì ai mà em khổ sở như vậy không ? Ăn không được ngủ không yên ..

Bạch Thu đi nhanh về phòng mình đóng chặt cửa lại , cô bịt kín 2 tai mình để đừng nghe những gì ngoài kia , những lời nói tan nát lòng cô . Đoàn Dũng khổ sở không kém , anh nắm tay cô lôi ra cửa.

- Em nên về đi.

- Nếu em về 1 mình , ngày mai anh lên mà nhận xác .. Mẹ con em .. em đã có thai ..

Hoảng kinh , Đoàn Dũng nhào tới bịt miệng cô . Anh lôi cô đi nhanh ra xe , đẩy cô ngồi vào trong xe , rồi ngồi vào theo , cho xe lướt tới với vận tốc kinh hồn.

Hoài Thu giận dữ.

- Được rồi , anh muốn chết , cả 2 ta cùng chết.

Cô bệu bạo.

- Anh viết nhạc yêu em , yêu mãi 1 đời .. vậy mà khi em trở về anh đã lấy vợ. Cuộc hôn nhân bên kia của em dấu rằng không hạnh phúc , cứ mặc kệ em đi , tại sao anh xuất hiện , cho em biết anh khổ sở tìm kiếm em những 3 năm . Chính anh khơi gợi tình yêu bùng lên trong em , rồi anh bỏ em . Em không sống nổi khi thiếu anh , Dũng ạ. Em chết mất , anh chạy xe nhanh đi , nhanh lên !

Đoàn Dũng cho xe chạy chậm lại , anh thở dài . 1 Hạ Liên suýt nữa đi tìm cái chết , lẽ nào anh lại để Hoài Thu chết vì mình . Trái tim yếu đuối dễ lạc lòng của anh mềm nhũn , anh kéo cô ngã vào lòng mình.

- Lẽ ra em nên quên anh , em thấy Bạch Thu hốc hác , bơ phờ vì anh.

- Còn em , anh nói em vui sướng lắm hay sao ? Chẳng lẽ bây giờ em bỏ đứa con , nó là tình yêu của em và anh kia mà . Em nhất định phải sinh đứa con này , dù anh còn yêu em hay không .

Cô mơn man bàn tay lên má anh.

- Ngày hôm qua , em gặp mẹ, mẹ nói vui lắm khi biết em sắp có con với anh . Em về ở chung với mẹ nhé . Có mẹ, em sẽ đỡ nhớ anh mỗi khi anh về với Bạch Thu .

Còn biết nói gì hơn là chấp nhận sự việc đến.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.10

25. – Chương 2.10

Họ đã đi . Hoài Thu ngang nhiên đến và anh đi cùng với cô ta . Bạch Thu đứng sững giữa căn phòng khách , mới mấy phút trước đây hãy còn ồn ào và bây giờ lạnh lùng trống vắng , chỉ có cô với 1 nỗi buồn vô tận.

Cô không còn giọt nước mắt nào để khóc cho sự phản bội . 2 ngày qua , cô đã hưởng 1 thứ hạnh phúc ảo ảnh giả dối , đau đớn thay . 2 ngày qua anh dỗ ngọt bằng những lời giả dối . Cô vừa yêu anh , vừa căm thù anh . Tiếc rằng cô quá yêu anh và càng yêu để hiểu rằng cuộc đời cô là địa ngục . Em sẽ không tha thứ cho anh . Hết tất cả rồi , Dững ạ.

Soạn quần áo cho con và mình , Bạch Thu quyết định , 1 quyết định mà từ đây sẽ làm cô đau lòng.

- Ủa ! Vợ thằng Dững .

Ông Bích bật dậy như cái lò xo.

Bạch Thu cúi chào ông.

- Thưa ba.

- Con .. con đi 1 mình , ha? Thu ?

- Dạ. Mẹ đâu hả ba ?

- Mẹ con .. đi vắng rồi.

Thái độ của ông thật lúng túng , ông lấy cho cô ly nước .

- Con ngồi đi . Định đi dạy lại chưa ?

- Dạ, còn nghỉ 1 tháng nữa . Ba mẹ đều khỏe chứ ạ ?

- Ừ khỏe . Thu này ! Ba hiểu thằng Dững làm con buồn . Ba thương con lắm , nhưng con hãy thông cảm, nó đang bị áp chế.

Bạch Thu cúi đầu cố ghìm nước mắt , ông vừa khơi lên ở cô 1 tâm sự nào nề của 1 người vợ bị phản bội.

Đoàn Dững giật thót người , anh muốn lùi lại mà không kịp nữa . Bạch Thu ngẩng lên và anh đang dừng lại ở bậc thang cuối cùng , cả 2 nhìn nhau . Anh mặc áo thun , quần đùi , người đầy mồ hôi.

- Anh Dững ơi ! Mang hết đồ lên đi chứ anh.

Tiếng của Hoài Thu , Bạch Thu đứng dậy , Hoài Thu đang đi xuống , cô mặc bộ quần áo trong nhà . Đến lúc này , Bạch Thu mới chú ý đến mớ đồ linh kính phía trước . Nhìn thấy Bạch Thu , Hoài Thu hất mặt.

- Cô đừng nhìn tôi kiểu đó . Tôi đã được mẹ nhìn nhận và cho phép tôi dọn về đây ở . Suy cho cùng , cô có con và tôi cũng sắp có con . Tôi chỉ đòi lại người tôi yêu mà thôi.

Toàn thân Bạch Thu run lên , cô tưởng mình có thể ngã quỵ trước 1 thực tế đau đớn . Khi đến đây cô đã chấp nhận mình là kẻ bại trận , vậy mà nỗi đau anh gây ra cho cô còn gớm ghê hơn . Nắm 2 tay mình thật chặt , Bạch Thu nhìn sâu vào tình địch.

- Tôi sẽ ly hôn . Tôi chấp nhận ly hôn để trả cho chị những gì của chị. Người xưa thường nói cũng như chị luôn bảo tôi : “người ta giữ kẻ muốn ở lại , không ai giữ kẻ muốn ra đi”, cho nên chị an tâm sống với anh ấy . Có điều .. đừng nên dồn anh ấy vào con đường cùng.

Quay sang cha chồng , cô ghen ngào.

- Thưa ba , con về.

- Bạch Thu ! Con nên nán lại ..

- Con không sao đâu ba .

Bạch Thu bước nhanh ra ngoài , đây sẽ là lần sau cùng cô đến đây . Nếu ngày hôm qua cô còn đau đớn còn tiếc nuối những ngày ấm êm hạnh phúc bên anh , thì giờ đây tất cả đã hết . Chia tay quay lưng mà không hề nuối tiếc.

- Bạch Thu !

Đoàn Dũng đuổi theo.

- Nghe anh nói đi Thu.

Chiếc xe tắc xi trời đến , Bạch Thu leo nhanh lên , cô đóng sầm cửa lại ra hiệu cho tài xế lái xe đi.

- Bạch Thu .. Bạch Thu ..

Hình bóng anh xa mờ sau lưng cô , những giọt nước mắt đau thương của Bạch Thu lúc này đây trào ra như ngọn suối.

oOo

- Anh biết anh không đủ tư cách để xin em tha thứ , nhưng em đừng ly hôn , được không Thu ?

- Anh muốn cùng 1 lúc sống với 2 người phụ nữ à ?

- Anh ..

Bạch Thu lạnh lùng.

- Em đã nộp đơn tại tòa rồi . Căn nhà này , em trả lại cho anh . Anh yên tâm ! Em sẽ không đòi hỏi bất cứ 1 điều kiện nào ngoài việc được nuôi dưỡng bé Khang khi 2 chúng ta ly hôn.

Đoàn Dũng buồn rầu nhìn mọi thứ được Bạch Thu thu dọn lại . Anh đã làm thương tổn cô nhiều quá , lời nói nào trong lúc này cũng thành giả dối.

Trên chiếc nôi , bé Khang nằm đập chân bành bịch , nó nói vang những âm thanh vô nghĩa . Bước lại nôi con , Đoàn Dũng luồn tay bế nó lên . Thằng bé nhìn Dũng và cười , nụ cười ngây thơ vô tư . Xúc động , anh ôm con , giọt nước mắt ăn năn lăn nhanh trên má con.

- Con hãy ngoan nha Khang nhé! Ba thật không xứng đáng làm ba của con.

Anh đến ngồi trước cô.

- Anh van em đừng đi Thu ạ! Căn nhà này là của em , dẫu chúng ta không còn sống chung nữa thì nó vẫn là của em và con.

- Khi em và anh đã chia tay , em không còn muốn nhận bất cứ thứ gì . Cuộc sống xưa nay em vốn bình dị, em sẽ trở về khu tập thể như xưa . Về bé Khang , xin anh đừng gặp nó.

Cô đóng nắp vali lại , gọi to.

- Mẹ ơi ! Xong chưa ?

Bà Bạch buồn hiu hắt.

- Xong hết rồi , còn chờ xe nữa thôi.

Xe đến , Bạch Thu chỉ mang đi những gì của cô : 1 hành trang nghèo nàn . Đoàn Dũng đứng lịm người trong cảm giác bị hắt hủi . Cô thật cứng đầu , tại sao cứ nhất định phải chia tay ? Anh quay về thành phố với 1 tâm trạng vừa giận vừa đau đớn . Giận cô cứng đầu , đau đớn vì chính mình là tan vỡ hôn nhân của mình.

Mang tâm trạng nào nề nên chẳng muốn quay về nhà , Đoàn Dũng cứ đi , rượu uống mềm môi sao nỗi buồn vẫn không vơi đi.

- Anh Dũng !

Hạ Liên thẳng thốt giăng chia bia trên tay anh.

- Đừng uống nữa , anh Dũng!

- Hạ Liên phải không ? Tại sao em ở đây ? Trai chai rượu lại cho anh .

- Anh say quá rồi , tại sao anh lại bê bối như thế này , hả anh ?

Đoàn Dũng lè nhè.

- Say đầu mà say , say mà anh còn nhận ra em là Hạ Liên . Ngồi xuống đây uống rượu với anh . Anh buồn quá ! Bạch Thu nhất định ly hôn với anh . Cũng tại anh , cô ấy bỏ anh là đáng kiếp.

- Bạch Thu đòi ly hôn ?

- ừ . Rót rượu ra đi chứ Liên . Anh em mình cùng uống cho quên đời , quên đi nỗi buồn ..

Đoàn Dũng gục xuống bàn , anh đã quá say . Hạ Liên lắc đầu . Cô không còn thấy ghét Bạch Thu , bởi chính việc đau khổ hôm nay có cô dự phần trong đó.

- Anh Dũng ! Em đưa anh về.

Đoàn Dũng lặng im cho Hạ Liên dìu anh . Chỉ những say mềm môi anh mới tạm quên nỗi đau dày xé mình.

- Không cần cô đưa anh ấy về , tránh ra đi !

Từ lúc nào , Hoài Thu xuất hiện , cô đẩy Hạ Liên ra . Hạ Liên nổi giận.

- Chắc là chị vui lắm khi anh Dũng như thế này . Tại sao chị cứ luôn làm khổ anh ấy ?

Hạ Liên lạnh lùng.

- Đầu can hệ gì đến cô . Anh Dũng ! Về nhà thôi . Suốt ngày cứ say xỉn , nhạc không viết cửa hàng không ngó tới , chán thật !

Chị nên buông tha anh Dũng , để anh ấy về với Bạch Thu . Anh Dũng mà như thế này là tại chị tất cả. Tôi ân hận đã tiếp tay cho chị , chị là con người nham hiểm.

- Cô nói đủ chưa ? Nếu như Đoàn Dũng có bỏ tôi , anh ấy cũng không thèm để mắt đến cô đâu , tốt nhất cô nên câm miệng lại . Tôi là con người nham hiểm đó , rồi sao ?

Câu nói của Hoài Thu như đổ dầu vào lửa , Hạ Liên mím môi giáng xuống 1 đòn chí tử.

- Chị tưởng tôi không biết chị là thứ gái bao à ? Tôi còn biết chính chị đã phá hỏng thắng xe giết chồng của chị, cái người tiếp tay cho chị, hẳn đã sang , chị tưởng nuốt gọn số tiền bảo hiểm 1 mình à ?

Đang dìu Đoàn Dũng , Hoài Thu như giẫm phải lửa , cô buông Đoàn Dũng ngã lăn cù xuống đất , quay nhìn Hạ Liên .

- Cô nói bậy bạ cái gì vậy ?

- Hình như chị có vẻ sợ. Nếu tôi nói bậy , sao chị lại sợ nhỉ?

Khom người , Hạ Liên kéo Đoàn Dũng ngồi dậy , cô túm áo anh.

- Anh tỉnh lại đi! Anh đang chung sống với 1 con rắn độc , anh biết chưa ?

- Tôi cảnh cáo cô không được nói bậy.

- Tôi không sợ chị đâu . Nhất định tôi sẽ cho anh Dũng thấy bộ mặt thật của chị.

Hạ Liên bỏ đi , gian phòng có máy lạnh mà mồ hôi Hoài Thu rịn trên trán . Tony Cường đã sang ?

Độc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.11

26. – Chương 2.11

Lòng sục tất cả khách sạn , cuối cùng Hoài Thu cũng tìm thấy Tony Cường.

Gã bình thần phì phà điều thuốc.

- Em tìm anh nhanh hơn anh tưởng . Sự thật , anh biết em có cửa hàng băng đĩa đồ sộ từ 1 tuần nay.

Hoài Thu thấp giọng ngọt ngào.

- Anh sang từ bao giờ ?

- Nửa tháng rồi . nhỏ hơn nước Mỹ mà , phải không ?

- Anh Cường ! Em đã đầu tư tiền vào cửa hàng hết rồi , nhưng nhất định em sẽ gom tiền lại đưa cho anh.

- Bao lâu ?

- Cho em 3 tháng . Vả lại , em cũng sắp sinh rồi , anh thông cảm cho em.

- Tôi cho cô 2 tháng thôi , nếu không đừng trách tôi.

- Nếu như .. Hoài Thu cười nhạt – Anh tố cáo em , anh cũng sẽ bị liên can , vì chính anh là người phá hỏng thẳng xe . Anh là nhân viên bảo hiểm của công ty nữa .. Anh hiểu hậu quả ra sao nếu như anh tố cáo em.

Cường lạnh lùng.

- Tôi tự biết , nhưng kẻ đầu tiên biết chuyện này sẽ là Đoàn Dũng , cô hiểu chưa ?

- Anh Cường ..

Hoài Thu sợ xanh mặt , cô xuống giọng ngay.

- Anh hại em làm gì ? Dù sao chúng ta cũng có những ngày tháng chung sống vui vẻ.

- Tôi quên rồi , loại người như cô trở mặt phản trắc mau lắm . Cho nên khi có tiền theo như hợp đồng chúng ta giao ước , tôi sẽ về Mỹ ngay , cô ở đây với ai mặc kệ cô . Nhớ 2 tháng thôi nhé.

Ra về đi giữa thành phố đông đảo mà Hoài Thu như đi giữa sa mạc hoang vu . Cô không thể nào giao tiền cho Cường . Số tiền trao trả cho hắn không phải nhỏ, nếu trao cho hắn , số còn lại là bao . Rồi lấy gì mà sống khi Đoàn Dũng đang như kẻ đắm thuyền chỉ muốn chết với con thuyền ?

o0o

- Cậu không nên ly hôn , mình thành thật khuyên cậu đấy Bạch Thu .

Bạch Thu cười buồn.

- Mình bị tổn thương nhiều quá rồi , vào muốn được yên thân nuôi con.

Nặng thẳng Khang , Hạ Liên nhăn mặt.

- Cậu không thương con , khi nó phải xa cha à ?

- Đành thôi ! Mình không còn cách chọn lựa nào khác . Cậu có việc làm chưa ?

- rồi , làm việc cho ba mình . Tiền bạc sông phẳng đó nha.

Đôi bạn thân ngày nào tưởng mối quan hệ đã tan vỡ , giờ trở nên khăng khít . Có 1 điều Hạ Liên không thể nói ra sự thật . Nếu sự thật được phun ra , chắc chắn Bạch Thu sẽ bỏ ngay ý định ly hôn . Nhưng làm sao đây , khi Cường là anh của cô ? Ghét Hoài Thu , cô cũng không nỡ nhấn tâm tố cáo anh mình.

Lảng sang chuyện khác , Hạ Liên nhìn quanh.

- Cậu ở khu tập thể như vậy , có chật chội quá không Thu ?

- Có chứ . Mình đi dạy ngày 2 buổi , bé Khang ở nhà trẻ , mẹ ở nhà 1 mình , ít người nên cũng chẳng chật chội bao nhiêu . Cậu ở lại ăn cơm , mai về nhé.

- Không được đâu , mình ở chơi đến chiều thôi . À ! Nghe bác nói ngày kia tòa xử lý hôn giữa cậu và anh Dũng , phải không ? Cậu nhường anh Dũng u phù thủy đó à ?

- Chị ấy sắp sinh rồi . Thôi thì chia tay cho anh ấy dễ xử.

- Cậu là đồ khờ nhất trên đời . Như hồi xưa vậy , cậu nhường con thiên nga thủy tinh ình mà cứ buồn hoài , nhưng cuối cùng con thiên nga cũng là của cậu . Bạch Thu ! Cậu có niềm tin anh Dũng và mẹ phù thủy đó sống với nhau không bền không ?

- Mình không biết.

- Họ nhất định bỏ nhau đấy.

- 1 lát về , cậu mang đường thốt nốt về nhé.

- Chi vậy ?

- Mẹ mua mấy ký đường thốt nốt nguyên chất , nấu chè thơm lắm.

- Ủ . Anh Cường nhà mình mê mùi đường này lắm.

- Ủa ! Anh Cường về nước rồi à ?

- Ủ . Buồn cười ghê ! Anh ấy về nước để đi tìm mẹ phù thủy .

- Cậu nói ai ?

- Là Hoài Thu đó . Họ từng là tình nhân của nhau . Anh ấy cứ tìm , Sài Gòn cũng lớn lắm chứ bộ . Ai ngờ 1 hôm , mình kể chuyện cậu , bà ấy và anh Dũng . Ô là la ! Anh ấy giật mình luôn.

- Trái đất tưởng rộng quá hẹp.

- Ủ . Ối , Thu ơi ! con của cậu tè ướt quần áo tở . Khang ơi ! Con tắm “dầu thơm” bộ quần áo ăn nói của dì , chết dì rồi.

Không biết chuyện gì , thằng bé cười toe toét , Bạch Thu cũng phì cười.

- Cậu lấy quần áo của mình mà mặc , còn bộ đồ đi giặt phơi ngoài nắng , mau khô lắm.

- Thôi đi , mặc quần áo có nước tiểu trẻ con để người ta biết mình cũng có con , không thôi họ bảo mình là gái già.

Bạch Thu lườm bạn.

- Cậu mới 26 già gì mà già.

Đôi bạn cùng cười , những hờn ghét giận dỗi tưởng chừng chưa bao giờ xảy ra . Hạ Liên công kênh thằng Khang trên vai , cô tinh nghịch nhảy nhót.

- Cắt từng xèng ..

Thằng Khang thích chí cười thành tiếng.

- Tơ sẽ ở vậy . Nhìn gương cậu , tở sợ lắm.

Bạch Thu băng khuâng nhìn ra vạt nắng ngoài vuông cửa sổ. 26 tuổi , cô đã làm mẹ và con đường hôn nhân chông chênh gây đổ , để lại trong cô vết thương lòng mãi không phai .

oOo

Đoàn Dũng bàng hoàng đứng giữa gian nhà lạnh vắng . Căn nhà 1 thời vang tiếng cười ầm cúng và tiếng trẻ con trong trẻo phát ra những âm thanh vô nghĩa . Vậy là xong , 1 bản phán quyết ly hôn , cô không nhận bất cứ thứ gì của anh ngoại trừ đứa con . Cả 2 gặp nhau , mặt cô như đóng băng lại , 1 lớp sương lạnh lùng . Trong đau khổ và giận dữ , anh mới nhận rõ mình : anh yêu cô , yêu con 1 tình yêu say đắm .

Nằm lịm trên chiếc giường cũ , lần đầu tiên trong đời anh khóc , giọt nước mắt tiếc nuối 1 hạnh phúc đã đi qua . Chiếc điện thoại nhỏ cứ reo mãi . Lại Hoài Thu ! Anh bực mình ném nó ra xa mặc cho nó kêu.

- Anh không hề muốn xa em và con Thu ạ. Tại sao em không hiểu cho anh?

Ngày hôm qua ..

- Dũng mới đến à ? Bạch Thu đi dạy chưa về . Con đã nhận giấy mời ngày mai xử án chưa ?

- Dạ .. rồi.

Đoàn Dũng bế con , thằng bé tròn xoe mắt nhìn anh và cười.

Bàn tay nhỏ xíu của nó sờ lên mặt anh , anh xúc động hôn con.

- Mẹ có thể khuyên Bạch Thu giúp con được không ?

Bà Bạch thở dài.

- Mẹ nói hết lời rồi , nó cứng đầu không chịu nghe đâu . Thôi thì kết thúc đi con ạ cho gia đình yên ấm , con lo 1 bề thôi . Nó về đến kìa .

Bạch Thu khựng lại , tuy nhiên cô lấy lại bình tĩnh.

- Anh đến thăm con ?

- Anh nhận giấy triệu tập của tòa án vào ngày mai , em có thể . thay đổi không Thu ?

Cất cặp vào ngăn tủ , Bạch Thu đón con . Cô nhìn anh nghiêm mặt.

- Anh sẽ chia tay với cô ấy, về Dĩ An ở hẳn ?

- Anh ..

- Cô ấy sắp sinh rồi , muốn hay không anh cũng phải có trách nhiệm . Em muốn anh dễ xử thôi mà . Mẹ ơi ! Bé bé Khang giúp con , con đi tắm . 1 giờ rưỡi , con có giờ dạy rồi.

Cô đứng lên như sẵn sàng tiễn khách . Đoàn Dũng nghẹn ngào đứng lên , anh nắm tay cô kéo lại.

- Anh chưa bao giờ hết yêu em cả.

- Em quan niệm tình yêu là chung thủy . Tuy nhiên giờ đây , em muốn được bình yên để nuôi con , anh hãy để em được yên.

Câu nói của cô như 1 cái tát vào mặt Đoàn Dũng , anh đau đớn buông ta cô ra . Tất cả chỉ tại anh , anh đã làm tổn thương cô nhiều quá . Lời nói nào trong lúc này cũng thành giả dối trở trên.

Nắng chiều bằng lăng soi ánh nắng yếu ớt . Nép sau chậu nguyệt quê um tùm của công viên , Đoàn Dũng buồn rầu nhìn về hướng bé Khang . Nó đang nằm trong chiếc xe đẩy , tay nghịch mấy vòng cao su đỏ , xanh vàng trước mặt . Bạch Thu đẩy xe của con đi chậm chậm , cuối cùng cô dừng lại ngồi xuống trên băng đá , trông cô cô đơn lạ, lòng anh nao nao . những ngày hạnh phúc nay đã xa rồi còn đâu nữa.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 2.12

27. – Chương 2.12

Mới bước qua cửa , 1 thứ không khí ngột ngạt bao trùm . Hoài Thu đón anh bằng gương mặt sưng sứa . Anh đi luôn vào trong .

- Anh đứng lại !

Như không nghe , Đoàn Dũng đi luôn . Hoài Thu bật dậy như cái lò xo , thân hình nặng nề của cô lao vào anh , bàn tay đầy móng nhọn túm áo anh , cô hét lên.

- Tại sao đêm qua anh không về ? Tòa xử án buổi sáng thôi mà . Anh ở lại với nó phải không ?

Anh lừ đừ nhìn cô , rồi nhẹ đẩy ra.

- Một quá nên anh về nhà cũ , cũng cần thu dọn lại chút ít.
- Vậy tại sao tôi gọi điện thoại , anh không trả lời ?
- Không thích.

Câu trả lời nhát gừng của anh làm cho Hoài Thu nổi điên , cô giật mạnh áo anh.

- Có phải anh muốn em chết đi , anh mới vừa lòng ? Có bao giờ anh phải chờ đợi chưa ? Cứ đi ra , đi vào suốt đêm như con điên , nghĩ đến chuyện anh ở cạnh nó là em muốn chết cho xong.

Lắc đầu , Đoàn Dũng cố dịu dàng.

- Tại sao em không cố ngủ ? Giấc ngủ rất cần cho phụ nữ mang thai.
- Em không ngủ được , anh biết tại sao mà.
- Anh biết . Cho anh đi tắm rửa thay đồ đã.
- Không . Người gì đâu mà chẳng biết xin lỗi gì cả. Nhìn anh , em phát chán , Dũng ạ. Anh đau khổ vì phải chia tay với nó . Thái độ của anh như vậy làm sao em chịu nổi . Biết như vậy , ngày xưa em ở luôn bên Mỹ cho rồi .
- Anh xin lỗi.

Đoàn Dũng thở dài , lòng anh đầy ắp tâm sự. Anh thêm 1 mình để chìm sâu vào nỗi buồn , nhưng nhìn cô và chiếc bụng to xồ xề , lòng anh lại không nở . Nhưng hơn lúc nào hết , anh hiểu tình cảm dành cho Hoài Thu đã cạn kiệt . Nếu cô hiểu rằng trong anh đang là 1 sự nuối tiếc đến tận cùng , cô sẽ như thế nào đây ? Ngày xưa , anh luôn nghĩ đến 1 mái nhà có cô và anh . Anh đau khổ quay quắt đến suýt buông trôi đời mình khi biết cô đã có chồng . Vậy mà giờ đây , sao lòng anh trống vắng lạnh lùng.

Căn phòng ngủ bừa bãi tàn thuốc , và rượu , Đoàn Dũng nhắm mắt.

- Sao em không dọn dẹp vậy Thu ?
- Em làm không nổi . Anh không thấy em ngồi không còn mệt , huống hồ phải dọn dẹp . Thuê người làm , mẹ không cho , bảo để mẹ làm . Nếu không phải gần ngày sinh , em đã về Sài Gòn ở . Em chẳng thích ở đây chút nào.
- Thì cũng là em , em bảo dọn về ở chung với ba mẹ.
- Ủ , bây giờ em lại thích ở riêng . Mẹ của anh khó thấy mồ . Nghe nhạc lớn mẹ cũng la, ngủ hoài cũng la.
- Mỗi lần nghe nhạc mở lớn hết volume đến anh còn chịu không nổi . Mẹ xưa nay thích yên tĩnh , em ngủ hoài mẹ la là đúng . Mẹ muốn em hoạt động , sau này sinh nở dễ dàng ..
- Hừ ! Anh luôn về phe mẹ.
- Mẹ đâu rồi ?
- Qua nhà bác Bắc rồi . Ủ , mẹ đi , em thấy dễ chịu hơn.

Cuộc sống chung không mấy dễ chịu . Người ngăn nắp sạch sẽ , kẻ sống buông thả phóng túng . 2 kẻ từng vui vẻ lấy lòng nhau bây giờ lại xem nhau như cái gai khó chịu . Còn ông Bích vắng nhà thường xuyên hơn , chính ông không chịu nổi cô dâu phóng túng.

Buổi cơm tối dọn lên , Đoàn Dũng có vẻ tỉnh táo hơn sau 1 giấc ngủ dài.

- Mời ba ăn cơm , mời mẹ ăn cơm.
- Ông Bích ngồi vào bàn nhăn nhó.
- Bà cho ăn như thế này sao ?

- Sao , không ngon à ? Tôi mệt lắm , không hơi sức đâu nấu năm ba món . Ai ăn được thì ăn , không thì thôi.

Hoài Thu đứng lên.

- Anh ăn đi , em không ăn . Ăn xong đưa em đi ăn cơm ngoài . Bảo thuê người làm không chịu , nấu ăn than mệt ..

Câu nói của Hoài Thu như ngọn lửa được khơi cho cháy bùng lên . Bà Bích cười nhạt.

- Ngày mai , anh chỉ ăn cơm ngoài , hoặc nếu cần nên về Sài Gòn ở , tôi chịu không nổi sự có mặt của chị. Tôi không phải con hầu.

Rầm ! Ông Bích vỗ mạnh bàn.

- Tất cả ngồi vào bàn ăn , không ai được nói tiếng nào!

Im lặng . chỉ có hai cha con ngồi vào bàn ăn , không khí nặng nề.

- Ngày trước con Bạch Thu không bao giờ dám hỗn hào như mày , nó luôn sạch sẽ ngăn nắp.

- Mẹ so sánh tôi với nó , sao ngày trước mẹ chê nó ? Nào đồ bẩn hàn hèn mọn, quê mùa , bây giờ mẹ khen nó . Mẹ mau thay đổi quá vậy mẹ. Mẹ như vậy , hèn gì ba luôn vắng nhà.

- Ông vắng nhà là do mày , tao đúng là ngu ngốc nên tiếp tay ày . Nửa đêm mày dựng nó dậy bắt đi mua bánh bao , hủ tiếu .. Làm mẹ nó , tao chưa bao giờ hành hạ nó.

Hoài Thu cười nhạt.

- Lo cho vợ mà mẹ bảo hành tội à ? Mẹ ơi ! Mẹ khó vừa thôi , thời nay không phải thời mẹ chồng hiếp đáp con dâu được đâu , con cũng chẳng ngu để mẹ hiếp đáp.

Rầm ! Giận quá bà Bích ném cái ly trà đang uống dổ vào tường , ly vỡ mảnh thủy tinh văng tung tóe . Tiếng ồn ào làm cho con bé Trúc thức giấc . Nó gào to lên.

- Dỗ nó đi , ồn quá !

Chị vú sợ hãi lắc chiếc nôi , nhưng càng dỗ nó càng khóc , con bé khóc thật khỏe . Đoàn Dũng trở về nhà giữa cơn hỗn tạp , suýt nữa anh đập lên mảnh thủy tinh vỡ.

Đoàn Dũng bực mình.

- Em lại cãi nhau với mẹ, phải không Thu ?

- Ai thích cãi, bà ấy thích cãi để đập đồ lắm mà , đồng tiền làm ra đâu có mệt.

- Em vào đây tôi bảo !

Mặt Đoàn Dũng đầy sắc giận . Hoài Thu không dám cãi , cô riu riu đi theo anh . Đoàn Dũng đóng cửa lại , nó như ra lệnh.

- Em ngồi xuống đó đi !

- Có chuyện gì vậy ?

- Em cần tiền đến độ vậy sao Thu ? Em rút hết tiền trong ngân hàng , luôn cả quỹ tín dụng của công ty , lại còn vay của bạn xã hội đen .. Em có biết chính sự rút vốn của em đã khiến công ty cạn kiệt tiền , lương nhân viên chưa phát , tiền nộp cho tổng công ty trễ 20 ngày , cho nên họ không rút nguồn hàng . Hiện giờ , chúng ta đang nợ ngân hàng bao nhiêu , em biết không ? Em nói thật đi ! Em đánh bài phải không ?

Mặt Đoàn Dũng sáng quắc , Hoài Thu sợ hãi cúi đầu.

- Anh Dũng ! Em lỗ thua bài ..

- Tại sao vậy Thu ? Thứ tiêu khiển đó đáng cho em vui lắm sao ?

- Anh .. luôn mặc kệ em , bảo sao em không tìm nguồn vui khác.

Đoàn Dũng vò đầu , cô đã đổ lỗi như thế thì trong phần lỗi này cũng có anh dự phần.

- Anh van em từ nay đừng như thế này , được không ?

- Nhưng em chán lắm . Ở nhà mẹ luôn sinh sự. Em biết vì bây giờ em hết tiền rồi .. Tại ai mà em hết tiền , có phải tại anh suốt ngày chìm đắm tưởng nhớ nó ?

- Được rồi , anh phải ra ngoài cửa hàng . Xe đâu ?

- Em .. thế rồi.

Đoàn Dũng kinh hãi nhìn Hoài Thu , lòng anh tràn đầy thất vọng . Hoài Thu đứng lên.

- Nếu như em có tiêu xài cũng là tiền của em , anh đừng có cái nhìn đó với em.

Đoàn Dũng đi luôn ra ngoài , lòng anh nặng trĩu . Mới 1 năm chung sống mà anh có cảm giác như mình già đi hàng chục tuổi.

Chờ cho Đoàn Dũng đi , Hoài Thu cũng đi . Mái nhà này đối với cô là địa ngục hơn là 1 gia đình . Tony Cường đang chờ cô , mặt anh ta hầm hầm.

- Trước đây , tôi hạn định cho cô 2 tháng , cô xin 3 tháng , tôi cũng thông cảm, nhưng kéo dài gần 4 tháng .. Thời hạn tôi được phép cư trú đã hết rồi , tôi phải về Mỹ , cô mau đưa cho tôi số tiền còn lại .

Ném xấp bạc lên bàn , Hoài Thu xẵng giọng.

- Đồ la xuống , tôi chỉ có ngần này tiền thôi . Anh nhận phân nửa số tiền bảo hiểm là đủ lắm rồi , đưa cho anh thêm nữa , không có đâu.

- Cô nói sao ?

Hoài Thu hần học.

- Trong lúc tôi chạy tiền bỏ hơi tai , thì anh vung tiền qua cửa sổ: vào nhà hạng nhất tha hồ uống rượu , uống không hết tắm cho gái bar . Anh nên xót thương tôi 1 chút chứ . Bề nào thì chúng ta cũng từng với nhau.

Tony Cường lạnh lùng.

- Tôi là vậy đó , cô nào có tốt với tôi . Muốn lấy lòng nhà Đoàn Dũng , cô tuồn tiền như nước mà , ráng chịu . Thay vì đưa cho tôi nửa số tiền bảo hiểm thì cô cao bay xa chạy , ăn xài phung phí với tình nhân . Tôi chỉ đòi hỏi những gì của tôi , luôn cả chi phí tìm kiếm cô . Muốn sống với người mình yêu phải có giá của nó chứ , phải không ?

Mở bì thư , anh ta cộc cằn ném cọc tiền vào mặt Hoài Thu .

- Cô tưởng tôi xin cô chắc . Tại sao chỉ có bao nhiêu đó thôi ?

- Tôi hết cách chạy rồi.

- Hết cách ?

- Phải .

- Tôi muốn cô chạy cho ra giấy phép mở dịch vụ giới thiệu tuyển lao động xuất khẩu nước ngoài.

- Chi vậy ?

- Dịch vụ này rất ngon ăn . Mỗi lao động muốn xuất khẩu nước ngoài , như sang Đức chẳng hạn , cô thu của họ từ 5 đến 10 ngàn đô.

- Làm sao đưa họ đi ? Ai nhận ?

- Đầu óc của cô đâu rồi ? Sao hỏi muốn giết chồng của cô , cô thông minh dữ vậy ? Chạy cho tôi giấy phép . Xong , cô ngồi đó thu tiền cho tôi.

Hoài Thu châm biếm.

- Anh không sợ tôi lấy tiền cao bay xa chạy nữa hay sao ?
- Cô sẽ không dám , bởi vì cô xem thằng Dũng hơn tất cả mà .
- Tôi không muốn làm . Nghe lời anh khác nào tự chui vào rọ.
- Tôi ra lệnh cho cô phải làm . Số tiền này , cô cầm lại đi mang lo thủ tục tôi đưa đi.
- Cha mẹ anh , sao anh không nhờ họ?
- Không . Tôi và cô cùng đi chung trên 1 con thuyền , sống cùng sống và chết cùng chết.

Hoài Thu chán nản . Rồi bỏ đất Mỹ , cô cứ tưởng mình thoát khỏi hẳn , 1 tên ma cô chuyên sống dưới váy đàn bà . Đúng là chạy trời không khỏi nắng . Cô thật sự không muốn làm những điều phi pháp , cô không muốn mất Đoàn Dũng . Nhưng để gì Tony Cường để cho cô yên thân . Thôi thì đành nhắm mắt xuôi tay.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 3

28. – Chương 3

- Anh sắp về Mỹ chưa vậy ?
 - Sắp . Mà hỏi làm gì ?
- Hạ Liên nhăn mặt.
- Anh sống ở nước ngoài mà chẳng văn minh gì hết . Nói chuyện với em gái mà cứ “mày , mày , tao , tao” khó nghe quá!
- Véo tai cô em gái , Cường bật cười.
- Tuần sau tao về Mỹ rồi , mày có muốn nghe tao nói cũng không có đâu.
- Xô tay anh trai , Hạ Liên nghi ngờ nhìn anh.
- Anh làm gì đi với bà Thu hoài vậy ? Để yên cho người ta đi.
 - Mày cao thượng gớm ! Bị Đoàn Dũng đá bỏ lặn bỏ lóc vẫn còn lo cho nó . Tao sắp đi rồi , vợ nó cũng là của nó . Về nước , mày bảo tao đi với ai đây ?
 - Ngày nào cũng đi hết quán bar này đến vũ trường nọ, xài tiền phung phí , ai dám lấy anh . Anh nên sống đàng hoàng cưới vợ cho ba má mừng.
 - Mày nói chuyện giống bà cụ non , chán bỏ bà . Tao đi đây , cho tao mượn chiếc Spacy của mày.
 - Sao không mượn của mẹ ấy ?
 - Để cho bà chửi hả? Nhà này , ai cũng ghét tao , tao sang Mỹ ở là phải quá . Nè ! Cho mày 200 đô nè , xem như tao thuê xe mày.
 - Xí!
- Cường móc túi áo , Hạ Liên tròn mắt.
- Ở đâu mà có nhiều tiền vậy ?
 - Nhiều chuyện ! Hỏi làm gì , có tiền ày là được rồi . Đưa chìa khóa xe đây !
 - Chìa khóa ở ngoài xe.

Nhảy điệu tango , Cường vừa nhảy vừa hát vang . Anh ta vù xe ngay đến điểm hẹn , Hoài Thu nhảy xô ra ngay khi vừa trông thấy anh ta.

- Bọn xuất khẩu lao động mà mình đã nhận tiền làm dữ quá trời , tính sao đây ?
- Tiếp tục hẹn với họ.
- Không được . Họ hăm báo công an.
- Vậy thì “vù”. Có mua 2 vé máy bay nè, sang gặp Thái Lan , rồi sau đó vù đi Mỹ.
- Tôi đi nữa à ?
- Muốn bị bắt thì ở lại.

Hoài Thu tần ngần . Cô đứng là đại đột , từ lỗi lầm này sang lỗi lầm khác cho anh ta nắm , cuối cùng kẻ có tội là cô.

- Sao , không muốn đi , còn yêu thằng Dũng lắm à ?
- Anh nghĩ xem , tôi làm đủ mọi chuyện chỉ vì Đoàn Dũng , để rồi cuối cùng phải trốn chạy , tôi vẫn mất anh ấy.

Tony Cường nói như quát .

- Đồ ngu ! Tình yêu là cái gì hả? Cô ở lại bị bắt , mọi chuyện phanh phui ra , thằng Dũng còn muốn sống với cô không ? Phải đi nghe chưa . Về nhà thu xếp quần áo đi . Cô bảo với nhà chồng cô là cô đi Đà Lạt . Nhanh đi ! Tôi đợi .

Hoài Thu thiếu não đi , c’o không còn con đường nào để lựa chọn . Phút cuối cùng , cô muốn được nhìn thấy anh , lần này có lẽ chẳng bao giờ gặp lại nữa.

- Anh Dũng !

Gác điện thoại , Đoàn Dũng nhìn lên.

- Em tìm anh có chuyện gì vậy ?
- Anh đưa em đi chỗ nào chỉ có 2 chúng ta , được không ?

Đoàn Dũng cau mày.

- Sao khi không lại muốn như vậy ? Anh đang lo sót vó nợ ngân hàng , nợ tổng công ty và nợ ..

Hoài Thu sầm mặt.

- Anh không nói những thứ ấy được không ? Lâu quá , em thêm 1 ngày bên anh , chỉ có anh và em trong 1 thế giới lãng mạn.
- Chúng ta đã là vợ chồng rồi Thu ạ. Anh đang đối phó với nợ nần vậy bữa , cho nên anh không còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện yêu đương . Em về nhà lo cho con đi.

Nước mắt Hoài Thu rưng rưng , anh nào biết đây là lần cuối cùng anh có cô . Cô vòng tay ôm cổ anh.

- Em yêu anh , Dũng ạ. Mãi mãi không bao giờ em hết yêu anh.
- Hôm nay em lạ quá Thu ạ.

Chuông điện thoại lại reo , anh buông cô ra.

- Alô . Được . Tôi đến ngay . Em về nhà nha Thu . Chiều anh đưa em đi chơi.
- Hôn em 1 cái đi.
- Em thật như trẻ con.

Anh hôn cô , cô ghì chặt lấy anh đắm đuối.

- Em yêu anh.
- Em về nhé ! Anh đang rất bận.

vậy là anh đi , mặc cho cô đứng 1 mình trong phòng với bao nỗi niềm khó tả ..

Nhìn chiếc va li của cô , bà Bích khó chịu.

- cô lại định đi đâu nữa ?

- Con đi Đà Lạt . Mẹ nói chị vú trông coi cẩn thận bé Trúc giùm con.

- Cô đi Đà Lạt làm gì , đã nói với thằng Dũng chưa ?

- Con đi có công việc.

Bé con lên , cô ghì chặt nó vào lòng . Hãy tha thứ ẹ! Con là đứa thứ hai bị mẹ bỏ rơi , 1 đứa con mẹ mong đợi , 1 đứa con kết tinh của tình yêu.

Cô ghì nước mắt , cô hôn con lần chót . Như linh cảm sự chia tay , con bé khóc thét lên ôm chặt lấy Hoài Thu .

- Chị dỗ bé , tôi phải đi.

- Chờng nào mợ về ?

- Chưa biết.

Hoài Thu nhấc vali lên, cô đi như chạy ..

Mặt Tony Cường sầm lại 1 đồng.

- cô có muốn đi không mà bắt tôi chờ dài cả cổ vậy , hả?

- Tôi xong rồi.

- Lên xe đi . Chúng ta đi đường bộ qua Campuchia , rồi từ đó đi Thái Lan , như vậy mới không bị phát hiện.

Xe rời thành phố , 2 bên đường là những cánh đồng lúa xanh , đàn cò trắng bay là đà .. Hoài Thu khép mắt lại sau vuông kính đen . Cô biết lần chạy trốn này là vĩnh viễn không bao giờ còn có cơ hội trở về . Dũng ơi ! Em mãi yêu anh . Em nhất định tranh giành với Bạch Thu , thế mà cuối cùng định mệnh cũng không cho em sống cùng với anh.

o0o

- Anh Dũng ơi ! Có khách.

Đoàn Dũng bước ra , anh ngạc nhiên nhìn những người công an.

- Có chuyện gì , thưa các anh ?

- Có nhiều đơn tố cáo bà Hoài Thu vợ của ông , nguyên giám đốc công ty môi giới xuất khẩu lao động sang nước ngoài lừa đảo và chiếm dụng tiền của họ. Xin ông cho biết , bà Hoài Thu đã đi đâu ?

- Theo lời mẹ tôi nói , cô ấy đã đi Đà Lạt .

- mấy hôm rồi ?

- Dạ, 3 hôm.

- xin mời ông theo chúng tôi về phường để làm rõ sự việc.

- Xin đợi tôi 1 lát.

Ở nhà , bà Bích đang rơi vào nỗi sợ hãi kinh hoàng.

- Mở cửa . mở cửa .. mở cửa ..

Tiếng lách cửa, đập cửa , la hét rồi chửi bới . 1 nhóm người đặng đặng sát khí bao vây kín cả cổng.

- Có chịu mở cửa không thì bảo ?

- Bà Hoài Thu ! hãy ra đây trả lời cho chúng tôi : Bao giờ thì chúng tôi đi Đức ? Còn không , bà phải trả tiền lại cho chúng tôi.

- Không nói nhiều . Phá cửa vào nhà lôi bả ra đánh đi . Đồ lừa đảo !

Bà Bích sợ diếng người , đóng chặt cửa lại . Gọi điện thoại chẳng gặp được Đoàn Dũng .

Ầm .. ầm . Làn sóng phần nộ quát tháo đập phá . Nếu như công an không đến , có lẽ họ đã vào được bên trong.

- Bà nói đi ! Bà Hoài Thu đâu ?

- Nó bảo với tôi đi Đà Lạt .. mang theo vali quần áo.

Bà bệu bạo.

- Cơ khổ, tôi nào có biết gì chuyện làm ăn của nó , con trai tôi đang khốn đốn vì nó.

- Nếu có điện thoại của bà Hoài Thu , bà phải báo ngay cho chúng tôi.

Hoài Thu đã cao bay xa chạy , để lại cho Đoàn Dũng 1 món nợ khổng lồ , đã suy sụp , Đoàn Dũng càng suy sụp hơn . Cửa hàng kinh doanh đóng cửa , và chính bản thân anh cũng bị quản thúc.

Đi thăm anh , bà Bích nức nở.

- Mẹ xin lỗi con , Dũng ơi . Mẹ đâu có ngờ nó tác tệ như vậy.

Đôi hồ mắt trũng sâu , râu ria mọc rậm rì . Đoàn Dũng buồn rầu ngồi bó gối.

- Không phải lỗi của mẹ, là do con quá nhu nhược yếu mềm . Với số nợ như vậy , con chỉ đi tù thôi . Mẹ đừng khóc , cũng đừng lo gì cho con . Con hiểu vì sao cô ấy ra cơ sự này, tất cả chỉ vì yêu con . Thôi thì xem như con đền đáp lại tình cảm cô ấy dành cho con.

- Yêu gì mà làm hại hết người này đến người kia , hả con ? Còn hại con phải đi tù , mẹ thật sự sợ tình yêu ấy.

- Mẹ về đi và cố lo cho bé Trúc giùm con.

Nhìn theo dáng đi của mẹ, Đoàn Dũng không sao cầm được nước mắt . Tận đáy lòng anh , anh không hề trách cô . Phút gấp gáp cuối cùng , anh nào có ngờ đâu nên vẫn vô tâm khi cô đòi anh đưa đến 1 nơi chỉ có 2 người . Bây giờ em ở đâu , ha? Thu ? 2 người phụ nữ cùng tên của 1 mùa thu đều cho anh 1 tình yêu nồng thắm và anh cùng có tội với cả hai .

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 3.1

29. – Chương 3.1

Hạ Liên là người bàng hoàng nhất , cô lơ mờ suy đoán ra mọi chuyện . Tìm hiểu ra để ân hận , nếu biết sớm hơn , cô đã ngăn chặn họ. Ông anh của cô , suốt đời luôn gây ra họa.

Tít .. tít .. điện thoại của Hạ Liên có tín hiệu , cô đưa máy lên xem : số điện thoại lạ hoắc.

- Alô ..

- Anh Cường ! Anh ở đâu vậy ?

- Em làm gì la ồn ào vậy ? Ở đó sao rồi ?

Hạ Liên nổi giận.

- Người ta đang phát lệnh truy nã Hoài Thu , anh dắt cô ta đi trốn phải không ?

- Em biết rõ rồi , còn hỏi gì nữa.

- Anh nghe đây ! Bảo cô ta về tự thú đi . Anh Dũng đang bị câu lưu , cửa hàng kinh doanh đóng cửa , xem như sản nghiệp và danh dự của anh ấy bị chôn vùi hết rồi . Anh là đồ tồi.

Cup . Máy tắt . Hạ Liên giận dữ hét.

- Nhắc máy lên đi anh Cường.

Vô ích , Tony Cường tắt máy . Mục đích của anh ta hiểu rõ sự việc xảy ra như thế nào và đúng như dự đoán của anh ta , tất cả ầm ĩ xôn xao.

Gác máy , anh ta quay sang Hoài Thu .

- Đó ! Chậm 1 ngày , cô đã bị bắt rồi.

- Sao ?

- Công an tạm giữ Đoàn Dũng , cô về chỉ có nước tù một gông . Tội giết người , tội lừa đảo.

Hoài Thu ôm đầu rên rĩ.

- Anh là oan gia của đời tôi , suốt đời đẩy tôi vào ngõ cụt.

- nếu như cô không trốn tôi , không xài hết tiền của tôi , tôi đâu có xúi cô làm vậy .

Hoài Thu quắc mắt.

- Tôi thật ngu ngốc dính đời tôi vào anh , mà nào tôi có tình cảm gì cho anh đâu.

Cường cười nhạt.

- Thôi đi ! Tôi và cô cùng hội cùng thuyền . Sáng mai chúng ta đi Thái Lan , rồi tìm đường về Mỹ.

- Tôi không muốn đi , tôi muốn trở về . Anh Dũng vì tôi mà đi tù , tôi yêu anh ấy , mà lại đi hại anh ấy ư ?

- Cô đừng có điên ! Muốn chết thì đi chết đi , đừng nói với tôi chuyện ra đầu thú.

- Anh cứ trốn đi , còn tôi trở về.

- Đứng lại !

Đá mạnh va li cho lăn lóc , Tony Cường còn thẳng tay tát mạnh vào mặt Hoài Thu , anh ta nói qua hàm răng khít chặt.

- Tao không cho phép mày có bất cứ hành động nào phương hại đến tao , mày rõ chưa ?

Bị đánh đau , Hoài Thu gục xuống . Niềm ăn năn đến giày vò cô xuống tận cùng , làm sao đây khi tay trót nhúng chàm ?

oOo

- Mẹ nghĩ con nên đi thăm cha mẹ chồng của con.

Bạch Thu khoanh 2 tay trước ngực trầm lặng .

- Mẹ không bảo thì con cũng định đi . Con biết lúc này anh ấy rất cần tiền . Căn nhà anh ấy giao cho con 1 năm qua vẫn bỏ trống , con bàn với anh ấy là nên bán đi trả 1 ít nợ , tuy rằng không nhiều gì cho lắm.

- Con nói phải . Vậy thì mau đi đi , để bé Khang mẹ coi cho.

Từ ngày đối mặt với Hoài Thu ở căn nhà này , chưa bao giờ Bạch Thu trở lại . Phở xá vẫn sung túc không có gì thay đổi , nhà anh vẫn kín cổng cao tường nhưng hôm nay trông buồn buồn như thế nào ấy.

Bạch Thu bấm chuông , cô nghe tiếng chuông ngân dài rồi cánh cửa sắt lay động kéo ra.

- Thưa mẹ.

- Bạch Thu !

- Mẹ cho con vào nhà với . Ba và mẹ có khỏe không ?
- Mẹ buồn lắm ! Con đi 1 mình không có dẫn thằng Khang theo à ?
- Dạ không.

Căn phòng khách trống trơn , bộ xa lông đắt tiền và những bức tranh quý đều biến mất , 1 gia đình đang khánh kiệt . Bạch Thu ngậm ngùi nhìn quanh , cô cố quên đi ngày đến đây gặp Hoài Thu trong căn nhà này . ngày ấy cô chạy đi , tâm hồn tan nát.

Con bé Trúc khóc tỉ tê trên tay bà Bích . Nó ốm quá , tay chân coi cọc , nhìn con bé mà Bạch Thu bắt nắn.

Cô đưa tay đón nó.

- Mẹ cho con bông nó . Mấy tháng rồi hả mẹ?
- Gần 11 tháng mà nào có ngồi được đâu . Phần nó khó quá , 1 bữa ăn kéo dài mấy tiếng đồng hồ . Thằng Khang thế nào ?
- Dạ. Cháu đi nhà trẻ, nói rành rồi mẹ ạ. Anh Dũng .. bị tạm giữ rồi hả mẹ?
- Ủ . Không ngờ con ấy nó khôn nạn thật . Không biết nó ở đâu , gây ra nợ nần tứ giãng , lừa đảo đủ thứ rồi trốn mất . Thằng Dũng chỉ có nước đi tù thôi , tiền đâu mà trả . Mất tất cả rồi.

Bà bật khóc . Giây phút này bà không cần sĩ diện trước cô con dâu mình từng ghét bỏ.

- Ba đâu rồi , hả mẹ?
 - Ông ấy buồn rầu , suốt ngày đóng cửa nằm trong phòng .. Tất' cả tại mẹ.
- Bạch Thu đón bé Trúc , nó đẩy cô ra , ôm chặt lấy bà Bích . Bạch Thu dễ ngọt.
- Dì bế con ! Bé Trúc ngoan nào .

Con bé dữ tợn quấy người hét lên, Bạch Thu đành buông nó ra.

- Con vào thăm ba.

Ông Bích bật dậy.

- Bạch Thu !
- Ba khỏe không ba ?

Ông ca cẩm .

- Chuyện như vậy khỏe gì nổi hả con . Ba đang kêu bán nhà để trả nợ cho thằng Dũng khỏi đi tù . Chết nỗi , bán nhà rồi thì ở đâu . Ở nhà thuê , tiền đâu mà trả. Có chút ít gởi tiết kiệm dưỡng già , con kia cũng dễ ngọt bả mượn hết.

Ông khóc , giọt nước mắt cay đắng.

- Trời quả báo ba với mẹ bạc đãi con.
- Ba đừng nói như vậy . Thời buổi này kinh tế khó khăn . Ba à ! Hay ba gặp anh Dũng bàn với anh ấy bán căn nhà ơ? Dĩ An , lâu nay đóng cửa để đó , có ai ở đâu.
- Không, căn nhà đó là của con . Con đã chịu quá nhiều thiệt thòi , 1 mình nuôi con .. nó thà ở tù chứ không bán đâu . Nó có lỗi nhiều với con , hơn nữa nhà ở quê , bán đâu được bao nhiêu hả con.
- Hay là ba dọn về dưới ở.
- Con càng lo lắng , ba mẹ càng xấu hổ? Thu ạ. Lẽ ra ngày ấy , ba phải làm dữ với thằng Dũng .
- Thôi ba à , anh Dũng chẳng qua bị áp lực của chị ấy thôi . Hay là ba bán nhà này về quê ở đi , ba nhé . Mất của mà người tự do , hơn là còn của mà ở tù.

- Ba cảm ơn con nhiều lắm , Thu ạ. Có ra cơ sự này , thằng Dũng mới sáng mắt ra ai kẻ tốt người xấu.

o0o

Đi khắp căn nhà , những cảm xúc sao cứ mỗi lúc dâng lên ngậm ngùi . Ở đâu , nơi nào cũng gợi cho anh kỷ niệm những ngày hạnh phúc ấm êm.

- Con nên gặp Bạch Thu cảm ơn nó . Căn nhà này đứng tên nó , vậy mà nó để cho ba mẹ ở, còn nhờ người quét dọn sơn phết lại.

Đoàn Dũng gật đầu.

- Ba không bảo thì chiều nay con cũng đi gặp cô ấy , luôn thể thăm thằng Khang.

- Ủ . Con bé đó nuôi con khéo thật , thằng bé tròn vo thấy ghét , miệng mồm lạnh không can nổi . Càng lớn , nó càng giống con y hệt . Ai như con bé Trúc , nó chẳng giống con chút nào , nét ăn nét ngủ khó khăn.

- Ba ..

- Ủ, ba nói là nói vậy thôi , chứ đứa nào cũng là cháu nội của ba . Con có biết con Hoài Thu nó trốn đi với ai không ?

- Dạ không .

Đoàn Dũng đi về phòng mình . Hoài Thu ra đi để lại cho anh biết bao phiền toái , nhưng anh lại xem như 1 giải thoát . Vui mặt xuống gối nồng mùi vải mới , anh buồn lịm người . Gặp lại Bạch Thu và nói lời cảm ơn, anh thực sự xấu hổ, nhưng không thể không gặp.

4:3không, nhà trẻ khá đông phụ huynh.

- Mẹ!

- Ủa , Dũng ! Dọn về nhà mới chưa con ?

- Xong rồi mẹ ạ. Con biết mẹ sẽ đi đón thằng Khang nên đến đây . Lâu quá , chắc nó quên con rồi.

Đứng sau tấm chắn ngăn trước cửa phòng , thằng Khang nhảy lưng tung.

- Ngoại .. ngoại ơi ..

Đoàn Dũng mở to mắt , anh xúc động nhìn con trai , nó lớn quá .

- Ngoại ơi , ai vậy ?

- Ba con đó , chào ba đi.

- Con nhớ rồi , ba giống hệt tấm hình ở nhà.

- Vậy thì chào ba đi.

- Con chào ba Dũng .

Đoàn Dũng ôm chặt nó vào lòng , anh hôn lên mái tóc đen dày của con.

- Sao ba không về nhà , hả ba ?

- Ủ , ba bận . Bây giờ ba theo con về nhà .

- Ba có xe đẹp không ?

- Không, ba đi xe đạp.

- Làm sao chở bà ngoại với con ?

- Chở được chứ.

Ngồi phía trước , nó thích thú bi bô.

- Bà ngoại hồng biết chạy xe , con thích mẹ đón hà . Mẹ chạy xe mát rượi , đã vậy kèn kêu tin tin.

Bà Bạch phì cười.

- Nó nghịch lắm ! Lên xe là cứ bấm kèn miết.

- Bạch Thu mấy giờ mới về hả mẹ?

- 5:30 , con ngồi chơi với bé Khang , mẹ đi đặt nồi cơm nhé.

- Dạ, mẹ cứ tự nhiên.

Sà vào lòng Đoàn Dững như thân thiết từ lâu , thằng Khang bi bô.

- Ba Dững ! Ba biết hát không ?

- Ba không biết.

- Ba không giỏi bằng chú Sơn , chú dạy con hát nhiều lắm cơ . Con hát cho ba Dững nghe nhen.

Nó cầm cái hộp lon giả làm micro đằng hắng làm cho Đoàn Dững phải phì cười.

- Ba phải vỗ tay nghe . Con xin tự giới thiệu , con là Đoàn An Khang , 2 tuổi . Hôm nay con xin hát bài “Con cò bé bé”. Ba Dững vỗ tay đi !

Đoàn Dững vỗ tay theo tiếng hát của con . Nó lúc lắc đầu thật ngộ nghĩnh , tiếng hát trong trẻo hơi ngọng nghịu.

“Con cò bé bé.

Nó đậu cành tre ..”.

Đang hát , nó nhảy xổ ra sân.

- Mẹ về ! Mẹ về ! Con chào chú Sơn ạ. Ủa . Xe mẹ đâu ?

Chưa nhìn thấy Đoàn Dững , Bạch Thu cúi bế con lên âu yếm.

- Xe hư , mẹ đi nhờ xe chú Sơn . Bé Khang của mẹ đang làm gì vậy ?

- Con hát cho ba Dững nghe . Ba Dững quen với mẹ, với ba ngoại nữa , phải không ?

Đoàn Dững lúng túng bước ra.

- Chiều nay anh đến trường đón con , và theo mẹ về đây.

- Anh vào nhà . Anh Sơn vào luôn nhé.

Lẽ ra về luôn , nhìn thấy Đoàn Dững , Sơn xuống xe đi theo vào nhà . Rồi ra về như từng quen thân , Sơn đi luôn ra sau bếp.

- Chào bác ạ.

Bà Bạch vui vẻ.

- Chào cháu . Lên nhà đi cháu . Chiều đến là bác phải nấu cơm , Khang nó xấu đói lắm.

- Anh Dững mới đến hả bác ?

- Mới đến , cha con đang vui vẻ hát hò.

Sơn quay lên , anh không giấu giếm lòng ganh tỵ bởi vẻ hào hoa phong nhã kia . Anh ta tìm đến làm gì nữa sau khi đã bỏ người ta ?

- Anh uống nước.

Bạch Thu đặt ly nước lọc lên bàn.

- Ba mẹ đã dọn xuống rồi , phải không anh Dững ?

- Dọn rồi . Anh đến đây để cảm ơn em . Xem như anh mượn nhà , khi nào khá hơn , anh nhất định trả nhà cho em.

- Anh không cần phải trả đâu , em và mẹ ở căn hộ tập thể này cũng đủ rồi . Nhà trường cấp hẳn cho em , bao giờ rộng rãi tiền , em sẽ sửa lại cho đảng hoàng.

- Không, anh nhất định trả cho em . Đó là tài sản của thằng Khang . Anh đã không phụ em nuôi con đã là việc xấu hổ rồi.

- Anh không cần phải bận tâm , mẹ con em quen sống đạm bạc . Ba mẹ già rồi , anh nên lo cho ba mẹ và bé Trúc . Con bé hình như bị hen suyễn , anh chớ để nó quá bị suy dinh dưỡng khó trị.

- Cảm ơn em quan tâm.

Toàn những lời sáo rỗng , lòng Đoàn Dũng buồn thẳm . Đã như vậy , lúc này thằng Khang quần theo Sơn , nó như quên Đoàn Dũng . Sơn kể chuyện , thằng bé nghe say sưa , thỉnh thoảng nó cắt lời Sơn.

- Thánh Gióng ăn nhiều cơm không sợ bể bụng hả , chú Sơn ?

- Bể bụng sao được , vì là thánh cơ mà.

Bà Bạch dọn cơm lên bàn.

- Dũng ở lại ăn cơm nhé Đoàn Dũng liếc Sơn , xem ra anh ta chẳng có ý định ra về . Anh đứng lên.

- Dạ thôi . Sắp tối rồi , con phải về , đường ở đây tối quá.

- À ! Vậy thôi con về đi . Khang à ! Rửa tay ăn cơm.

- Dạ.

Thằng bé dạ thật to , nó chạy ra ôm chân Dũng .

- Chừng nào ba đến nữa , hả ba ?

- Con muốn hôm nào ?

- Chủ nhật đi . Bà ngoại nói bắt con gà nấu cà ri . Ba thích ăn cà ri không ?

- Thích .

- Ba để nhé !

Đoàn Dũng bịn rịn hôn nó . Lần đầu tiên anh cảm nhận ra tình phụ tử quả sâu sắc . Bạch Thu không tiễn anh , cô ngồi vào bàn ăn cùng Sơn . Không gian ấm áp , anh chợt thèm không khí đó . Ngày xưa , nó là của anh , tiếc thay anh đã từ chối nó để rồi mất tất cả.

Bóng tối phủ trùm , con đường tối nhờ nhờ , Đoàn Dũng căng mắt ra nhìn . Anh đạp xe chậm chậm lòng buồn hiu hắt . những ngày huy hoàng đâu rồi , chỉ có bóng tối phủ chụp quanh anh.

Độc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 3.2

30. – Chương 3.2

- Em dễ dàng tha thứ” cho anh ta vậy sao , Bạch Thu ?

- Dẫu sao anh ấy cũng là cha của con em . Em không ở căn nhà ấy , thì trả lại cho anh ấy.

- Em sợ nhớ lại kỷ niệm à ?

- Có thể.

- Như vậy em còn .. yêu anh ta hay không ?

Bạch Thu cười buồn.

- Anh tò mò chuyện em nhiều rồi đó nghe.

Sơn đỏ mặt.

- Anh muốn biết bởi vì .. anh yêu em , lẽ nào em không biết hay sao ?

Bạch Thu lắc đầu.

- Em chưa muốn nghĩ đến tình yêu , em muốn yên tĩnh nuôi con.

- Em còn trẻ, lẽ nào em ở như vậy ?

- Em chưa biết . Nhưng mình nên là bạn với nhau tốt hơn , anh Sơn ạ.

Sơn thất vọng.

- Anh biết em còn yêu anh ta , dù anh ta đã sụp đổ , nhưng cái quá khứ huy hoàng của anh ta vẫn là vết son trong lòng em . Tuy nhiên , anh vẫn chờ ngày trái tim em hướng về anh.

Bạch Thu vuốt tóc , mái tóc dài quá nửa lưng . Cô không còn là 1 mùa thu tóc ngắn trong bài hát trữ tình của anh , 1 đoạn đời quá khứ thơ mộng và đau khổ đi qua , nhưng mãi niềm đau vẫn trong trái tim cô.

- Anh về đi ! Em muốn được nghỉ ngơi.

Cô quay vào nhà , mặc cho anh ngồi đó với bao nỗi niềm . Tiếng máy hát nhà ai hát bài “Mùa thu tóc ngắn” càng thêm gợi nhớ .

“Bất chợt 1 mùa thu đến.

Em về sao xác là thu rơi.

Thu tóc ngắn , nụ cười xanh mái tóc.

Để tìm anh ấp ủ 1 mùa thu ..”.

Bên này , Đoàn Dũng ngồi tư lự. Căn phòng mịt mịt khói thuốc . Ngoài khung cửa sổ là khoảng trời tối đen , những vì sao lấp lánh trên cao . Anh nhớ mắt cô đen tròn , nụ cười e ấp . anh vẫn yêu em , Thu ạ. Mãi mãi yêu em . Anh muốn nói với em vạn ngàn lần như thế , lời nói yêu chỉ bi^t nhờ ngọn gió . Có lẽ em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh . Chiều nay , nhìn em bên người ấy mà trái tim anh đau như xé.

Tít .. tít .. Đoàn Dũng nhấc ống nghe lên . Là Hạ Liên , không phải Bạch Thu như anh mong đợi.

- Anh Dũng ! Em đang ở 1 quán cà phê thị xã , anh gặp em có được không ?

- có chuyện gì vậy Liên ?

- Liên quan đến chị Hoài Thu .

- Anh sẽ đến ngay.

Hạ Liên ngồi trong còng , cô vẫy tay cho Đoàn Dũng nhìn thấy mình . Đoàn Dũng bước lại kéo ghế ngồi.

- Em xuống từ bao giờ ?

- Từ chiều , em ở nhà Bạch Thu . Chuyện em sắp nói với anh , em chưa nói với Bạch Thu .

- Quan trọng lắm không ?

- Liên quan đến anh Cường nhà em . Thật ra kẻ đáng trách là anh Cường . Anh còn nhớ lúc anh sang Mỹ tìm chị Hoài Thu không ?

- Nhớ.

- Hồi ấy chị ấy đang sống với chồng chị ấy – người đàn ông được anh Cường giới thiệu . Ông ta rất hay ghen , đánh chị. Thu hoài . Thế rồi trong 1 lần tình cờ chị ấy gặp lại anh , tình yêu ngày cũ bùng lên khi khổ sở biết anh đi tìm . Ý nghĩ được tự do càng đậm hơn bao giờ . Người đàn ông ấy được bảo hiểm 2 triệu đô.

- 2 triệu đô ?

- Và đó chính là nguyên nhân cho cái chết của ông ta . Anh Hai em là kẻ phá hỏng thắng xe , Hoài Thu đồng lõa . Rút tiền bảo hiểm thay vì chia cho anh Cường , chi. Thu ôm hết bay về tìm anh . Gần 1 năm sau , cả 2 mới gặp lại và để có tiền trả cho anh của em , chi. Thu đã làm tất cả mọi việc.

- Cô ấy đang ở đâu ?

- Thái Lan . Bị anh Hai em giữ rất chặt . Anh hãy sang bên đó , em nghĩ là anh biết cách giải quyết.

- Anh hiểu rồi . Cám ơn em đã cho anh hiểu rõ sự việc.

- Anh Dũng !

- Em nói đi.

- Chắc chắn chị Hoài Thu không thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật . Chị ấy nhờ em nói với anh : Hãy trở về với Bạch Thu và chăm sóc dưỡng nuôi bé Trúc.

Những điều vừa nghe thấy không khỏi làm Đoàn Dũng đau , anh thấy thương cô nhiều hơn là giận . Lẽ ra em phải nói thật với anh Thu ạ. Tại sao em cứ lún sâu vào vũng bùn vậy ?

oOo

Tony Cường giận dữ đá ghế , anh ta quát vang .

- Khóc ! Suốt ngày cô chỉ biết khóc thôi.

- Anh bảo tôi vui làm sao đây , khi tôi phải sống như chuột rút với anh tại đây , còn chồng tôi , anh ấy phải vào tù.

- Như vậy cô muốn ở tù thay cho hắn ? Đồ ngu ! Nhiều lắm người ta chỉ tạm giam hắn để điều tra rồi thả ra . Còn cô để họ bắt là ăn cơm tù suốt đời . Sống nhàn hạ , sáng tắm biển , suốt ngày ngủ, cô không thích à ?

- Tôi không thích.

- Vậy thì mặc xác cô.

Cộc .. cộc . tiếng gõ cửa làm Tony Cường chột dạ. Anh ta đi lại cửa.

- Ai ? Có chuyện gì ?

- Tôi là chủ nhà , có chuyện cần hỏi.

Nghe tiếng chủ nhà , Tony Cường rút chốt cửa , anh ta không quên nạt khế Hoài Thu .

- Đi rửa mặt đi.

Chốt cửa kéo qua , 1 họng súng đen ngòm chìa thẳng vào . Anh ta điếng người , lập cập.

- Chuyện . chuyện gì vậy ?

- Tony Cường ! Anh đã bị bắt.

Đoàn Dũng đi cùng 2 người công an và 2 người công an Thái Lan . Hiểu mọi chuyện , anh ta quay lại Hoài Thu , găm lên như con hổ bị thương.

- Đồ phản bội !

Chiếc còng số tám bập vào tay gã à Hoài Thu . Cô nhìn Đoàn Dũng , mắt đầy lệ . Anh nhìn cô ai oán.

oOo

“Tình yêu muôn thuở vẫn là hương.

Biết mấy lòng thơm mở giữa đường.

Đã mất tình yêu , trong gió rui.

Không người thấu rõ đến nguồn hương”.

Anh ôm cây đàn và bài hát tình ca cho 1 tình yêu.

Vẫn dáng dấp phong trần và đôi mắt buồn dịu vợ.

- A ! Ba của anh.

- Ba của em.

- Ba của anh.

Con bé Trúc không vừa , phùng má trợn mắt , bà Bích phải can thiệp.

- Ba Dũng vừa là ba của Trúc , vừa là ba của Khang . 2 đứa con là 2 anh em cùng cha.

- Cùng cha là sao hả nội ? Như thằng Tý với con Mai hả nội ?

- Ủ . 2 con đừng có giành nhau.

- Suyt ! Suyt !

Thằng Khang đưa 1 ngón tay lên môi.

- Nội nói nhỏ thôi , người ta hỏi ba con kìa.

2 đứa bé gần như nín thở xem say mê chương trình truyền hình giao lưu với nhạc sĩ nổi tiếng về những tình khúc mùa thu.

- Mùa thu là 1 mùa để lại nhiều kỷ niệm nhất , tôi mãi yêu mùa thu.

- Anh có thể hát cho khán giả nghe 1 bài về mùa thu của anh , được không ?

- Vâng , tôi xin hát bài “Mùa thu tóc ngắn.

Anh dạo tay trên phím đàn , tiếng hát chơi vơi bay cao.

“Bắt chợt 1 chiều thu đến .

Em về xao xác lá thu rơi.

Thu tóc ngắn , nụ cười xanh mái tóc.

Để tìm anh ấp ủ 1 mùa thu ..

..

Anh vẫn thầm mong gặp lại tháng năm.

Em tinh khiết giữa mùa thu trắng.

Mở nhẹ nhẹ lòng anh yên tĩnh ..”.

Tiết mục giao lưu đã hết , Bạch Thu còn ngồi ngẩn ngơ . Cô vừa sống lại giây phút của những ngày quen anh và yêu anh.

- Bạch Thu !

Sơn tươi cười nơi ngưỡng cửa , anh hơi lúng túng với bó hoa trên tay.

- Hôm nay ngày nhà giáo . Sáng nay em đã nhận rất nhiều hoa , nhưng anh vẫn muốn tặng em và chúc em với những lời chúc tốt đẹp nhất.

Đón bó hoa , Bạch Thu cúi đầu.

- Cám ơn anh Sơn . Em cũng xin chúc anh , những điều tốt đẹp nhất của cuộc sống thành công mỹ mãn.

- Em chúc anh hơi mâu thuẫn rồi Thu ạ.

- Dạ . sao ?

- ngày nào chưa được tình cảm của em , anh thấy cuộc đời vô vị làm sao.

- Anh vào chơi , em đi lấy nước uống.

- Bé Khang đâu rồi Thu ?

- Ông nội rước sang bên ấy chơi với bé Trúc rồi.

Giọng Sơn không vui.

- Chắc là Đoàn Dũng hay tìm em lắm , phải không ?

- Thỉnh thoảng thôi . Anh ấy đang là biên tập viên cho chương trình ca của đài truyền hình , nên cũng không bận rộn nhiều lắm.

- Gần đây lại nổi cộm lên những bài hát về mùa thu của anh ấy , anh không hiểu là em hay cô Thu kia ? Cô ta bị kêu án 15 năm , hết cuộc đời rồi . Có lẽ em cũng nên tha thứ cho họ.

- Em tha thứ từ lâu rồi ..

Đang nói , Bạch Thu im bật , Đoàn Dũng bên ngoài , anh toan lùi lại , nhưng 2 đứa bé ùa vào . Thăng Khang tíu tít.

- Lúc này , mẹ có xem ba trên truyền hình không mẹ ? Ba hát hay ghê , mai mốt lớn lên , Khang sẽ hát hay như ba vậy đó.

Bé Trúc chen vào.

- Em cũng vậy.

- Mẹ ơi ! Ba nói hôm nay ngày nhà giáo , ba tặng mẹ 27 hoa hồng . Ba ơi ! Mang vào tặng mẹ đi.

Đoàn Dũng ngượng ngập đi vào . Căn nhà trong phút chốc ồn ào tiếng 2 đứa trẻ, 2 người lớn cảm như hén . Sơn chợt nhận ra sự có mặt của mình là thừa thãi .. vô duyên . Mái gia đình này thật khó có chỗ cho anh chen vào . Từ ngày gặp cha , thăng Khang như quên anh.

Đứng lê, Sơn buồn hiu.

- Anh về, Thu nhé.

- Dạ, anh về.

Đưa Sơn ra tận cửa , Bạch Thu chậm chạp quay vào.

- Anh uống nước nhé.

- À! Cho anh xin ly nước.

Nhận ly nước từ tay cô , anh khe khẽ.

- Anh vừa được giải nhất của thánh giá bình chọn những bài hát mùa thu , em có thể cùng anh đi nhận giải không ?

Thấy cô im lặng cúi đầu , anh cười buồn.

- Có lẽ anh vừa có 1 đề nghị không thích' hợp lắm . Thôi , anh đi 1 mình cũng được .

- Bé Trúc ! Vào phòng anh , anh cho em xem đồ chơi của anh , hay lắm !

2 đứa bé kéo đi , thỉnh thoảng tiếng cười giòn tan vọng ra . Bạch Thu ngẩn lên.

- Sắp tới , em được đi Mỹ 6 tháng để học nghiệp vụ , anh trông bé Khang giùm em.

- Bao giờ em đi ?

- Tháng sau.

- Sơn cũng đi nữa à ?

- Dạ.

- Em và anh ấy thân nhau lắm , phải không ?
- Anh ấy muốn cưới em.
- Em . nhận lời ?
- Em đang suy nghĩ.
- Vậy em nên giao hân bé Khang cho anh.
- Anh muốn làm áp lực với em?
- Anh đâu dám . Anh muốn em hạnh phúc thôi . Anh từng gây đau khổ cho em , cũng nên giúp em tìm hạnh phúc.
- Cảm ơn . Có lẽ em . sẽ nhận lời.

Bạch Thu nhìn thấy 1 khoảng tối trên đôi mắt anh , hân 1 chút đau khổ . Anh vụt đứng lên.

- Tối rồi , anh phải về . Trú ơi ! Về con.
- Con không về đâu , con ơ? Lại với anh Khang.

Con bé ngúng nguẩy , nhất định ở lại.

- Ba về 1 mình đi .
- Anh về đi . Sáng em đưa cả 2 đến nhà trẻ.

Đoàn Dũng quay lưng từng bước nặng nề , nỗi buồn mỗi lúc mỗi đầy hơn . Anh đã nghe cô nói lời tha thứ, nhưng sao chẳng thể nào mở miệng nói 1 lời cảm ơn . Anh đã để mất em để bây giờ nuối tiếc mãi , Thu ạ.

Đọc tiếp Mùa thu tóc ngắn – Chương 3.3 (end)

31. – Chương 3.3 (end)

- Dũng ơi ! có khách.

Người khách không mời mà đến , làm cho Đoàn Dũng bất ngờ . Sơn chìa tay ra bắt tay Đoàn Dũng .

- Tôi muốn nói chuyện với anh , được chứ ?
- Mời anh ngồi.

rót tách trà mời khách , Đoàn Dũng im lặng đợi . Có lẽ anh ta sẽ báo với mình anh ta sắp cưới Bạch Thu và sau đó họ sẽ cùng sang Mỹ . Tìm anh đâu nhối lên.

- Tôi hỏi anh điều này , xin anh thành thật trả lời.
- Anh nói đi.
- ANh còn yêu Bạch Thu ? Xin anh đừng giận , tôi xin anh thành thật trả lời kia mà.
- Phải , tôi chưa bao giờ hết yêu cô ấy.
- Ngày trước , khi cô ấy vì Hạ Liên từ chối tình cảm của anh , anh vẫn bền chí theo đuổi và cố gắng chinh phục . Cuối cùng anh đã thành công , cô ấy là vợ anh.
- Anh nghĩ xem , tôi dày mặt lắm hay sao ? Gây ra biết bao nhiêu đau khổ cho cô ấy , mặt mũi nào xin lời tha thứ.
- Nếu như tôi đến với cô ấy , anh có đau khổ không ? Có chứ gì ? Tại sao anh không động não 1 chút ? Cô ấy trả lại nhà cho anh trong khi cô ấy nuôi con và có quyền nhận tài sản đó . Bao nhiêu đó , đủ chứng tỏ

cô ấy đã yêu anh bằng 1 tình yêu sâu sắc . Chẳng lẽ anh đợi cô ấy nói thẳng: cô ấy rất mong anh trở về ? Cô ấy rất thích được đi tu nghiệp nước ngoài , nhưng vẫn không quan trọng bằng anh . tôi đã nói hết , nếu như anh vẫn không đến với cô ấy , tôi sẽ đến.

- Cảm ơn anh đã cho tôi 1 con đường sáng.

- Tôi không cao thượng nhường tình yêu cho anh đâu , nhưng tôi lấy hạnh phúc của người mình yêu làm hạnh phúc cho chính mình.

Thay bộ quần áo ủi thẳng nếp , sau 1 giờ cạo râu tổng vệ sinh gương mặt mình , Đoàn Dũng đến trường đón con , 2 đứa trẻ ủa ra.

- Ba !

- Hôm nay 2 con muốn ăn gì nào ?

- Ăn kem.

Thằng Khang nhăn mặt.

- Ăn kem hoài sâu răng . Con thích ăn chả cá viên chấm tương chua ngọt . Ba ơi ! Cho mẹ đi nữa nhé.

- Dĩ nhiên rồi.

Bạch Thu hơi bất ngờ vì anh đến tận trường đón . Trông anh thật đặc biệt . Mái tóc tỉa gọn , râu cạo nhẵn , quần áo thẳng nếp , duy có đôi dép . cô suýt phì cười , nó cũ mềm.

- Anh và 2 con đến mời em đi ăn chả cá viên do bé Khang đề xướng.

Bạch Thu mỉm cười.

- Tiết mục gì vậy Khang ?

- Con hồng biết.

Anh giành chỗ cả 2 , Bạch Thu đi 1 mình , 2 chiếc xe song song nhau . Gió chiều từ dưới sông thổi lên ngọn gió trong lành , nắng tắt từ lâu . Ngồi sau xe ôm cứng qua hông ba , thằng Khang hát bô bô.

“Bí bó , bí bo , em tập lái ô tô”.

Bé Trúc hát hoà theo , giọng trong trẻo dễ thương lạ.

“Em tập lái ô tô .. ô tô ..”.

Chọn bàn sát cạnh bờ sông , Đoàn Dũng gọi thức ăn và nước uống . Cảm giác gia đình đoàn tụ làm cho anh nao lòng . Có nên nói hay không ? Liệu sau khi nói , có còn phút giây vui vẻ ấm áp như thế này không ?

- Em đã quyết định đi Mỹ học ?

- Dạ.

- Hôm qua , anh đã gặp anh Sơn.

Uống 1 ngụm nước , Bạch Thu bình thản.

- Có chuyện gì không anh ?

- Anh ấy bảo nếu như chúng ta .. không tái hợp , anh ấy sẽ đeo đuổi em.

Bạch Thu phì cười.

- Có chuyện như vậy nữa à ? Buồn cười thật.

- Bạch Thu !

Anh nắm lấy tay cô , Bạch Thu rút lại .

- Chúng ta như thế này . không vui vẻ hay sao ?

- Em từng bảo đã tha thứ cho anh , có phải không Thu ?

- Có.

- Vậy tại sao .. không , có lẽ anh không nên nói gì cả. Anh còn tư cách để xin em tha thứ hay nói chuyện tái hợp hay sao . Nhưng bao giờ , trái tim anh vẫn mãi yêu em , Thu ạ.

- Ăn đi anh ! Cá chiên nguội không ngon đâu.

Nói đã tha thứ vậy mà cô vẫn lảng tránh anh . Vẫy tay gọi mang bia , anh ngồi im lặng . Chỉ có 2 đứa trẻ ăn ngồm ngoàm , tương ớt dính đầy 2 bên mép trông đến buồn cười.

- Ba ơi ! Lát nữa con ở lại với anh Khang nghe ba . Con muốn ngủ chung với anh Khang , với mẹ. Thu .

Đưa cả 3 về tận nhà , Đoàn Dũng quay đầu xe chạy . Ánh đèn pha phía trước chói chang đến hoa mắt . Không thấy gì phía trước , 1 con chó băng qua đường , anh hốt hoảng đạp thắng .. Muộn mất rồi ! Đầu xe anh tông vào con chó , toàn thân Đoàn Dũng tung bổng lên , 1 cảm giác đau đến nín thở. Đoàn Dũng lịm đi trong cơn đau xé cả da thịt , máu loang đỏ cả mặt đường ..

o0o

- Anh Dũng ! Anh tỉnh rồi phải không ?

1 gương mặt cúi thật gần cùng với 1 cảm giác đau khắp toàn thân , Đoàn Dũng cố mở mắt ra , hình như có tiếng khóc.

- Đây là đâu ?

- Anh tỉnh rồi ! Trời ơi ! Em mừng quá.

Bạch Thu ôm choàng lấy anh , cô khóc nho nhỏ. Đoàn Dũng nhắm mắt lại , những gì xảy ra hiện lên trong trí anh.

- Anh uống sữa nhé ! Anh bị bất tỉnh hôn mê từ tối hôm qua đến bây giờ đây.

- Anh cứ tưởng chết rồi . Lúc ấy anh nghĩ đến em và con thật nhiều , anh cố lết vào lề và tự nhủ mình phải sống.

- Ba ơi !

2 đứa bé ứa vào và cùng đứng khựng lại . Nó sợ hãi nhìn toàn thân Đoàn Dũng quần băng trắng toát . Anh mỉm cười vẫy nó.

- Ba không sao cả, các con đừng sợ.

- Ba ơi ! Ba không chết như ba thằng Sún đâu hả ba ?

- Ủ , ba đang nói chuyện với con nè.

- Vậy mà thằng Sún nó bảo ba chết . Em Trúc khóc quá trời . Mẹ cũng vậy , mẹ khóc suốt.

Đoàn Dũng cảm động quay nhìn Bạch Thu , cô ngượng ngập cúi đầu . Anh áp tay cô lên má mình nồng nàn.

- Anh không thấy đau vì vết thương đâu , mà anh thấy mình hạnh phúc vô cùng . Trong cơn mê bồng bênh , anh đã nghe tiếng em khóc , em gọi tên anh , em nói rằng em mãi yêu anh . Lúc ấy , anh hạnh phúc đến muốn bay lên cao , muốn dang rộng vòng tay ôm lấy em thật chặt để nói rằng anh mãi yêu em , em là mùa thu duy nhất trong trái tim anh.

- Ba ơi ! “Mùa thu duy nhất trong trái tim anh” là sao hả ba ?

Đoàn Dũng xoa má con.

- Mùa thu duy nhất trong trái tim ba là mẹ con , là con và bé Trúc.

- có bà nội , ông nội , bà ngoại không ba ?

- có luôn.

- Anh thật là ..

Bạch Thu nguyệt Đoàn Dũng . Anh cười phá lên , đang cười anh nhăn mặt vì đau . Anh ghé thật sát vào má cô thăm thì.

- Em biết không ? Anh rất biết ơn chú chó băng qua đường.

- Sao ?

- Vì có nó gây tai nạn cho anh , anh mới biết em còn yêu anh . Trái tim cứng rắn của em không thể cứ lạnh lùng mãi với anh.

Môi anh chạm vào má cô , 1 cảm giác xúc động đến bàng hoàng . Anh muốn nói mãi với cô điệp khúc “Anh yêu em . Mùa thu của trái tim anh”.

=== The End ===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-thu-toc-ngan>